411

விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV } துந்துபிஷூ வைகாசிமீ :: 1922-ம்ஷூ ஜூன்மீ { பகுதி 12

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

நிருத ரார்க்கொரு காலா ஜேஜெய !
சுரர்க ளேத்திடு வேலா ஜேஜெய !
நிமல னார்க்கொரு பாலா ஜேஜெய ! விறலான

நெடிய வேற்படை யானே ஜேஜெய !
எனஇ ராப்பகல் தானே நான்மிக
நினது தாட்டொழு மாறே தானினி யுடனேதான்

தரையி னாழ்த்திரை யேழே போலெழு
பிறவி மாக்கட லூடே நானுறு
சவலை தீர்த்தனை தாளே சூடியு னடியார்வாழ்

சபையி னேற்றியின் ஞான போதமும்
அருளி யாட்கொளு மாறே தானது
தமிய னேற்குமு னேநீ மேவுவ தொருநாளே?

தருவி னூட்டர சாள்வான் வேணவி
னுருவ மாய்ப்பல நாளே தானுறு
தவசி னாற்சிவ னீபோய் வானவர் சிறைதீரச்

சகல லோக்கிய மேதா னாளுறு
மசுரர் பார்த்திப னோடே சேயவர்
தமரை வேற்கொடு நீறு யேபட விழமோதென்

றருள ஏற்றம ரோடே போயவ
ருறையு மாக்கிரி யோடே தானையு
மழிய வீழ்த்தெதிர் சூரோ டேயம ரடலாகி

அமரில் வீட்டியும் வானோர் தானுறு
சிறையை மீட்டர னார்பால் மேவிய
அதிப ராக்ரம வீரா வானவர் பெருமாளே !

கற்பகவிருக்ஷம் வளரும் பொன்னுலகத்துக்கு அரசனாகிய தேவேந்திரன் தேவர்களுக்குச் சூரபதுமன் முதலானவர்களால் ஏற்பட்ட இடர்கள் நீங்குமாறு சீகாழிப்பதியில் தன்னைத் தேடவந்த சூரபதுமனது தூதர்களுக்குப் பயந்து தன்னுருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு மூங்கிலினுருவத்துடன் வெகுகாலம் இயற்றிவந்த தவத்துக்குவந்து சிவபெருமான், "நீ போய், சூரபதுமனால் சிறையிலிடப்பட்ட தேவர்களது காராக்கிரகவாசம் தொலையுமாறு, சகலலோகங்களையும் ஆண்டுவருகின்ற அசுரர் கோமானாகிய சூரபதுமனையும் அவன் குமாரர்களையும் சுற்றத்தவர்களையும் வேலாயுதத்தினால் அவர்கள் அழிந்து நீறாக ஆகும்வண்ணம் தாக்குவாயாக !" என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு போர்க்கோலத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்று அவர்கள் வசித்துவந்த மாயம் நிறைந்த கிரௌஞ்ச மலையை வேலாயுதத்தினாற் பிளந்து அழித்து, அவர்களுடைய சேனைகளைக் கொன்று, சிறு பாலகனென்றெண்ணி அலக்ஷியமாய் வந்தெதிர்த்த சூரபதுமனுடன் உக்கிரமான போர் செய்து போரில் அவனை வென்று அழித்து, தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவித்துவிட்டுச் சிவபெருமான் சந்நிதிக்குத் திரும்பிய அதிபராக்கிரமமுள்ள வீரனே ! தேவர்களைக் காத்தருளிய பெரியோனே ! அசுரர்களையழிக்க ஒருகாலனாக வந்தவனே ! ஜயஜய ! தேவர்கள் புகழ்ந்து துதிக்கும் வேலாயுதனே ! ஜயஜய ! நிமலராகிய சிவபெருமானுக்கு ஒப்பற்ற திருமகனாய் வந்து உதித்தவனே ! ஜயஜய ! மிக்க வலிமைபொருந்திய நீண்ட வேலாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் தாங்கியவனே ! ஜயஜய !" என்று அடியேன் அல்லும் பகலும் வாயாரப் போற்றி நினது கழலிணைகளைத் தொழுமாறும், பூவுலகத்தைச் சூழ்ந்தவைகளும் அலைகளை வீசுபவைகளுமான ஆழமான சப்த சமுத்திரங்களைப்போலவே ஆரவாரித்தெழுந்து அடியேனை அலைக்கழித்துக் கரைசேரவொட்டாமல்தடுத்து தனக்குள்ளே ஆழ்த்திக் கொண்டு வரும் பிறவியாகிய பெருங்கடலில் அகப்பட்டுத் துயருழன்று மெலிந்த அடியேனது துன்பத்தை நீக்கி, நின்பாதாரவிந்தங்களை அடியேன் தலைமேற் சூட்டி, நின் மெய்யன்பர்கள் கூட்டத்தில் அடியேனையும் சேர்த்து, துக்கமில்லாத சுகத்தைத்தரும் ஞானத்தை அடியேனுக்கு உபதேசித்து, அடியேனைத் தடுத்தாட்கொள்ளுமாறும் தமியேன் முன்னே நீ தோன்றியருளும் நாளுமுண்டோ?

விவேக போதினி

தொ. 14] துந்துபி௵ :: வைகாசி௴ [ப. 12

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

மேற் கூறியவாறு இந்திராணி யானவள் சீகாழிப் பதியிலுள்ள நந்தவனத்தில் தனது நாயகனது வரவை யெதிர்பார்த்துத் தவஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில், நாரத முனிவர் அங்கு நிகழ்ந்தவைகளைத் தமது ஞானதிருஷ்டியினாற் கண்டு திருக் கயிலாயத்துக்குச் சென்று இந்திரனுக்குத் தெரிவிக்க, இந்திரன் தேவர்களுட னெழுந்து திருநந்திதேவர் முன் சென்று, "ஐயனே! மகாபாபிகளாகிய அடியேங்கள் எம்பெருமானைத் தரிசிப்பதற்காக வெகுகாலமாகக் காத்திருந்தோம். ஆனால் எம்பெருமான் அடியேங்கள் முன்புசெய்த தீவினையைச் சித்தத்தில் வைத்து இன்னும் திருவருள் புரியவில்லை. ஆதலின் யாங்கள் சிவபெருமான் எங்களுக்குத் திருவருள் புரியுமாறு மெய்த்தவஞ் செய்யப் பூவுலகத்துக்குச் செல்லுகிறோம். எங்களுக்கு விடைகொடுத் தருளவேண்டும்" என்று வேண்டி, அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு சீகாழிப்பதிக்குச் சென்றான். அப்பதியை யடைந்ததும் இந்திரன் தன் நந்தவனத்துக்குச் சென்று மகாகாளரைத் தழுவி விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு இந்திராணி யிருக்குமிடத்துக்குத் தனித்துச் சென்று அவளைத் தேற்றி, அஜமுகி தேவர்களனைவரையும் பிடித்துச் சிறையிலிடப் பெருஞ்சேனையை யனுப்புவதாகச் சபதங்கூறிச் சென்றதை இந்திராணி சொல்லக் கேட்டு, அதன்மேல் அங்கிருப்பது தகுதியன்றெனத் தீர்மானித்து இந்திராணியையும் அங்கிருந்த தேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி மேருமலைக்குச் சென்று ஆங்குமறைந்து தவமியற்றிவந்தான்.

வீரமாகாளரால் கை துணிக்கப்பட்டு சீகாழிப் பதியைவிட்டுப் புறப்பட்ட அஜமுகி தன்தோழி துன்முகியுடன் வீரமகேந்திர புரத்தினுள் நுழைந்து தனக்கு ஒரு தேவன் இழைத்த கொடுமையைப்பற்றிப் புலம்பிக் கொண்டு சென்று, தனக்கும் தன் தோழிக்கும் நேர்ந்த கொடிய விபத்தைக் கண்டு மனவருந்தித் தங்கள் அரசன் தங்கைக்கும் அத்தகைய தீங்கை யிழைக்க ஒருவன் துணிந்ததை யுன்னி ஆச்சரியமும் கடுஞ்சினமுங் கொண்டு தன்னைப் பின்தொடர்ந்துவந்த அசுரர்களுடனும் அசுரஸ்திரீகளுடனும் வீதிகளின் வழியே நடந்து, மிகுந்த கோலாகலத்துடன் செம்பொற் சபைக்கூடத்தில் நவரத்தின கசிதமான சிங்காதனத்திலமர்ந்து, தேவர்களும் அசுரர்களும் கைகட்டி வாய்புதைத்து நிற்கவும், முனிவர்கள் வெருவி ஓயாமல் ஆசிகூறி நிற்கவும், அரம்பை மாதர்கள் நாட்டியமாடவும் தன் தம்பிமார்களும் புத்திரர்களும் அருகே யிருக்கவும், நடனஞ்செய்தவர்களுக்கும், சேனைத் தலைவர்களுக்கும் விலைபெற்ற பரிசுகளை யளித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் அக் கோலாகலமான சபையில் நுழைந்து, தன் தாயையும், தமையன்மார்களையும், மருகர்களையும் முறைமுறையாக விளித்து தனக்குப் பெரிய அவமானமும் கொடுமையும் இழைத்தவனை இன்னும் அழிக்காது வாளாவிருத்தல் அவர்களுடைய வலிமைக்கும் பெருமைக்கும் பழியை விளைவிக்காதாவென்று புலம்பித் தரையில் விழுந்து புரண்டாள். அவள் துயரத்தைக் கண்ணுற்ற சூரபதுமன் கரைகடந்த கோபங்கொண்டு கண்களினின்றும் தீப்பொறி பறக்க, "தங்காய்! உன்னை இன்னாரென்று அறிந்துகொள்ளாமலும் என்னை மதியாமலும் உனது கையையும் இத்துன்முகியின் கையையும் வெட்டி வீரனென்ற பெயருடன் உயிர் வாழ்ந்திருப்பவன் யார்?" என்று வினவ, அஜமுகி, "இந்திராணி பூமியினொரு புறத்தில் தவஞ் செய்துகொண் டிருந்தாள். அவளை உனக்கு மனைவியாக்கக் கருதி நாங்கள் அவளைப் பற்றியிழுத்தோம். உடனே ஒருதேவன் விரைந்து வந்து கோபித்து எங்கள் கைகளை வெட்டி அவ்விந்திராணியை மீட்டுக்கொண்டு சென்றான்" என்று கூறினாள். அப்போது சூர

பதுமன் பெருமூச்செறிந்தான்! பற்களால் உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டான்; இடிமுழங்குவதுபோலக் கர்ச்சித்தான்; கடுங் கோபத்தினால் நகைத்தான்; பற்களை கற கறவென்று கடித்தான்; தன் தம்பியர்களைநோக்கி, "நமது ஏவலின்படி மீன்சுமந்து திரிந்த இந்திரன் காட்டில் மறைந்து வசித்துக்கொண்டு ஒருவனைக்கொண்டு இவள் கையைத் துணிப்பித்தானாகையால், இனி மனிதர்களும் நம்மைக் கொல்லத் தொடங்குவார்கள். தேவலோகத்தில் நடந்த யுத்தத்தில் தோற்றுப்போன தேவர்களை அவர்களுடைய ஆடைகளினாலேயேகட்டி என்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தியபோது, யான் என்னெதிரிலுள்ள அசுரர்களைத் தங்கள் பசிநீங்கும் வண்ணம் அத்தேவர்களை யுண்ணச் சொல்லாமல் தருமத்தை நினைந்து அவர்களை உயிரோடு விட்டேன். அவ்வாறு நான் செய்தது விளைபயனறியாமல் கொள்ளிக்கட்டையைத் தனது ஆடையில் மறைத்து வைத்தவன் செயலை யொத்ததாயிற்று. நீங்களிருக்கின்றீர்கள்; நமது புதல்வர்களு மிருக்கின்றார்கள்; ஒப்பற்ற இந்திரஜால மென்னும் தேரும் இருக்கிறது; சக்கரமுமிருக்கிறது; யானும் இருக்கிறேன்; இருந்தென்ன பிரயோசனம்? இவர்கள் கைகள் வெட்டப்பட்டபோது சிந்திய இரத்தத் துளிகள் என் பெருங் கீர்த்தியை யழித்துவிட்டன. ஆகா! என் அரசாட்சி முறைமை மிகவும் நன்றா யிருக்கிறது!" என்றான்.

உடனே அவனது குமாரன் பானுகோபன் எழுந்து, "தந்தாய்! ஒரு தேவன் இவர்கள் கைகளை வெட்டித் துணித்தானென்பது மலடி பெற்ற மகன் தன் கையை நீட்டி ஆகாயத்திலுலாவும் சந்திரனைப் பிடித்தான் என்பதுபோலிருக்கிறது. அப்படியே ஒரு தேவன் அவ்வாறு செய்திருந்தாலும், தேவர்கள் நமக்கு இழிவான குற்றேவல்கள் செய்துவந்த பேடிகளாதலால், அவன் தங்கள் கோபத்துக்குத் தகுந்த பாத்திரமன்று. ஆயினும் யான் சென்று இவர்கள் கைகளை வெட்டித் துணித்த ஆண்மகனையும், தங்கள் மனத்தில் காமத்தையுண்டாக்கிய இந்திராணியையும், இந்திரனாகிய கள்வனையும், தேவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு வந்து தங்கள் திருமுன் நிறுத்துகிறேன். தாங்களும் தங்கள் தம்பிமார்களும் தயவுசெய்து கோபந் தணித்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று கூறி விடைபெற்றுச் சபையைவிட்டு நீங்கித் தனதிருப்பிடத்துக்குச் சென்றான்.

அவன் சபையைவிட் டகன்றபின், சூரபதுமன் பிரமதேவரை யழைத்து அஜமுகி துன்முகி இவர்களுடைய அறுபட்ட கையை முன்போலப் படைக்கும்படி கூறினான். உடனே பிரமதேவர், "இவர்களுக்கு மிக்க வலிமை பெற்ற கைகள் வளரக்கடவன!" என்று கூற, அவர்கள் கைகள்அவ்வாறே வளரவும், சூரபதுமன் அவரது திறமையைப் புகழ்ந்து, பிறகு துன்முகியை நோக்கி, "நீ பானுகோபனுடன் சென்று உங்கள் கைகள் வெட்டப்பட்ட இடத்தைக் காட்டிவிட்டுக் வரக்கடவாய்!" என்று கட்டளையிட்டான். பிறகு சூரபதுமன் சூரியனையும், மற்றக் கிரகங்களையும், வாயுக்களையும், அந்த வருஷம், இருது, மாதம் முதலியவற்றின் அதி தேவர்களையும் மண்ணுலகத்தில் அரசு புரிந்துவந்த அரசர்களையும் வரவழைத்து அஜமுகியின் கையை வெட்டித் துணித்தவன் யாரென்று வினவி, அவர்கள் அஜமுகியின் கையை எவரும் வெட்டியதைக் காணவில்லையென்று கூற, அவர்களது மொழிகளை நம்பாது சினங்கொண்டு, உலகத்தரசர்களது அங்கங்களை வெட்டித்துன்புறுத்திஏனையோர்களைச்சிறையிவிடுவித்தான். பிறகு அவன் தன் தம்பிமார்களுக்கு விடைகொடுத்து, பிரமதேவரையும், "இனி நீ போகலாம்!" என்று கூறினான். அப்போது பிரமதேவர், "அரசர்க்கரசனாயுள்ள சூரபதுமனே! ஆகாயத்திலுலவுகின்ற சூரியன், நக்ஷத்திரங்கள், வாயுக்கள் முதலியவர்களும், மண்ணுலக வரசர்களும், என்றும் உனக்கு அடங்கி நடப்பவர்கள். உலகவிஷயங்கள் அவர்களிலில்லாமல் நடந்தேற மாட்டா. ஆதலின் அவர்கள் இக்கொடிய சம்பவத்தைக் கவனிக்காத பிழையைப் பொறுத்து அவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவிப்பாயாக!" என்று கூறினார். அதுகேட்ட சூரபதுமன் நன்றென அதற்கிசைந்து தூதுவர்களை யனுப்பி அவர்கள் யாவரையும் தன்முன் கொண்டுவரச் சொல்லி, அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் எப்போதும் என் ஆணைக்கடங்கி நடக்க வேண்டும்; இந்திரனுடன் சேரக்கூடாது; இனி உங்கள் பழைய தொழில்களைச் செய்யச் செல்லுங்கள்!" என்று கட்டளையிட்டான். அவர்களும் அவ்வாறே

செய்வதாகச் சொல்லி நயமொழிகள் புகன்று அவ்விடம் விட்டு நீங்கினர். பிறகு சூரபதுமன் யாவர்க்கும் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தனதிருப்பிடத்துக்குச் சென்றான்.

சபையைவிட்டுச் சென்ற பானுகோபன் தனது சேனைகளைத் தயார் செய்துகொண்டு துன்முகியையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு, அவளால் தங்கள் கரங்கள் துணிக்கப்பட்ட விடமெனக் காட்டப்பட்ட சீகாழிப்பதியிலுள்ள நந்தவனத்துக்குட் சென்று அதையழித்து வெட்டவெளியாக்கி, அதில் எவரையுங் காணாமையால் உலகமுழுவதுந் தேடிப் பிறகு தேவலோகத்துக்குச் சென்றான். அவன் வரவை ஒற்றர்களால் அறிந்த இந்திரன் மகனான ஜயந்தன் தேவர்களை நோக்கி, "என் தாயுந்தந்தையும் தேவர்களிற் பலரும் நிலவுலகத்திற் சென்று மறைந்துகொள்ள, அவர்களிருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க அநேக அசுரர்கள் தேடித் திரிகின்றார்கள். அப்படியிருக்கும்போது நாம் எங்கு ஓடி யொளிப்பது? நம்மை யெல்லாம் காக்கத்தக்க புகலிடமொன்றுண்டோ? இல்லையாதலின், இனி நாம் எங்கும் போகவேண்டாம்; வருந்தவும் வேண்டாம்; வருந்தினால் வருவன வராமல் நிற்குமோ? இனி அசுரர்களுக்குப் புறங்காட்டுவதுமில்லை, அவர்களை வணங்கித் துதிப்பதுமில்லை, அவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது வென்று பிழைப்பது அல்லது உயிரிழப்பது என்று என் மனத்தில் நான் உறுதி செய்துகொண்டேன். உங்களில் வர இஷ்டமுள்ளவர்கள் என்னுடன் வாருங்கள். இஷ்டமில்லாதவர்கள் இப்போதே போய் விடுங்கள். நீங்கள் யாவரும் அச்சத்துடன் ஓடிவிட்டாலும், நான் சிறிதும் மனத்தளர்ச்சி யடையாமல் போர் செய்வேன்" என்று கூறினான். அது கேட்ட தேவர்கள், "அசுரர்களுக்கு ஊழியஞ் செய்து நீங்காத துன்பத்தை யனுபவிப்பதைப் பார்க்கிலும், அவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது மாண்டுவிடுவது மிகவும் நலம். ஆதலால் விரைந்து போருக்கெழுந்திரு!" என்று கூறினார்கள்.

உடனே ஜயந்தன் வெள்ளையானையின் மீதேறி தேவர்கள் கூட்டம் தன்னைச் சூழ்ந்து வர முரசொலியுடனும் ஆரவாரத்துடனும் அசுரர்களை யெதிர்க்கச் சென்றனன். அதற்கு முதல்நாள்கூடத் தங்களுக்குக் குற்றேவல் செய்த தேவர்கள் தங்களுடன் போர்செய்யக் கிளம்பியதைக் கண்ட அசுரர்கள் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் போருக்கெழுந்தார்கள். இருதிறத்துச் சேனைகளும் ஒன்றை யொன்று தாக்கின. சிறிது நேரத்தில் தேவர்கள் வலிமையற்றவர்களாய் ஓடினார்கள். அசுரர்கள் அவர்களைத் துரத்திச் சென்று தங்கள் வில்லின் நாணினால் அவர்களது புயங்களைக் கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு திரும்பினார்கள். அசுரர்கள் அவர்களைப் பானுகோபன் முன் கொண்டுபோய் நிறுத்தவும் அவன் அவர்களை வலிமையோடு காவல் செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். அது கண்ட ஜயந்தன் வெகுண்டு தன் வில்லைக் கையிலெடுத்து வளைத்துப் பகைவர்களெதிரிற் சென்று அவர்கள் அஞ்சும்படி ஆரவாரத்துடன் பாண வருஷங்களைப் பொழிந்தான். அசுரவீரர்கள் அவனைச் சுற்றிக்கொண்டு அவன்மீதும் ஐராவதத்தின்மீதும் பாணங்களைச் சொரிந்தார்கள். ஆனால் ஜயந்தனது நிகரற்ற வல்லமைக்கு முன், அசுரசேனைகள் நிற்கமுடியவில்லை. ஜயந்தனது அம்புகளினாலும் ஐராவதத்தின் துதிக்கையினாலும், கோடுகளினாலும், கால்களினாலும், வாலினாலும் அநேக கோடி அசுரர்கள் மாண்டனர். கடைசியாக ஜயந்தனை நீலகேசன் என்னும் அசுரன் எதிர்த்துப் போர்செய்து அவனுடைய வில்லின் நாணினை அறுத்தான். அப்போது ஜயந்தன் தான் முன்னாளிற் கற்ற ஒரு மாய மந்திரத்தை யுச்சரித்துப் பல மாய வுருவங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அசுரசேனைகளைப் பலவிதமாகக் கொல்ல ஆரம்பித்தான். நீலகேசன் அது மாயையென வுணர்ந்து அதை யகற்றும் வலிமையின்றி எதிர்த்து ஆரவாரிக்க வாயுமின்றி மயக்கங்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தான்; உடனே பானுகோபனது சேனைகள் பிரளய காலத்திலழியும் உயிர்களைப்போல் பயந்தோடின; சோகமடைந்தன; பயந்தழிந்தன. பானுகோபனுடைய ஏனைய சேனாதிபதிகளும் நீலகேசனைப்போலவே ஜயந்தனது மாயையை யகற்ற வலியற்றவராய் ஏக்கமுற்று மயங்கினர். அவ்வாறு தன் சேனைகளழிவதையும் சேனாதிபதிகள் கலங்குவதையும் கவனித்த பானுகோபன் இது ஜயந்தனது மாயையாகுமெனத் தேர்ந்து, முன்பு சுக்கிரன் தனக்கு உபதேசித்த மூல மானான மந்திரத்தை விதிப்படி

மாற்றானுக்கு இடம் கொடேல்.

மனத்தினில் நினைத்தான். உடனே மாயையினாலுண்டான பலவுருவங்கள் நீங்க, ஜயந்தன் தன் சுயவுருவம் ஒன்றுடன் மகாகோபத்துடன் ஐராவதத்தின்மீது தோன்றினான். பானுகோபன் ஜயந்தனை யிகழ்ந்துபேசிப் போருக்கழைக்க, இரு வீரர்களுக்கும் நெடுநேரம் கொடும்போர் நடந்தது. கடைசியாக பானுகோபன் ஜயந்தனது வில்லை யொடித்து அம்புறுத்தூணியைத் துணித்து, ஜயந்தன் உடம்பு முழுவதிலும் ஐராவதத்தின் உடம்புமுழுவதிலும் அம்புகளை யழுத்தினான். ஜயந்தன் வெள்ளையானையின்மீது விழுந்து வருந்தி மூர்ச்சித்தான். அவன் அமுதத்தைப் புசித்துப் பெற்ற வன்மையால்மட்டும் இறவா தொழிந்தான். அதுகண்ட வெள்ளையானை மிகுந்த கோபத்துடன் பானுகோபனது இரதத்தின் மேற்பாய்ந்து, அதிற்கட்டிய குதிரைகளையும் பாகர்களையும் அழித்துக் கர்ச்சித்தது. உடனே பானுகோபன் தேரினின்றும் குதித்துக் கோபத்துடன் வெள்ளையானையைத் தாக்கச் சென்றான். வெள்ளையானை அவனுடைய மார்பில் தாக்க, அதன் கோடுகள் நான்கும் மலையைத் துளைக்கச் சென்ற ஊசியைப்போல் ஒடிந்தன. உடனே பானுகோபன் அதன் துதிக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் கன்னத்திலறைய, அது பேரிரைச்சலிட்டு வீழ்ந்து சோர்ந்தது. ஜயந்தனும் தரையில்விழ மயக்கந்தெளிந்து, "மனமே! நாம் செய்த மாயை யொழிந்தது, தனித்து நின்றோம், வலிமையும் குறைந்தது, கொடிய அசுரர்கள் நம்மைப் பிடித்துக்கொள்வார்கள், இப்பொன்னகரமும் அழியும் என்று வருந்தாதே! இவையாவும் விதியின்பயனாகும்" என்று தனக்குள் தானே சொல்லிக்கொண்டான்.

ஜயந்தன் வெள்ளையானையுடன் கீழேவிழுந்து மயங்கிச் சோர்ந்து தனித்திருந்த தன்மையைக்கண்டு அசுரத் தலைவர்கள் ஆரவாரித்து அவனைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்; அசுரர்கள் யாவரும் திரண்டு அவனைச் சூழ்ந்து, "இவன் வஞ்சகன். இவனை அடியுங்கள்! குற்றுங்கள்!" எனக் கூவினார்கள். அப்போது பானுகோபன் வேறொரு தேரிலேறி விரைந்து அங்கு வந்து கூடியிருந்த அசுரர்களை நோக்கி, "இந்த ஜயந்தன் நான் பிரயோகித்த பாணங்களால் அடிபட்டு மயங்கி மிகவும் தேகந்தளர்ந்தனன். ஆதலின் இவனைப் பகைவனாகக் கருதி வருத்தாதீர்கள். இவனைத் தேவர் கூட்டத்துடன் சிறைசெய்யுங்கள்!" என்று கட்டளையிட, அவர்கள் ஜயந்தனது தோள்களை நாண் கயிற்றினாற் கட்டி சிறைப்பட்ட மற்றத்தேவர்களுடன் சேர்த்தனர். பிறகு பானுகோபன் தன்னருகில் நின்ற ஏவலாளரை நோக்கி, "ஜயந்தனும் இத்தேவர்களுமல்லாமல் ஒழிந்து நின்றோரையும் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டுவந்து என் முன்னே நிறுத்துங்கள்! பிறகு இப்பழைய பொன்னகரத்தை அக்கினி தேவனுக்கு இரையாக்குங்கள் !" என்று கட்டளையிட, அவர்கள் அவ்வாறே செய்தனர்! தேவர்களும் தேவமாதர்களும் யாவரும் சிறைப்பட்டனர். பொன்னகரம் தீக்கிரையாகிச் சாம்பராயிற்று. பானுகோபன் அவைகளைக் களிப்புடன் கண்டு தன் காவலாளர்களை நோக்கி, "ஜயந்தனையும் மற்றத் தேவர்களையும் நீங்கள் முன்னே வீரமகேந்திரபுரத்துக்குக் கொண்டுபோங்கள்!" என்று கூற, அவர்கள் தேவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு சொர்க்கலோகத்தைவிட் டகன்றார்கள். பிறகு பானுகோபன் தன் சேனைகளுடன் அவ்விடம்விட்டு நீங்கி மண்ணுலகத்துக்குச் சென்று வீரமகேந்திரபுரத்தை யடைந்து இரதத்தைவிட் டிறங்கித் தன் சேனைகளை வெளியே நிறுத்திவிட்டு தேவர்களாகிய சிறையினை யழைத்துக்கொண்டு சென்று சூரபதுமன் முன்போய் அவனது பாதங்களை வணங்கி, "தந்தாய்! இந்திரனையும் இந்திராணியையுங் காணோம். சுவர்க்க லோக முழுவதையும் தீயிட்டுக் கொளுத்திச் சாம்பராக்கி, ஜயந்தனையும் பொன்னுலகத்திலிருந்த தேவர்களனைவரையும் சிறைபிடித்து வந்திருக்கிறேன்" என்று கூறினான். அதுகேட்ட சூரபதுமன் மகிழ்ந்து தனது இளம் புதல்வனைத் தழுவி, தனக்குமுன் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்ட ஜயந்தன் முதலாயினோரை மிகவும் கோபித்து வாளைக் கையிலேந்திய சில காவலாளர்களைப் பார்த்து, "நமக்கு முன்னே நிற்கும் இவர்களுடைய அங்கங்களை யெல்லாம் துணித்துவிடுங்கள் !" என்று கட்டளையிட்டான். உடனே அவுணர்கள் பலர் தேவர்கள்மீது பாய்ந்து அஜமுகியானவள் காண அவர்கள் அங்கங்களை வெட்டத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் தேவர்கள் செய்திருந்த தபோபலத்தினால் அவர்களுடைய அங்கங்களை அசுரர்கள்

மானத்தின்மேலே கண்ணும் மாப்பிள்ளைமேலே சிந்தையும்.

வெட்ட வெட்ட அவைகள் உடனுக்குடனே திரும்பவும் உண்டாயின. அதுகண்ட சூரபதுமன் 'தேவர்களை எவரும் கொல்லுவதரிதாகும். அவர்களுடைய அவயவங்களையும் சற்றும் அழிப்பதற்கு முடியாதாயின், அவர்களுடைய வல்லமையினளவை யெடுத்துரைக்க முடியாது. அது என் அரிய தவத்தினால்தான் தொலைந்தது போலும்!' என்று தன் மனத்தினி லெண்ணிக் கோபங்கொண்டு காவலாளர்களை நோக்கி, "இத்தேவர்களை என்றும் மீளவொணாத நரகம்போன்ற சிறையி லிடுங்கள்!" என்று கூற, அசுரர்கள் ஜயந்தனையும் தேவர்களையும் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளிச் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டுபோய் விலங்கிட்டுஅடைத்தார்கள். பிறகு சூரபதுமன் தன் மகனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தன் சபையினின்றும் நீங்கித் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். சிறையிலகப்பட்ட தேவர்கள் துயர்க்கடலில் மூழ்கினார்கள். தேவமாதர்கள் அவ்வீரமகேந்திரபுரத்தில் காவல் செய்யப்பட்டு இழிவான ஏவல்களைச் செய்துவந்தார்கள்.

தேவலோகத்தில் பானுகோபனுடன் சண்டைசெய்து கொம்புகளொடிந்து கீழேவிழுந்து மூர்ச்சை யடைந்த வெள்ளையானை, பின்னர் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து உடனே நிலவுலகத்துக்கு வந்து திருவெண்காட்டை யடைந்து மூலகாரணராகிய முக்கணெந்தையை இலிங்க வடிவமாகப் பிரதிஷ்டைசெய்து ஆசாரத்துடன் அருச்சனை செய்து, நின்மலராகிய சிவபெருமான் அருளிச்செய்த ஆகமவிதிகளையுணர்ந்து முதிர்ந்த மெய்யன்பினால் அவரை வணங்கி மறைந்து வசித்துவரும் நாளில் எம்பெருமானருளினால் அதன் நான்குகோடுகளும் பண்டுபோல் திரும்பவும் வளர்ந்தன. அது கண்டு ஐராவதம் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு அவ்விடத்திலேயே யிருந்தது. இந்திரன் அதை யுணர்ந்து கொடுந்தவம் புரியலுற்றான். இனி சர்வேசுவரரான சிவபெருமான், தேவேந்திரன் தவத்துக் குகந்து தேவர்களுக்கு அருள்புரிய வெண்ணி ஞானதேசிகனாகிய சுப்ரமண்யக்கடவுளைத் தந்தருளியதையும், முருகப்பெருமான் தமது ஞான சத்தியாகிய கோடிசூரியப் பிரகாசம் பொருந்திய வேலாயுதத்தினால் சூரபதுமனையும் அவனைச்சார்ந்த அவுணர்களையும் அழித்து தேவர்களைக்கொடிய சிறையினின்றும் விடுவித்து அவர்களுக்குத் திரும்பவும்வாழ்வுதந்தருளியதையுங்கூறுவாம்.

கொன்றை மலர் மாலையைச் சூடிய சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானைப் போலவே அழிவற்றதான திருக்கைலாயம் என்னும் வெள்ளி மால் வரையின் நடுவில் மிகுந்த பிரகாசம் பொருந்திய நவரத்தினங்களின் கிரணங்கள் சூழப்பெற்று செம்பொன் மயமாய் விளங்கும் பெரியதிருக்கோயிலில் சிறந்த இரத்தினங்களிழைத்து அமைக்கப்பெற்ற மண்டபத்தில் முதன்மையான சிங்காதனத்தின்மீது வேதநாயகராகிய சிவபெருமான் உமாதேவியார் தமது வாமபாகத்திலுற எழுந்தருளியிருந்தார். பெருமைவாய்ந்த தவச்செல்வத்தினையுடைய முனிவர்கள்சதாகாலமும் தேடியுணரும்சிறப்புவாய்ந்ததான எம்பெருமானது திருப்புகழை தும்புரு நாரதர்களும் வித்தியாதரர்களும் தாளத்துக்கிசையப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். பல தவ முனிவர்கள் எம்பெருமானுக்கு ஏவல் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் வெண்சாமரைகளை வீசி நின்றார்கள். முழுமுதற் கடவுளாகிய எம்பெருமானது திருவருளைப்பெற்று அவன் திருவடித் தாமரைகளைத் தம் சிரமீது சூட்டப்பெற்று சிவசாரூப்பிய பதவியையடைந்து எம்பெருமானது திருவுருவத்தை யடைந்தவர்களும், பூதகணங்கள் முதலியவர்களும் எம்பெருமான் திருமுன்னே துதித்துநின்றனர்.

அப்போது உமாதேவியார் தம் மனத்தினுள் ஓர் செய்கையைச்செய்ய நினைத்துத் திடுக்கிட்டெழுந்து, யாவர்க்கும் முதல்வராகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி எம்பெருமான் திருமுன்னே நின்று, "எம்பெருமானே! யான் தேவரீரை யிகழ்ந்த தக்ஷனிடத்தில் பலநாள் வளர்ந்து அவன் புதல்வியென்னும் பெயரையும் பெற்றேன். அப்பெயரையும், அவனிடத்தில் வளர்ந்த சரீரத்தையும் இதுகாறும் தாங்கினேன். இனிமேல் அவைகளைத் தரிப்பதற்கு அச்சமாயிருக்கிறது. அவைகளை நீக்கிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவ்வாறே கட்டளையிட் டருளவேண்டும்" என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்தார். ஆன்ம கோடிகளனைத்தையும் முன்பு பெற்றருளிய முதல்வியாகிய உமாதேவியார் எம்பெருமானிடத்து அவருக்குள்ள பேரன்பினால் அவ்வாறுரைக்க, தன்னிகரில்லாத முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெரு

மான், " சக்தியே! எம்மிடத்து உனக்குள்ள அன்பு முதிர்ந்ததாயுள்ள தன்மையினல் உனக்கு நிகரானவர் ஜகத்திலே யில்லை. நீ உனக்குத் தக்ஷன் தந்த தாக்ஷாயணி யென்னும் பெயரையும், அவன் வளர்த்த சடலத்தையும் நீக்கிக்கொள்ள இவ்வாறு முயற்சித்தல் அளவிறந்த நின் புத்திரர்களாகிய ஆன்மாக்கள் முத்திபெறும் பொருட்டே போலும்! இது நல்ல காரியந்தான். இது நிறைவேற வேண்டுமாயின், நின்னைப் புத்திரியாக வளர்த்து அன்புடன் எனக்கு அளிக்கவேண்டு மென்ற கருத்துடன் எம்மை நோக்கி, கொடுந்தவம் புரிந்து வரும் இமயமலையரசனிடம் நீ குழந்தைவடிவமாகச் சென்று, அவன் மனங் களிகூறுமாறு அவனிடம் ஐந்து வருஷகாலம் வளர்ந்து பின்னர் எம்மை நோக்கிக் குற்றமற்ற தவத்தைப் புரிவாயாக! அப்போது உலகத்திலுள்ள சிவ கணங்களும், கணத்தலைவர்களும், அளவிறந்த தேவர்களும் எம்மைச் சூழ்ந்துவர யாம் ஆங்கு வந்து உன்னை மணந்து இங்கு அழைத்துவருவோம்!"என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அது கேட்ட உமாதேவியார் நன்றென மகிழ்ந்து எம்பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி, அன்பொடு துதித்து விடைபெற்று நீங்கி, இமய மலையின் உச்சியிலுள்ள தடாகத்தில் அருந்தவம் புரிந்துகொண் டிருந்த இமயமலையரசன் காணும் வண்ணம் அத்தடாகத்தில் மலர்ந்திருந்த ஒரு தாமரைமலரின்மீது பச்சிளங்குழந்தை வடிவத்துடன் எழுந்தருளினர். எமதன்னை அவ்வாறு எழுந்தருளியதைக் கண்ட பர்வதராஜன், "உலகமாதாவாகிய உமா தேவியார்என்பொருட்டு எம்பெருமானை விட்டு நீங்கி யருளினர் போலும்! ஈசன் பேரருளே!" என்று பேரானந்தக் கடலில் மூழ்கி, உள்ளத்தில் மேன்மேலும் பெருகும் அன்பினல் கண்களினின்றும் ஆனந்த வருவிபாய உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, "அடியேன் உய்ந்தேன்!"என்று கூவி துள்ளிக்குதித்துப் பாடியாடி அம்மலையைத் தொழுது, பிறகு தாமரை மலரின்மீது எழுந்தருளியிருந்த பராபரையைத் தன் அழகிய கைகளினல் எடுத்துத் தன் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு தன் அரண்மனைக்குச் சென்று தன் மனைவியாகிய மேனையின் கையிற் கொடுத்தான். மேனையானவள் கைதொழுது அக்குழந்தையைத் தன் கைகளில் வாங்கிக் கொண்டு, அக்குழந்தை தன் நாயகனுக்குக் கிடைத்த வரலாற்றை தன் நாயகன் சொல்லக் கேட்டு, சிவபெருமான் திருவருட் பெருமையை யுன்னி உளமகிழ்ந்து, மனக்கவலை யொழிந்து பூர்வகன்மங்க ளனைத்தும் தொலையப் பெற்று, அங்கமெல்லாம் உரோமஞ்சிலிர்ப்ப அக்குழவியைத் தன் மார்போடணைத்து தனது கொங்கைகளிற் சுரந்த பாலை உமாதேவியாருக்கு ஊட்டி, நவரத்தினங்களிழைத்த செம்பொன்னபரணங்களினல் அக்குழந்தையைக் காலோடு தலை யலங்கரித்து, அளவற்ற ஆர்வத்துடன் அக்குழவியை செம்பொற் றொட்டிலிலிட்டு ஆட்டியும் தன் கைகளிற்றூங்கிச் சீராட்டியும் செல்வமாய் வளர்த்துவந்தாள்.

அவ்வாறு அப்பர்வதராஜனிடத்தும் அவன் மனைவியிடனித்தும்ஐந்துவருஷகாலம்வளர்ந்த பின், பார்வதி தேவியார் சிவபெருமான் தம்மை மணந்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தாம் தவமியற்ற வேண்டுமென்றும், ஏவல் புரிவதற்கு வேண்டிய கன்னியர்களுடன் தம்மை அம்மலையில் தகுந்த இடமொன்றுக்குத் தவஞ்செய்ய அனுப்பவேண்டுமென்றும் தம்மை வளர்த்து வந்த தாய்தந்தையரிடம் தெரிவிக்க, பர்வதராஜன் மிகுந்த பரிவுடன், "தாயே! எங்களை விட்டுப் பிரிந்து சென்று அருந்தவமியற்றுவதற்கு இது தக்க பருவமன்று. உனக்கு வயது ஐந்துதா னயிற்று. தவம்புரியும் கஷ்டத்தை நின் திருமேனி தாங்காது. ஆகையினல் தவஞ்செய்யும் நோக்கத்தை இப்பொழுது தவிர்ப்பாயாக!" என்றுரைத்தான். அது கேட்ட பார்வதி தேவியார் நகைத்து, "எவரையும் ஈசனே காத்தருளுவாரேயன்றிப் பிறராவது அவர் தாமேயாவது குற்றமறக் காத்தல் சாத்தியமன்று என்பது சத்திய மாதலாலும், நான் உங்களிடம் சொல்லிய என் கருத்தும் ஈசன் திருவருளுக்கியைந்ததே யாதலாலும், என் கோரிக்கையை மறுக்கவேண்டாம்!" என்று கூறியருள, பர்வதராஜன் அன்புடன் அதற்கியைந்து, "தாயே! உன்னிஷ்டப்படியே நீ தவம்புரிவாயாக!" என்றுகூறி, இமயமலையில் ஒரு புறத்தில் சிறந்த தவச்சாலையொன்றை அமைப்பித்து, தன் உறவினரிடத்தில் அவர் தவமகிமையினல் வந்து பிறந்த கன்னியர்கள் பலரை யழைத்து தன் புதல்விக்கு ஏவல் செய்யும்படி பணித்து அவர்களுடன் பார்வதி

மானம் பெரிதோ, சீவன் பெரிதோ ?

தேவியாரை அத்தவச்சாலைக்கு அனுப்பினான். அத்தவச்சாலையை யடைந்ததும் பார்வதி தேவியார் எம்பெருமானை நோக்கி அருந்தவம் புரியலுற்றாள். பர்வதராஜனும் அவன் மனைவியும் நாடோறும் அத்தவச்சாலைக்குச் சென்று எம தன்னையைத் தரிசித்துவந்தனர்.

இனி, உமாதேவியார் எம்பெருமான் அருகிலிருந்து நீங்கியபின் ஆங்கு நிகழ்ந்தவைகளைக் கூறுவோம். பிரமதேவரது மானச புத்திரர்களான பேரறிவினையுடைய சனகன் முதலிய முனிவர்கள் நால்வரும் தங்கள் தந்தையின் இச்சைப்படி அவரது சிருஷ்டித்தொழிலைச் செய்து பாசத்திற் பின்னும் அகப்பட்டுக் கொள்ள மனமில்லாதவராய் சிவபெருமானை நோக்கிச் சிறந்த தவத்தினைச்செய்ய, சிவபெருமான் அவர்களுக்குமுன் தோன்றி அவர்களுடைய விருப்பம் யாதென்று வினவினார். அதற்கு அவர்கள் வேதத்தின் மெய்ப்பொருளைத் தங்களுக்கு உபதேசித் தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் திருக்கைலாயத்தின் தக்ஷிணசிகரத்தில் ஒரு கல்லால விருக்ஷத்தின்கீழே எழுந்தருளியிருந்து வேதங்களின் பொருளையெல்லாம் நன்கு யுபதேசித்தருள, நால்வரும் கேட்டுத் தெளிவுற்று எம்பெருமானிடம் விடைபெற்று நிலவுலகத்துக்குச் சென்றனர். அங்கு சென்றபின் தங்கள் மனத்தை ஒருமைப்படுத்துவது அரிதாயிருந்ததைக் கண்டு வருத்தமுற்றுத் திரும்பவும் எம்பெருமானை நோக்கி அருந்தவமியற்றினார்கள். அதனால் அவர்கள் தங்கள் மனம் பண்டுபோல் தூய்மையடையப்பெற்று எம்பெருமான் திருவருளினால் திருக்கைலாயத்தையடைந்து முற்றுமுணர்ந்தவரான திருநந்தி தேவரால் காக்கப்பட்ட முதற் றிருவாயிலையடைந்து அந்நந்தி யெம்பெருமானை வணங்கி நிற்க, அப்பெருமான் கருணை கூர்ந்து அவர்களைத் திருக்கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்றார். ஆங்கு அவர்கள் பார்வதி தேவியாரைப் பிரிந்து தனியராயிருந்த செந்தழல் மேனியராகிய எம்பெருமானைத் தரிசித்துக் கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிய மெய்சிலிர்ப்ப நாக்குழற, தழலிலிட்ட மெழுகைப்போல மனமுருகி அவரது திருவடிகளை வணங்கிக் களிப்புற்று ஆனந்தக் கூத்தாடி சிறந்த வேதங்களால் எம்பெருமானைத் துதித்து, "அருட் பெருங்கடலே! அடியேங்கள் பெரிய கருங்கடலில் இரவில் சுழற்காற்றி லகப்பட்ட நாவாயி லுள்ளவர்களைப்போல எண்ணிறந்த வகைப்பட்ட பொருள்களைத் தரும் வேதமாகிய சாகரத்தில் எப்புறத்திற் செல்வமென்றறியாது மலைத்து இளைத்துப் போனோம். நல்லுணர்வு 'பொருந்தப்பெற்றிலேம். மயக்கக் கடலை விட்டு அடியேங்கள் கரையேறும்வண்ணம் ஒன்றை உபதேசித் தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். அதுகேட்ட கருணை நிதியாகிய எம்பெருமான் அவர்களை அன்புடன் நோக்கி, "உங்கள் அறிவு இனிச் சஞ்சலமுறாமல் அடங்கும் வண்ணம் அழிவில்லாச் சிறப்பினையுடைய ஞானசாஸ்திரத்தை உங்களுக்குக் கூறுவோம். உட்காருங்கள்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அம்முனிவர்கள் எம்பெருமான் திருவடிகளினருகே உட்கார்ந்தனர். அப்போது நந்தி யெம்பெருமான் அங்கு வர, சிவபெருமான் மன்மதனைத் தவிர வேறெந்தத் தேவரையும் உள்ளே விடவேண்டாமென்று அவருக்குக் கட்டளையிட்டார். உடனே திருநந்தி தேவர், எம்பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி அவ்விடம்விட்டு நீங்கி முதற்றிருவாயிலை யடைந்து காவல்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

அப்போது சிவபெருமான் அம்முனி சிரேஷ்டர்களுக்கு பதி பசு பாசம் இவைகளைப்பற்றி சிவாகம நூல்களிற் கூறியுள்ளதின் மெய்ப்பொருளை யுரைத்தருள, அவர்கள் மனோலய முண்டாகும் வண்ணம்மெய்ஞ்ஞானத்தையுபதேசித் தருளவேண்டுமென எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தனர்.அதுகேட்ட எம்பெருமான் நகைத்து யாதொரு பதிலுமுரைக்காமல், 'ஞானம் என்பது இன்னதென்று வாயினால் உரைத்தல் சாத்தியமன்று.இவ்வாறிருத்தலே அதையடையும் நெறி' என்றுணர்த்த நினைந்தாற்போல, வராகத்தினின்றும் பறித்த வெண்ணிறமுள்ள சிங்கப்பற்களும், கூர்மத்தை யடக்கிப் பிடுங்கிய ஓடும், கற்பந்தோறும் அழியும் பிரம விஷ்ணுக்களின் மண்டையோடுகளினாலாகிய தலைமாலையும் விளங்கும் தமது திருமார்பினில் ஒரு திருக்கரத்தை வைத்துச் சின்முத்திரையைக் காட்டி கணநேரம் யோகஞ் செய்வாரைப் போலச் செயலற்றிருந்தார். சிவபெருமானது செயலினால் அவர்கள் சாஸ்திரங்களிலடங்கியுள்ள விஷயங்களை ஓதி யுணர்வதனாலேயே

மாலுக்கு ஒரு புள்ளி ஏறி என்ன, குறைந்து என்ன ?

ஞானம் அடையத்தக்கதன்றெனவுணர்ந்து எம்பெருமான் திருவருளினால் தங்கள் மனமொடுங்கப்பெற்றனர். அவ்வாறு மனமொடுங்கப்பெற்றுச் சித்திரப்பாவைபோற் செயலற்றிருந்த அம்முனிவர்கள் நால்வரும் எம்பெருமானது மெய்த்தவ வடிவத்தைத் தியானித்திருந்தனர்.

சிவபெருமான் அம்முனிவர்களுணரும்வண்ணம் அற்புத ஞானோபதேசம் செய்தருளிய அக் கணப்பொழுதுக்குள் பிரமதேவருக்கும் ஏனைய தேவர்களுக்கும் அநேக யுகங்கள் கழிந்தன. அகிலகாரணராகிய சிவபெருமான் அமர்ந்திருந்த மௌன நிலைமையின் காட்சியினால் தேவர்களும் விண்ணுலகத்தவர்களும் மற்றுமுள்ள சகல ஜீவராசிகளும் காமப்பற்றின்றி புணர்ச்சியை யொழித்திருந்தனர். கரும்பு வில்லைத் தாங்கிய மன்மதனும் அழகிய மாதர்களின் கூட்டங்களைக் கருதாதவனாயிருந்தான். சகல ஜீவராசிகளும் போகத்தை வெறுத்திருந்ததனால் கருவிருத்தியில்லாமல் உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் நாளுக்குநாள் குறைவுற்றுவந்தன. அக்காலத்தில்தான் இந்திரன் தன்னிடம் வந்து தங்கள் குறைகளைக் கூறிப் புலம்பிய தேவர்களைத்தேற்றித் திருக்கைலாயத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்று பன்னாட் காத்திருந்தும் எம்பெருமானைத் தரிசிக்கச் சமயம்வாய்க்காமல் மனம் வருந்தி நிலவுலகத்துக்குச்சென்று, அஜமுகியினால் தூண்டப்பட்டால் சூரபதுமன் தன்னை என்ன செய்வானோவென்று பயந்து இந்திராணியையும் அத்தேவர்களையுமழைத்துக் கொண்டு மேருமலைக்குச் சென்று மறைந்து தவம்புரியத் தொடங்கினான். அவ்வாறு இந்திரன் ஒருமை மனத்துடன் பன்னாள் எம்பெருமானை நோக்கி அருந்தவமியற்றியபின், சிவபெருமான் அவன்முன்னே எழுந்தருளி யாதுமறியாதவர்போல அவன் கருதியது யாதென்று வினவ, இந்திரன் தனக்கும் அமரர்களுக்கும் சூரபதுமனால் இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையெல்லாம் எடுத்துரைத்து, அச்சூரபதுமனையழித்துத்தங்களைக் காத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்டு எம்பெருமான், "சத்தியந்தவறிய தக்ஷனது யாகத்தில் அவனுடன் சேர்ந்திருந்த பாவமானது உம்மிடத்திற் பொருந்தியிருக்கிறது. அக்காரணத்தினால் நீங்கள் அவனால் துன்பமடைந்தீர்கள். இனி வருங்காலத்தில் எம்மிடத்தில் ஒரு புத்திரன் அவதரித்து சூரபதுமனைக் கொன்று உங்களைக் காப்பான்" என்று கூறி மறைந்தருளினார். எம்பெருமான் உரைத்தருளிய மொழிகளைக்கேட்டு மகிழ்வடைந்தானெனினும் இந்திரன் சிவபெருமான் சனகாதி முனிவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்ய மோனநிலையில் அமர்ந்ததையும், உமாதேவியார் அவரைவிட்டுப் பிரிந்து பர்வதராஜன் மகளாய்ப் பிறந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருந்ததையும் உன்னி அவர்கள் சேர்ந்து ஒரு குமாரனைத் தந்தருளுவதெப்படி யென்று ஏங்கி, கவலையுடன் மனோவதி நகரத்தையடைந்து பிரகஸ்பதியின் மனைவியான தாராதேவியினிடத்தில் இந்திராணியை வைத்துவிட்டுப் பிரமலோகத்துக்குச் சென்று சிவபெருமானுடைய மோன நிலைமையினால் தம் சிருஷ்டித் தொழில் நடைபெறாது வருத்தமுற்றிருந்த பிரமதேவர் வீற்றிருந்த சபையை யடைந்து அவரது பாதங்களை வணங்கி நின்றான்.

அப்போது பிரமதேவர் இந்திரனை அவன் வந்த காரணம் யாதென வினவ, இந்திரன் அமரர்களும் தானும் சூரபதுமனால் அடைந்த துன்பங்களனைத்தையும் எடுத்துக்கூறி, ஈசனார் கருணையுடன் திருவாய்மலர்ந் தருளியதையும் அதன் பின் அவர் பார்வதி தேவியாரைப் பிரிந்து மோனநிலையடைந்திருந்ததையும் தெரிவித்து, தேவர்கள் கடைத்தேறும் வழி யாதென வினவினான். அதுகேட்ட பிரமதேவர், "யாவர்க்கும் முதல்வராகிய சிவபெருமான் திருவருளுடையவரும், தம்மை யடைந்தாருக்கு உதவி செய்தருளுபவரும், வினைகளுக்குரிய போகங்களை முறைப்படி யூட்டுபவருமாதலால், நம்மை யாளுங் குறிப்புடன் முனிவரைப் போலத் திருக்கைலாயத்தில் தக்ஷிணாமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருக்கிறார். எம்பெருமான் உயிர்களைச் சங்கரிப்பதற்குக் காரணம் அவ்வுயிர்கள் இவ்வுலகிற் பிறந்து வாழ்ந்ததனாலுண்டான வருத்தத்தை நீக்கவேண்டுமென்ற கிருபா நோக்கமே யாவதுபோல கொடிய சூரபதுமனைக்கொண்டு நமக்குத் துன்பமுண்டாக்குவதற்குக் காரணம் நீக்க முடியாத பாவத்தின் பயனை யனுபவிக்கச்செய்து நமக்கு முத்திதந்தருளவேண்டுமென்ற கிருபாநோக்கந்தான். நமது தீவினைப்பயனெல்லாம் முடியுங்காலம் சிறிது சமீபித்திருப்பதனால் சர்வக்ஞான எம்

மிஞ்சன தகொண்டு மேற்கே போகல் ஆகாது.

பெருமான் ஆதரவுடன் உன்னிடத்தில் வந்து சிறந்த புத்திரனைத் தந்து நமது குறைகளை நீக்குவதாகச் சொல்லிப் போயினர். இனிநாம் இருவினைக் கடலைக் கடப்பது திண்ணம். ஆனால் நாம் சிறிது முயற்சி செய்யவேண்டும். அதைத் திருமாலுக்குத் தெரிவித்துத்தான் செய்யவேண்டு மாதலின், நாம் அவரிடத்துக்குச் செல்லுவோம்" என்று கூறித் தமது ஆசனத்தைவிட் டெழுந்து இந்திராதி தேவர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்துவர வைகுந்தத்துக்குச் சென்று, சர்ப்பாசனத்தில் திருமால் எழுந்தருளியிருந்த கொலு மண்டபத்தை யடைந்து, அவரை வணங்கித் துதித்து நின்றார். அப்போது திருமால் பிரமதேவரை ஓர் ஆசனத்தி லமர்த்தி அவரது சிருஷ்டித் தொழில் இடையூறில்லாமல் நடந்துவந்ததாவென்று கேட்டருளி ஈசன் மோன நிலைமை யடைந்திருந்த சங்கதியை பிரமதேவர் சொல்லத் தெரிந்து கொண்டு, "பிரமனே! பர்வதராஜ புத்திரியாகிய பார்வதி தேவியாரை அகிலகாரணராயுள்ள சிவபெருமான் திருமணம் புரிவாராகில், நினது சிருஷ்டித் தொழில் நிறைவேறும்; அவர்களுக்கு ஒருபுத்திரன் அவதரித்தால், சூரனது வமிச முழுவதும் அழியும்; பிறகு துன்பத்திலாழ்ந்து தத்தளிக்கும் உலகமெல்லாம் பண்டு போல் வாழ்வடையும். அவ்வாறு யாவும் சம்பவிப்பதற்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டு. அதென்னவெனில், யாவரும் மயங்குமாறு புஷ்ப பாணங்களைப் பிரயோகிக்கும் மன்மதனை எந்தைபால் அனுப்பவேண்டும். அனுப்புவீர்களாயின், அவர் சனகாதி முனிவர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்யும் மௌனநிலை நீங்கி உமாதேவியாரைத் திருமணம் புரிந்து ஓர் புத்திரனை நாம் வாழ்வடையுமாறு தந்தருளுவார்" என்று திருவாய் மலர்ந் தருளினர். திருமால் அவ்வாறு கூறவும், பிரமதேவர், "எந்தையே! இது செய்யத்தக்கதே. இதோ செய்து முடிக்கிறேன்" என்று கூறி, அவரது பாதமலர்களை வணங்கி இந்திராதி தேவர்களுடன் அவ்விடம் விட்டு நீங்கித் தமது மனோவதி நகரத்தை யடைந்து தமது திருக்கோயிலுட் புகுந்து கமலாசனத்தில் அமர்ந்து, மன்மதன் வரும்படி தம் மனத்தினில் நினைத்தார். நினைத்த மாத்திரத்தில் விஷ்ணு புத்திரனாகிய மன்மதன் தன் பரிவாரங்களுடன் பிரமதேவருக்கு எதிரில் விரைந்து வந்து வணங்கி நின்றான்.

அப்போது பிரமதேவர் அவனை நோக்கி, "மன்மதனே! கங்காதரராகிய சிவபெருமான், பார்வதி தேவியாரைத் திருமணஞ்செய்யும் பொருட்டு உனது புஷ்ப பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவரது மௌனநிலையை நீக்குவாயாக!" என்றுரைத்தார். அது கேட்ட மன்மதன், பல பாவங்கள் வந்தெய்தும்படி செய்யத்தக்க அக் கொடுமொழியைக் கேட்டு, "ஐயனே! அறிவுடையோர் தம்மை யணுகும் கொடியவர்களுக்கும் அவர்கள் கடைத்தேறுவதற்குரிய நல்ல நெறியை யுணர்த்துவார்கள்: தேவரீரோ யான் அழிந்துபோவதற்குரிய நெறியைப் பற்றிச்செல்லுமாறு போதித்தீர். இது தகுதியோ? தேவரீர் ஸரஸ்வதி தேவியையன்றி புத்திரியான திலோத்தமையினிடத்திலும் மோகங்கொள்ளும்படி என் பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்தேன். திருமாலும் எண்ணிறந்த தேவியர்களைப் பணரும்படி காமமுறச் செய்தேன். ஏனைய தேவர்களும் முனிவர்களும் மாநிடர்களும் ஒருவரொழிவின்றி அனைவரும் என் புஷ்ப பாணங்கள் தைக்கநொந்து இளைத்தனர். ஆனால் இவ்வருஞ்செயல்களை யெல்லாம் செய்தது நானோ? அன்று! சிவசக்தியே இவையாவையும் செய்தருளிற்று. ஜகத்காரணராகிய சிவபெருமானைச் சாமானியத்தொழில் செய்யும் அற்ப தேவராகக் கருதி இம்மொழியைத் தேவரீர் புகன்றீர்போலும். தாருக வனத்து முனிவர்கள் எம்பெருமானை யழிக்க விடுத்த ஓமாக்கினியைத் தாங்கும் திருக்கரத்தையும், திரிபுரங்களை யெரித்து நீறாக்கிய திருநகையையும், மிகுந்த ஒளியை வீசும் திரிநயனங்களையும், செந்தழலை யொத்த திருமேனியையும் உடைய சிவபெருமான்மீது என் பாணங்களை யெய்யும் நோக்கத்துடன் யான் செல்வேனாயின், யான் என்னுயிருடன் மீளுவதற்குவழியுண்டோ சொல்லும்! ஐயனே! விருப்பு வெறுப்பில்லாத எம்பெருமானை எப்படி மயக்குவது? அவருடைய பராக்கிரமம் அற்பமானதோ? அப்பெருமான் மார்க்கண்டேயரை அவமதித்த இயமனை திருக்கழலினால் மெல்ல உதைத்து அழித்துவிடவில்லையோ? முன்பு தேவரீரும் திருமாலும் உங்களுக்குள்ளே யார் பரம்பொருள் என்பதைப்

மிஞ்சிய கருமம் அஞ்சச் செய்யும்.

பற்றி மாறுபட்டுப் பொருதபோது சிவபெருமான் தம்மை நிந்தித்த நமது நடுத்தலையைக் கிள்ளி யெறிந்ததை மறந்திரோ? அப்பெருமானிடத்தில் தோன்றிய வீரபத்திரக் கடவுளால் தக்ஷனும் அவன் யாகசாலையிற் கூடியிருந்த தேவர்களும் முனிவர்களும் பட்டபாட்டை அறியீரோ? ஊழிக்காலத்தில் காளகண்டராகிய எம்பெருமானது நயனத்தினின்றும் சிந்தும் ஓர் தீப்பொறியினால் உலகங்களனைத்தும் நீறுபட்டு அழியும் என்பதைத் தேவரீர் உணர்ந்திலீரோ? முன்னாளில் உலகங்களைப் படைக்கும் பொருட்டு தம்மைவிட்டு நீங்காத திருவருளையே ஒருபெண்ணாகச் செய்து அப்பெண்ணைத் தாமாகவே தமது வாமபாகத்தில் வைத்துக்கொண்ட சிவபெருமானை அற்பனாகிய நானோ மயல் கொள்ளும்படி செய்யத்தக்கவன்?" என்று வருத்தத்துடனும் கோபத்துடனும் உரைத்தான்.

மன்மதன் தம் வார்த்தைக்கு இணங்காமற் பேசியதைக் கேட்ட பிரமதேவர் வருத்தமுற்று, அவன் கூறியவையெல்லாம் உண்மையென வுணர்ந்து பெருமூச்செறிந்து, "மன்மதனே! நீ கூறியது உண்மைதான். சிவபெருமானுடன் போர் செய்தல் எளிதான காரியமன்று. ஆயினும் தம்மை யடைந்தவர்களுடைய துன்பத்தை யொழிக்கும் சிவபெருமானது பெருங்கருணையினால் இக்காரியத்தை உன்னால் நிறைவேற்றமுடியும். வேறு எவரும் அதைச் செய்யவல்லார் இல்லை. நீ கரும்பு வில்லுடனும் புஷ்பாணங்களுடனும் எம்பெருமான் மீது பாணப்பிரயோகம் செய்வதற்காகச் செல்! இக்காரியம் எம்பெருமான் திருவருளால் நிறைவேறும். அன்றியும், யாராயினுமொருவர் சகிக்க முடியாத துன்பத்தை யடைந்து மற்றொருவரைத் தமக்கு உதவிபுரியும்படி இரந்து கேட்டால், அவர் உதவி செய்யமுடியாதென்று மறுத்துத் தம்முயிரையே பெரிதாகக் கருதிக் காத்துக்கொள்ளுதல் உலக வியற்கைக்கு ஏற்றதோ? தான் வாழ்தலையே பொருளாகக் கொண்டு ஒருவர்க்கும் ஒருதவியும் செய்யாத அற்பன் கழிக்கும் பொழுது, வீண் பொழுதேயன்றோ? விருத்திராசுரனைக் கொல்லத்தக்க படையொன்றுமில்லாமல் வருந்தித் தம்மிடம்வந்து இரந்த இந்திரனுக்கு ததீசிமுனிவர் தமது முதுகெலும்பைக் கொடுத்துத் தமதாருயிரைவிட்ட சங்கதியை நீ கேட்டதில்லையோ? கீர்த்தியே என்றும் நிலைபெற்றிருக்கும். கீர்த்தியை வேண்டுவோர் எவ்வித இடையூறுகளையும் இலக்ஷியஞ் செய்யமாட்டார்கள். ஆகையால், இனி தடுத்துப் பேசாமல், எங்கள் காரியம் நிறைவேறும் பொருட்டு நீ செல்வாயாக!" என்று கூறினர். அப்போது மன்மதன் வருத்தத்துடன், "ஐயனே! ஆதி முதல்வராகிய சிவபெருமான்மீது யான் போருக்குச் செல்லமாட்டேன். இதுவன்றி, வேறேதாவது காரியத்தைச் செய்யும்படி என்னைத் தேவரீர் கட்டளையிட்டால், அடியேன் அதைச் செய்து முடிக்கிறேன்" என்று திரும்பவும் மறுத்துப் பேச, பிரமதேவர் கோபித்து, "நயமாக நாம் சொன்ன வார்த்தைகளை மறுத்தாய். நாம் சொன்னபடி செய்தாற் பிழைத்தாய். இல்லாவிட்டால், உனக்கு யாம் கொடியசாப மிடுவோம்" என்று கூறினர். அக் கொடுமொழிகளைக் கேட்ட மன்மதன் வருந்திப் பெருமூச்செறிந்து சற்று ஆலோசித்துத் தன் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு, பிரம தேவரை நோக்கி, "சுவாமி! தேவரீர் கொடுக்கும் சாபத்தினால் என் பெருமையை யிழந்து துயருற்று மடிவதைக் காட்டிலும் காளகண்டராகிய எம்பெருமான் திருமுன்னர் சென்று வெப்பம் பொருந்திய அம்புகளை வேகமாய் எம்பெருமான் திருமேனியின்மீது விடுத்து அப்பாபத்தினால் உடனே உயிர்துறப்பதே மேலாகுமாதலின், நான் இன்றைக்கே சிவபெருமானிடத்துப் போர்செய்யச் செல்லுகிறேன்!" என்று கூறினன். அதுகேட்ட பிரமதேவர், "மன்மதனே! நீ அஞ்சாமற் செல்! நாங்கள் யாவரும் உன்னைத் தொடர்ந்து வந்து உன்னைக் காப்பாற்றுகிறோம்!" என்று தைரியஞ்சொல்லி அவனுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பினர்.

பிரமலோகத்தைவிட்டு நீங்கிய மன்மதன் தன் நகரத்தை யடைந்து, பிரமதேவர் கூறியவைகளைத் தான் சொல்லக் கேட்டு வருந்திய தன் மனைவி இரதிதேவியைத் தேற்றி, தேனொழுகும் புஷ்ப பாணங்களிட்ட அம்புறாத் தூணியை முதுகிலிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டும், மாவிலையாகிய வாளை இடுப்பில் பக்கத்தில் தரித்துக்கொண்டும், குயில்கள் எக்காளங்களாகவும் சமுத்திரங்கள் முரசங்களாகவும் முழங்கவும், சமுத்திரங்களின் அலைகள் வெண்சாமரைக

ளாக அசையவும், மீன்கொடியாக மேலேபறக்கவும், சந்திரன் குடையாகநிழல்செய்யவும், கிளிகளாலிழுக்கப்பெற்ற தென்றலாகிய தேரின்மீது இரதிதேவியுடன் ஏறித் தன் நகரை விட்டு நீங்கித் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று, அம்மலையை வணங்கித் தன் தேரைவிட் டிறங்கி, தன் பரிசனங்களை அவ்விடத்திலேயேநிறுத்தி, இரதிதேவியை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு, தன் வில்லுடனும் அம்புறாத்தூணியுடனும் வேங்கைப்புலியைத் துயிலெழுப்பச்செல்லும் மானைப்போலத் துணிந்து அம்மலையின்மீது சென்றான்.

அம்மலையை யடைந்ததும், மன்மதன் தன்னுடைய கரும்புவில்லை வளைத்து அம்மலையிலிருந்த மிருகங்களின் மீதும் பறவைகளின் மீதும் புஷ்ப பாணங்களை எய்தான். அதையுணர்ந்த நந்தியெம்பெருமான் சினங்கொண்டு ஊங்காரஞ்செய்து அதட்ட, மன்மதனுடைய பாணங்கள் அவைகளின்மேற் படாமல் அந்தரத்திலேயே நின்றன. அதுகண்டு மன்மதன் அஞ்சி உளநடுங்கி அப்பெருமானுக்கு முன் சென்று அவரை வணங்கித் துதித்து நின்றான். அப்போது நந்தியெம்பெருமான் அவன் அங்குவந்த காரணம் யாதென்று வினவ, அவன் நடந்தவைகளை யெல்லாம் உண்மையாக எடுத்துரைத்தான். அதுகேட்டு நந்தியெம்பெருமான், 'சிவபெருமான் மன்மதனை மட்டும் திருக்கோவிலுக்குள் விடும்படி பணித்தருளினர். யாகத்தில் பசுவைக்கொன்று யாகத்தை முடித்துப் பிறகு பசுவை முன்போலவே எழுப்புதல்போல மன்மதனையழித்து உமாதேவியாரைத் திருமணம்புரிந்து பிறகு அவனை உயிர்ப்பிக்கத் திருவுளங்கொண்டார் போலும்!' என்று சிந்தித்து, மன்மதனை மேற்குத் திருவாயிலின் வழியே நுழைந்து எம்பெருமான்சந்நிதியையடையும்படி பணித்தருளினர். உடனே மன்மதன் அவரைவணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்று மேற்குத் திருவாயிலின் வழியே திருக்கோவிலுக்குள் நுழைந்து தேவர்கள் நாயகராகிய சிவபெருமான் நீறுபூத்த நெருப்புமலையைப்போல மௌனத்துடன் வீற்றிருந்ததைக் கண்டு அச்சமுற்று, மெய்யெல்லாம் வியர்க்க நடுங்கி தன் கையிலேந்திய ஆயுதங்களுடன் தரையில்வீழ்ந்துமூர்ச்சையடைந்தான். உடனே இரதிதேவி அவனைத் தனது கரத்தில் தாங்கிக்கொண்டு பல சைத்தியோபசாரங்களைச் செய்ய, மன்மதன் மூர்ச்சை தெளிந்து, "எம்பெருமான் வீற்றிருக்குந் தன்மையைக் கண்டவுடனேயே என் ஆவி காணாமற் போயிற்றே! எனது பாணங்கள் சர்வேசுவரனை வெற்றிகொள்ளும் சக்தி யுடையவைகளோ? யாவும் எம்பெருமானுடைய திருவிளையாடலே யாகும். யாதுவரினும் வரட்டும். நான் எம்பெருமானை யணுகி என் பாணங்களை அவர் திருமேனியின்மீது பிரயோகிப்பேன்!" என்று கூறி, எம்பெருமானையணுகி புஷ்பபாணங்களைந்தையும் எம்பெருமான்மீது பிரயோகித்தான். அச்சமயத்தில் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் மன்மதன் எம்பெருமானுடன் செய்யும் சிறுபோரைக் காண வந்து திருக்கோயிலின் முன்னே கூடிநின்றார்கள். மன்மதனுடைய பாணங்கள் எம்பெருமான்மீது படுதலும், சிவபெருமான் தமது நெற்றிக்கண்ணைச் சற்றுத் திறந்து மன்மதனைப பார்த்தருளினர். உடனே அந்நுதற்கண்ணின் கடுமையாகிய அனலினால் மன்மதன் எரிந்து சாம்பராயினான். கோவிலினின்றும் எழுந்த புகையைக் கண்ட நந்தியெம்பெருமான், "மன்மதன் எம்பெருமானது நுதற்கண்ணின் தீயினால் எரிந்து நீறானான். இனி இரதிதேவியின் பிரார்த்தனைக் கிரங்கி எம்பெருமான் அவனை உயிர்ப்பித்தருளுவார்!" என்று பிரமாதி தேவர்களுக்குத் தெரிவித்தருளினர்.

மன்மதன் எரிந்து சாம்பராயினபின், எம்பெருமான் மீண்டும் மௌன நிலையில் அமர்ந்தார். தன் நாயகன் வெந்து துகளானதைக் கண்டு சோர்வுற்றுக் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து பிறகு தெளிந்து உணர்ச்சிபெற்றுத் துயர்க்கடலில் தத்தளித்து வயிற்றி லடித்துக்கொண்டு, "செந்தாமரை மலரில வசிக்கும் திருமகளது அழகிய புத்திரனே! அடியாளுக்கு அரிய உயிர்போன்றவனே! திருமாலின் குமாரனே! சம்பராசுரனை யழித்த சூரனே! செம்பவளக் குன்றனைய சிவபெருமான் திருவிழியால் வெந்து தேகமழியப் பெற்றாயே! உன்னை இங்கு அனுப்பியதேவர்கள் இப்போது உன்னைக் காக்க வராமல் தூங்குகிறார்களோ! தாமே சபிப்பதாகப் பயமுறுத்தி உன்னையனுப்பிய பிரமதேவர் மனம், இப்போது உவகையடைந்ததோ? திரிபுராந்தகர்மீது போர்செய்

மின்னுக்கு எல்லாம் பின்னே மழை.

யச் செல்லுதல் தகுதியன்றென அடியாள் உரைத்ததைக் கேட்கமாட்டேன் என்றாயே. தேவர்கள் ஏவலைச்செய்யத் துணிவுகொண்டாயே. உன் தேகம் எரிந்து நீறாகியதைக் கண்டும் நான் எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்? இப்பழி யாரைச்சேரும்? தேவர்கள் சூழ்ச்சிசெய்து உன்னைக் கொல்லாததுபோல் கொன்றார்களே! ஐயோ! யான் என்ன பாவஞ் செய்தேனோ? என்னைப் போன்ற மாதர்களுக்கு நான் என்ன தீங்கு இழைத்தேனோ? ஹா ஹா! வசந்தராஜனே! என்னைத் தனியேவிட்டு நீ செல்லுதல் நியாயமோ? தேவர்கள் விரைந்து வந்து உன்னை யெழுப்ப மாட்டார்களோ? நின் தந்தையாகிய திருமால், மிகுந்த வல்லமையுடையவர் என்று கூறுவார்களே. அவரேனும் வந்து உன்னை யெழுப்பமாட்டாரோ? நம்முடைய இன்பவாழ்க்கையும் பொய்யாகிச் சொப்பனங் கண்ட கதையாயிற்றே? என் பிராணநாயகனே! நானும் கொடுந்துயரத்தினால் வெந்து உன்னிடம் வந்துசேருகிறேன்!" என்று புலம்பிக் கதறினாள்.

மன்மதன் அழிந்ததை நந்தி யெம்பெருமானால் அறிந்த தேவர்கள் தாங்கள் உய்யுநெறி காணாது வருந்தி அத்திருவாயிலிலேயே நின்று எம்பெருமானைத் துதித்து தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்களை நீக்கி யருளும்படி பிரார்த்தித்தனர். அவர்களது பாவம் முடியுங் காலம் நெருங்கிவிட்டபடியால் எம்பெருமான் அவர்களிடத்துக் கிருபைகூர்ந்து நந்தியெம்பெருமானைச் சிந்தித்து, அவர் தமது திருமுன்னர் வந்ததும் தேவர்களை உள்ளே அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட் டருளினார். நந்தியெம்பெருமானும் உடனே சென்று தேவர்களை உள்ளே அழைத்து வந்து எம்பெருமான் திருமுன்னே விட்டனர். தேவர்கள் எம்பெருமானைத் தரிசித்துப் பரமானந்த மடைந்து கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிய அவரது பாதமலர்களில்வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து தத்தம் இஷ்டப்படி துதித்து நிற்க, எம்பெருமான் யாதுமறியாதவர் போல அவர்கள் வேண்டியதென்ன வென்று வினவி யருளினார்.

அப்போது தேவர்கள், "அண்ணலே! அநேகயுங்களாக அடியேங்கள் சூரபதுமனது கொடுங் கோன்மையினால் இடைவிடாமல் துன்புற்றுத் தாழ்வடைந்தோம். அடியேங்களுடைய துன்பத்தை நீக்கவல்லவர் யாருளர்? ஆதலின், கொடிய சூரனைக் கொல்வதற்கு ஒரு புத்திரனை எங்களுக்குத் தந்தருளுவதற்காகத் தேவரீர் இப்போது இமயபர்வதராஜன் புதல்வியாக இமயமலையில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் மாயாகாரணியான பார்வதி தேவியாரைத் திருமணஞ் செய்துகொண் டருளவேண்டும்!" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அப்போது கருணாசாகரமான சிவபெருமான், "தேவர்காள்! நீங்கள் யாவரும் இனி வருந்தாதீர்கள். உங்கள் துயர் நீங்கும் பொருட்டு யாம் பார்வதி தேவியைத் திருமணம் புரிவோம். நீங்கள் இனிச் செல்லலாம்!" என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினார். தேவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றபின், இரதிதேவி அதுவே தக்க தருணம் என்று தேர்ந்து எம்பெருமானை யணுகி, "எமதிறைவனே! இது முறையோ! முறையோ! பிரமன் முதலிய தேவர்களது சூழ்ச்சியினால் என் நாயகன் இங்குவந்து தேவரீரால் அழிவடைந்தான். அவன் பிழையைப் பாராட்டாமல் அவனுக்குத் திருவருள்புரியவேண்டும்"என்று பிரார்த்தித்தாள். அப்போது எம்பெருமான், "பெண்ணே! நீ புலம்பாதே! யாம் பார்வதி தேவியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுங் காலத்தில் உன் நாயகனைத் தருவோம். நீ போகுதி!" என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினார். உடனே இரதிதேவி மிகவும் மகிழ்வுற்று எம்பெருமானை வணங்கி அவ்விடம்விட் டகன்று இமயமலையின் ஒரு பாகத்துக்குச் சென்று அங்கு வசித்திருந்தாள்.

அவள் நீங்கியபின், எம்பெருமான் தம்மிடத்தில் ஞானோபதேசம் பெறவந்த சனகர், சனந்தர், சனாதனர், சனற்குமாரர் என்னும் நான்கு முனிவர்களையும் அருளுடன் நோக்கி, "சிறுவர்களே! ஞானோபதேசம் சொற்களினால் செய்யக்கூடியதன்று. துயரத்தை யொழித்து இவ்வாறு மவுனமோ டிருந்து எம்மைத் தியானித்தலே ஞானமாகும்!" என்று அவர்கள் உணருமாறு போதித்தருளினார். அம்முனிவர்கள் மயக்கம் நீங்கி எம்பெருமானது பாதமலர்களை வணங்கித் துதித்து விடைபெற்று நீங்கி எம்பெருமான் பணித்தருளியபடி பந்தமகற்றி எம்பெருமான் திருவடியை யடைவதற்காக நிஷ்டையிலமர்ந்தனர்.

அவர்கள் சென்றபின், சிவபெருமான் தம்மைநோக்கி அருந்தவ மியற்றிக் கொண்டிருந்த பார்வதி தேவியாருக்குத் தம்மிடத்துள்ள நிகரற்ற அன்பையும் விருப்பத்தையும் யாவர்க்கும் காட்டவேண்டு மெனத் திருவுளங்கொண்டு, காவிவஸ்திர முடுத்தவரும்,சிகையுடையவரும், திருநீறணிந்தவரும், பூணூலை யணிந்தவரும், கமண்டலத்தையும் ஓலைக்குடையையும் தாங்கியவரும், பெரிய தண்டத்தை பிடித்தவருமான விருத்த வேதியரைப் போல் வேடந்தரித்துக்கொண்டு இமயமலைக்குச் சென்று, பார்வதிதேவியார் தவமியற்றிக்கொண்டு வந்த தவச்சாலைக்குச் சென்றார். உடனே அக்கன்னிமாடத்திலிருந்து பலமாதர்கள் வந்து, அத்தூயவரது திருவடிகளை வணங்கி அவர் அங்கு வந்த காரணம் யாதென்று வினவ, எம்பெருமான் தாம் பர்வதராஜன் புத்திரி இயற்றுந் தவத்தைக் காணவந்ததாகக் கூறியருளினார்.சில மாதர்கள் பார்வதிதேவியாரிடம் சென்று அவ்வேதியர் வரவையும் கருத்தையும் தெரிவிக்க, பார்வதி தேவியார் அவரை உள்ளே அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே அம்மாதர்கள் அவ்விருத்தரைப் பார்வதி தேவியாரது திருமுன்னர் அழைத்துவர,அவர் தாம் முன்பு உமாதேவியார் தாக்ஷாயணியாகத் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்த விடத்துக்குச் சென்று அத்தேவியாரிடம் சிவபெருமானை நிந்தித்து, தவத்தை விட்டுவிடும்படி கூறியது போலவே, பார்வதி தேவியாரை நோக்கிச் சிவபெருமானைப் பலவாறு நிந்தித்துத் தாம் அத்தேவியாரை மணந்துகொள்ள இச்சித்ததாகச் சொல்ல, அத்தேவியார் கடுஞ்சினங் கொண்டு அவ்விருத்தரை யிகழ்ந்து பேசி அவ்விடம் விட்டுப் போகும்படி அதட்டி, அவர் அகலாததைக் கண்டு தாமே அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி வேறொரு பக்கத்துக்குச் சென்றருளினார். உடனே எம்பெருமான் பிராமண வேடத்தை நீத்து இடபவாகனத்தின்மீது சிவகணங்கள் தம்மைச்சூழ ஆகாயத்தில் திவ்யக்காட்சி தந்தருள, பார்வதி தேவியார் எம்பெருமானைத் தரிசித்துப் பன்முறை வணங்கி அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று துதித்து, "அளவற்ற வுணர்ச்சியினால் எட்டிப்பிடிப்பதற்கரிய முதல்வனே! அடியேன் தேவரீரது மாயையை யுணரும் சக்தியுடையவளன்று. ஆதலினால் அறிவிலேன் தேவரீரை இகழ்ந்து பேசியதைப் பொறுத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்.

அப்போது எம்பெருமான், "நல்ல தவத்தையியற்றிய மாதே! நம்மிடத்துள்ள அன்பினால் தான் நீ அவ்வாறுஎம்மையிகழ்ந்தனை யாதலால், அவைகளனைத்தையும் யாம் துதிமொழிகளாக ஏற்றுக்கொண்டோம். யாம் பொறுத்தருளுவதற்கு யாதொரு குற்றமும் நீ செய்யவில்லை. இனி நீ கொடிய தவத்தினால் வருந்தாதே. நாளைக்கு உன்னை மணஞ் செய்துகொள்ளும் பொருட்டு வருகிறோம்!" என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

உடனே சில மாதர்கள் இமயபர்வதராஜனிடம் சென்று சிவபெருமான் எழுந்தருளிப் பார்வதிதேவியாரிடம் கூறியருளியதைத் தெரிவிக்க, அவன் தன் மனச்சஞ்சல மொழித்து, விரைவாகத் தன்தேவியுடன் கன்னிமாடத்துக்குச் சென்று உமாதேவியாரைத் தனது அரண்மனைக்கு அழைத்துவந்தான்.

திருக்கைலாயத்துக்கு எழுந்தருளிய சிவபெருமான் சப்தரிஷிகளை வரவழைத்து, தமக்குப் பார்வதி தேவியாரை மணஞ் செய்து கொடுக்கும்படி கேட்கப் பர்வதராஜனிடம் அனுப்ப, அவர்கள் பர்வதராஜனிடம் சென்று எம்பெருமானது கட்டளையைத் தெரிவித்தார்கள். அதுகேட்ட பர்வதராஜன் சகலவுயிர்களையும் சர்வலோகங்களையும் ஈன்றருளிய கன்னிகையான உமாதேவியாரைச் சிவபெருமானுக்குத் திருக்கலியாணம் செய்துகொடுப்பதாகச் சொல்ல, இருடியர்கள் அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்று எம்பெருமான் திருமுன்னர் அடைந்து பர்வதராஜன் மணஞ்செய்து கொடுக்க இசைந்ததைத் தெரிவித்துச் சென்றனர்.

அம்முனிவர்கள் சென்றபின் இமவான் தனது புதல்வியின் திருமணத்துக்காகத் தன் நகரத்தைஅலங்கரிக்கவேண்டுமென்று கருதி,தேவத்தச்சனை மனத்தினால் நினைத்து வரவழைத்து, தன் நகரத்தைப் பொன்னகரம்போலச் செய்யும்படி அவனை வேண்டினான். உடனே தேவத்தச்சன் தேவர்களெல்லாம் வந்து தங்குமாறு அநேக அற்புதமான மாளிகைகளையும், மிகவும் விசித்திரமான திருக்கலியாண மண்டபத்தையும், மற்றும் ஆடல் பாடல்களுக்காக அநேக சிங்கார மண்டபங்களையும் அமைத்து, அப்பழைய நகரத்தைப் பொன்மயமாக்கிப் பொலி

வுறச்செய்தான். பிறகு இமவான் தேவர்களையும் இருடிகளையும் அவர்களுடைய பத்தினிமார்களுடன் அழைத்துவரும்படி தூதுவர்களையனுப்ப, அவர்கள் எம்பெருமானுடன் அவரைத் தரிசித்துக்கொண்டே வருவதாகச் சொல்லியனுப்பினார்கள். சிங்கக்கொடியை யுடைய துர்க்கை, யாமளை, காளிகள், சப்த நதிகள் முதலியோர் இமயமலைக்குச் சென்று பார்வதி தேவியார் திருமுன்னே அடைந்து வணங்கினார்கள். இலக்ஷ்மி, சரஸ்வதி, இந்திராணி முதலிய தேவமாதர்களும் இருடிகளின் பத்தினிமார்களும் தங்கள் தங்கள் புருஷர்களது கட்டளையினால் அவ்விமயமலையை யடைந்து, பார்வதி தேவியாரது திருவடிகளை வணங்கி, பார்வதி தேவியாரைத் திருமணத்துக்காக அலங்கரித்தனர். இமவானும் தன் பந்துக்களுடன் திருக்கைலாயத்துக்கு விரைந்து சென்று, திருநந்தி தேவரால் உள்ளே யழைத்துச் செல்லப்பெற்று, சிவபெருமானது திருவடித் தாமரைகளை வணங்கி, பார்வதி தேவியாரை எம்பெருமான் மணந்து கொள்வதற்குப் பங்குனி மாதத்தில் உத்திர நக்ஷத்திரம் கூடிய அன்றையதினமே சுபதினமாதலால், எம்பெருமான் உடனே திருமணத்துக்காக இமய மலைக்கு எழுந்தருளவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, எம்பெருமான் தாம் பின்னே வருவதாகக்கூறி, அவனை முன்னே செல்லும்படி கட்டளையிட்டருளினார்.

பிறகு எம்பெருமான் திருநந்தி தேவரையழைத்து உருத்திர கணங்களையும் திருமால் முதலிய தேவர்களையும் உடனே திருக்கைலாயத்துக்கு வரவழைக்கும்படி கட்டளையிட, நந்தியெம்பெருமான் அவர்கள் யாவரும் திருக்கலியாணத்துக்காக உடனே அங்கு வந்து சேரவேண்டுமெனத் தமது திருவுள்ளத்தில் சிந்தித்தருளினார். உடனே அவர்கள் யாவரும் அதை யுணர்ந்து அங்கு வந்தடைந்து எம்பெருமான் திருமுன் சென்று வணங்கி நின்றார்கள். அப்போது பிரமதேவர் மகுடம் முதலிய பல ஆபரணங்களைத் தம் மனத்தினால் சிருஷ்டித்து ஒரு பொற்றட்டின்மீது வைத்து எம்பெருமான் திருமுன் கொண்டு வந்து, "எமதிறைவனே! தேவரீர் விருப்புவெறுப்பில்லாதவரே யெனினும், அடியேங்கள் உய்யும் பொருட்டுப் பார்வதிதேவியாரைத் திருமணஞ்செய்து கொள்ள இசைந்தீராதலின், தேவரீர் அணிந்துள்ள நாகாபரணங்களை யெல்லாம் நீக்கி இவ்வாபரணங்களை அணிந்துகொண்டருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, எம்பெருமான் அவைகளைத் தமது திருக்கரத்தினால் தொட்டு, 'நீ அன்புடன் அளித்தமையால், யாம்இவைகளையணிந்து கொண்டாற் போல மகிழ்வுற்றோம்" என்று புன்னகையுடன் கூறி, தமது சர்ப்பாபரணங்களே திவ்யாபரணங்களாக ஆகத் திருவுளங்கொண்டார். உடனே அவைகள் திவ்யாபரணங்களாக மாறித்துலங்கின. யாவரும் எம்பெருமானது கருணையைப் புகழ்ந்து துதித்தனர். பிறகு எம்பெருமான் சகலரும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர இமயமலைக்கு எழுந்தருளி, இமய பர்வதராஜன் அஷ்டமங்கலங்களுடன் அன்புடன் எதிர்கொண்டழைக்கத் திருக்கலியாண மண்டபத்துக்குச் சென்று, இடபத்தினின்றிறங்கி பிரமதேவரும் திருமாலும் கைலாகு கொடுக்க மெல்ல நடந்து அம்மண்டபத்தின் சிறப்பனைத்தையும் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே திருக்கலியாணமண்டபத்தினுள் நுழைந்து, நீலரத்தினத்தினாற் செய்த அழகிய ஆசனத்தின்மீது அமர்ந்தருளினார். பிறகு உருத்திரர்களும் திருமால் முதலிய தேவர்களும் தக்க ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள். அச்சமயத்தில் யாவரும் வந்து வடபாகத்திலுள்ள இமயமலையிற் கூடியதனால் பூமியின் தென்பாகம் உயர்ந்து வடபாகம் தாழ்ந்து, இமயமலை சலிக்கத் தொடங்கிற்று. அப்போது அங்கு கூடியுள்ள தேவர்கள் முதலியோர் வெருவி எம்பெருமானைத் துதிக்க, எம்பெருமான் குறுமுனிவராகிய அகத்தியரை அழைத்து, "தவத்திற் சிறந்தவனே! நீ தென்பாகத்திலுள்ள பொதியமலைக்குச்சென்று அங்கேயே சிலகாலமிருந்து பிறகு எம்மிடத்தில் திரும்பி வரக்கடவாய்! நீ அங்கு சென்றாலல்லது பூமி முன்போல் சமமாகாது. ஆதலின் நீ அங்கு செல்! யாம்அங்கு வந்து உனக்குத் திருமணக் கோலக் காட்சி தந்தருளுவோம்!" என்று கூறி அகத்தியருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பியருள, அகத்தியர் தென்றிசைக்குச் சென்று பொதியமலையில் அமர்ந்தருளினார். உடனே பூமி சமமுற்றது. யாவரும் குறுமுனிவரது பெருமையையுன்னி ஆச்சரிய முற்றனர்.

அப்போது துர்க்கை, இலக்ஷ்மி முதலியோர்

நம்மைப் புடைசூழ்ந்து வர பார்வதிதேவியார்
அம்மண்டபத்தினுள் நுழைந்து சிவ பெருமா
னது திருவடிகளை வணங்க, எம்பெருமான்
எமதன்னையைத் தமக்குப் பக்கத்தில் அமரும்
படி கூறி யருளினர். உலகமாதாவானவள்
எம்பெருமான் பக்கத்தி லமர்ந்தவுடன், பர்வத
ராஜன் தன் மனைவி வார்த்தகமண்டல நீரினல்
எம்பெருமானது திருவடிகளை விளக்கி, சந்த
னம், புஷ்பம் இவைகளினல் அத்திருவடிகளை
அலங்கரித்து அருச்சித்து வணங்கிப் பிறகு
புவனங்கள் யாவற்றையு மீன்ற தாயின் திருக்
கரத்தை பாசம் அணுகாது அகலும் பரஞ்சுட
ராகிய எந்தையின் திருக்கரத்தில் வைத்து,
“எமதிறைவனே! எனது புத்திரியாகிய பார்
வதி தேவியாரைத் தேவரீருக்கு அன்புடன்
அளித்தேன்!” என்று கூறி வேதமந்திரங்
களைக் கூறி தாரைவார்த்துக் கொடுத்தான்.
பிறகு எம்பெருமான் பிரமாதி தேவர்கள்
வேண்டுகோளுக் கிசைந்து வேதமுறைப்படி
எம தன்னையை விவாகஞ் செய்துகொண்டார்.
திருமணச் சடங்குகளனைத்தும் முடிந்த பின்,
அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் யாவரும்உலகங்களை
யளித்தருளிய தந்தையும் தாயுமான சிவ பெரு
மானையும் உமா தேவியாரையும் வணங்கித்
துதிக்க, பார்வதி பரமேசுவரர்கள் அவர்களுக்
குத் திருவருள் புரிந்தனர். அப்போது பர்வத
ராஜன் சிவபெருமானது பாததீர்த்தம், சந்த
னம், புஷ்பம், நைவேத்தியம் முதலிய சிவப்
பிரசாதங்களை யாவர்க்கும் கொடுத்தான். அத்
தருணத்தில் இரதிதேவி எம்பெருமானது
திருவடிகளை வணங்கி, “ஐயனே! என் துன்
பத்தை நீக்கி என்னையும் மகிழ்வுறச் செய்
தருளவேண்டும்!” எனப் பிரார்த்திக்க, எம்
பெருமான் திருவருள்சுரந்து, “பெண்ணே!
நீ வருந்தவேண்டாம்!” என்று கூறி, மன்
மதன் வந்து தோன்றும்படி திருவுளத்தில்
நினைத்தருளினர். உடனே மன்மதன் தனது
கரும்புவில்லுடனும் புஷ்ப பாணங்களுடனும்
எம்பெருமான் திருமுன் தோன்றி, அவரது
திருவடிகளைவணங்கித் துதித்து, “எம்பெருமா
னே! அடியேனது பிழை பொறுத்தருளவேண்
டும்!” எனப் பிரார்த்தித்தான். அப்போது சிவ
பெருமான் அவனை அன்புடன் நோக்கி, “குழந்
தாய்! உன்மீது எனக்குச் சிறிதும் கோபமே
கிடையாது. ஆகையினல் நீ வருந்தாதே! நமது
பார்வையினல் நின்னுடல் சாம்பராயிற்றாகை
யினல், நீ இரதிதேவிக்குமட்டும்உருவமுடைய
வனயும் மற்றவர்களுக்கு அரூபியாயும் இருந்து
கொண்டு உனதரசாட்சியை நடத்துவாயாக!”
எனத் திருவாய்மலர்ந் தருளினர். மன்மதனும்
இரதிதேவியும் உலகங்களின் தாய்தந்தையர்
களது திருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்றுத்
தமது நகரத்துக்குச் சென்றனர்.

பிறகு சிவபெருமான் பார்வதிதேவியாரு
டன் இடபவாகனத்தின்மீது ஆரோகணித்து
தேவர்களும்சிவகணங்களும் இமவானும்புடை
சூழ்ந்துவர இமயமலையினின்றும் நீங்கித் திருக்
கைலாயத்தை யடைந்து விடையினின்றும்
இறங்கி யாவர்க்கும் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்
டுத் தமது திருக்கோவிலினுட்சென்று தமது
சிங்காசனத்தின்மீது உமாதேவியார் வாமபாகத்
திலுற அமர்ந்தருளினர். அப்போது உலகத்திற்
பொருந்தியுள்ள ஆன்மாக்களனைத்தும் துன்
பம்நீங்கி போகத்தை யனுபவித்து இனிமை
யாக வாழத்தொடங்கின.

சிவபெருமான் பார்வதிதேவியாரைத் திரு
மணம்புரிந்துகொண்டு பல காலமாகியும், அப்
பெருமான் ஒரு புத்திரனை யுதவி, தங்கள்
துயரம் நீங்க வழிசெய்யாததைக் கண்ட பிர
மாதிதேவர்கள் வருத்தமுற்று, உறவு பகை
மையின்றி அவரவர்களது வினைகளுக் கேற்ற
பயனைத்தரும் இயல்பினராகிய சிவபெரு
மானை நொந்துகொள்வது தவறென்றும், நல்ல
தவத்தினையியற்றி அவரது அருளைப்பெறாத
தம்மைத் தாம் நொந்துகொள்ள வேண்டு
மென்றும், ஆயினும் அப்பெருமானது திருவடி
களைத் துதித்துச் சரணமடைந்தால், தீமைகள்
நீங்கி நன்மைகளனைத்தும் வந்து சேருமென்
றும் தேர்ந்து, திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று
எம்பெருமானிடம் தங்கள் குறைகளைக் கூறித்
திருவருள் புரியும்படி விண்ணப்பஞ் செய்து
கொள்ளவேண்டு மென்று தீர்மானித்து, தாங்
கள் அங்கு செல்வதற்குமுன் ஒரு தூதுவனை
முன்னே யனுப்பி பரமன் அப்போது என்ன
செய்துகொண்டிருந்தாரென்று அறிந்துகொள்
வது உசிதமென வெண்ணி வாயுதேவனைத்
திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று எம்பெருமா
னது செயலை அறிந்துவரும்படி கேட்டுக்
கொண்டார்கள். முன்னம் மன்மதன் சென்று
சாம்பரானதை நினைத்து வாயுதேவன் உள்ள

முகம் ஆகாதிருந்தால் கண்ணடி என்ன செய்யும் ?

மும் உடலும் நடுநடுங்க, தன்னால் அக்காரியம் செய்யமுடியாதென்று கூறி மறுத்தான். அப்போது பிரமதேவர் தேவர்கள் துயரம் நீங்குவதற்கு வாயுதேவன் தன்னுயிரைக் கொடுத்தேனும் இப்பேருதவியைச் செய்யவேண்டுமெனப் பலவாறாக வேண்டிக்கொள்ள, வாயுதேவன் உயிருக்குத்துணிந்து திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று அம்மலையினின்றிழியும் ஆற்றில் மூழ்கி அழகிய சோலைகளுக்குள் சென்று நறுமணங்கமழும் மலர்களின் வாசனை பொருந்திய மகரந்தப்பொடிகளை வாரிக்கொண்டு தென்றலாக மெல்ல அசைந்து திருக்கோவிலுக்குட் செல்ல முயன்றான். அத்தருணத்தில் பொற்பிரம்பை யேந்தித் திருவாயிலில் நின்று காவல் செய்துகொண்டிருந்த நந்தியெம்பெருமான் அதனைக் கண்டு மிகவும் கோபித்து அதட்ட, வாயுதேவன் வலிமைகுன்றி நடுங்கிக் கீழே வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்தான். சிறிது நேரங் கழித்து வாயுதேவன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து, திருநந்தி தேவரது திருவடிகளை வணங்கி, "திருமால், பிரமன் முதலான தேவர்கள் சிவபெருமானைத் தரிசிக்க விருப்பங்கொண்டு, சமயமறிந்துகொண்டு வரும்படி தீவினையேனை யனுப்பினார்கள். நான் எவ்வளவு தூரம் தடுத்துக்கூறியும் அவர்கள் அடியேனை நிர்ப்பந்தித்து அனுப்பினார்கள். பயந்து பயந்து இளந்தென்றலாக வந்த தமியேன் அறிவிலியாதலின் தேவரீரிடம் விடைபெறாது உள்ளே செல்ல முயன்றேன். தேவரீர் அடியேனுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, அப்பெருமான் கோபந்தணிந்து, "உனது உயிரைக் கொடுத்தோம். இனி நீ இங்கே நில்லாமற் போகக் கடவாய்!" என்று கூறியருளினார். வாயுதேவன் அவரது திருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்று நீங்கி மேருமலையில் தேவர்கள் கூடியிருந்த விடத்துக்குச் சென்று நிகழ்ந்ததைத் தெரிவித்தான்.

அதுகேட்ட தேவர்கள் தாங்கள் அனைவரும் கூடி எம்பெருமானிடம் செல்வதே நலமெனத் தீர்மானித்து மேருமலையை விட்டுத் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று நந்தியெம்பெருமானை வணங்கித் தங்களைச் சிவபெருமானிடத்துக்கு அழைத்துப் போகும்படி வேண்டினார்கள். நந்தியெம்பெருமான் தேவர்களை வெளியிலேயே நிறுத்தி, திருக்கோயிலுக்குட் சென்று சிவபெருமானை வணங்கி தேவர்கள் தரிசிக்க வந்ததைத் தெரிவிக்க, எம்பெருமான் அவர்களை உள்ளே அழைத்துவரும்படி கட்டளையிட்டருளினார். உடனே அவர் திருவாயிலுக்கு மீண்டு தேவர்களை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய் எம்பெருமான் திருமுன்னர் சேர்த்தனர். அப்போது தேவர்கள் எம்பெருமானைக் கண்டு பேருவகைகொண்டு 'அவரது திருவடிகளை நமஸ்கரித்தெழுந்து துதிக்க, சிவபெருமான் அத்தேவர்களது முகங்களைக்கருணையுடன் நோக்கி, "தேவர்காள்! நீங்கள் துன்பத்தினால் மிகவும் மனத்தளர்ச்சி யடைந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் யாது வரம் வேண்டினும் இப்போதே தருவோம். நீங்கள் விரும்பும் வரத்தைக் கேளுங்கள்!" என்று கூறியருளினார். அப்போது தேவர்கள், "ஆதியும் நடுவும் ஈறும் அருவமும் உருவும் ஒப்பும் ஏதுவும் வரவும் போக்கும் இன்பமும் துன்பமும் இன்றி வேதமுங் கடந்துநின்ற விமலனே! தேவரீர்பால் தேவரீரையே நிகர்த்த குமாரனொருவனைத் தந்தருளவேண்டும்!" என வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

அப்போது சிவபெருமான் அவர்களைநோக்கி, "நீங்கள் வருந்தாதீர்கள்! இப்போதே நாம் ஒரு குமாரனைத் தந்தருளுவோம்!" என்று கூறியருளி, மெய்ஞ்ஞானிகளால் தியானிக்கப்படும் ஈசானம், தற்புருஷம், வாமனம், அகோரம், சத்தியோஜாதம், அதோமுகம் என்னும் தமது பழைய திருமுகங்கள் ஆறையும் கொண்டருளி, ஆறு திருமுகங்களிலுமுள்ள நெற்றிக்கண்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு தீப்பொறியை யளித்தார். அந்த ஆறு தீப்பொறிகளும், தேவர்களும் தாங்கவொணாத வெப்பத்துடன் உலகமெங்கும் பரவின. உடனே வாயுக்கள் வலிமைகுன்றி வீசாது ஓய்ந்தன; கடல்கள் வற்றின; வடவாமுகாக்கினியும் செருக்கொழிந்தது; பூமி பிளவுபட்டது; பர்வதங்கள் நெகிழ்ந்தன; பூமியைத் தாங்கும் நாகங்கள் உடல்நெளித்து நீங்கின; திக்குக்கஜங்கள் வீரிட்டுத் தியங்கின; ஜீவராசிகளனைத்தும் நடுங்கின! ஆனால் தமக்கோர் காரணமில்லாதவரான சிவபெருமானது நுதற்கண்களினின்றும் வெளிப்பட்ட அத்தீப்பொறிகள் உயிர்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டு உண்டாயினவாகையால் ஒருயிரையும் அழிக்கவில்லை;

முகம் சந்திரபிம்பம், அகம் பாம்பின் விஷம்.

அவைகள் எல்லோரையும் எல்லாவற்றையும் அச்சமுறமட்டுஞ் செய்தன.

சிவபெருமானருகில் வீற்றிருந்த உமாதேவியாரும் அத்தீப் பொறிகளின் வெப்பத்தைக் கண்டு தேகம் வியர்த்து மனங்கலங்கி அச்சமுற்றெழுந்து தமது திருவடிகளிலணிந்த பொற்சிலம்புகள் ஒன்றோடொன்று தாக்கும்படி ஓடித் தமது அந்தப்புரத்தை யடைந்தார். திருமால் முதலிய தேவர்களும் அப்பொறிகளின் வெப்பத்தைத் தாங்கமட்டாமல் துன்புற்றுப் பயந்து எம்பெருமான் சந்நிதியினின்றும் ஓடி உலகங்களுக்கெல்லாம் சென்று அலைந்து,எங்கு சென்றாலும் அத்தீப்பொறிகளின் வெப்பம் தம்மைத் தாக்கினது கண்டு, நடு சமுத்திரத்திலுள்ள மரக்கலத்தினின்றும் நீங்கும் காக்கைகள் அம் மரக்கலத்துக்கே திரும்பிவருவதுபோலச் சிவபெருமானது சந்நிதானத்துக்கே மீண்டு சிவபெருமானை வணங்கி, "எம்பெருமானே! அடியேங்கள் அசுரர்களையழிக்க ஒரு புத்திரனைத் தந்தருளும்படி பிரார்த்திக்க, தேவரீர் சகல புவனங்களையும் அடியேங்களையும் அழிக்கத் தக்க கொடியதாயும் எல்லையற்றதாயு முள்ள அக்கினியைத் தந்தருளினீர். அடியேங்கள் பிழைப்ப தெப்படி? எங்களுக்குப் புகலிடம் தேவரீர் திருவடிகளைத்தவிர வேறுண்டோ? ஆதலின் தேவரீர் கருணைகூர்ந்து நிலவுலகத்தையும் விண்ணுலகத்தையும் அழிக்கின்ற அக்கினியை விலக்கி அடியேங்கள் குறைகளை நீக்கியருளவேண்டும்" என்று கூறிப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

அப்போது சிவபெருமான் அஞ்சாதேயுங்கள் என்று அவர்களுக்குத் தைரியஞ்சொல்லி, புதிதாகத் தோன்றிய தமது ஐந்து திருமுகங்களையும் மறைத்துக்கொண்டு பண்டுபோல் ஓரே திருமுகத்துடன் அமர்ந்து, தமது நுதற்கண்களினின்றுதோன்றிப் புவனமெங்கும்வியாபித்தஆறுதீப்பொறிகளையும்தமதுதிருமுன்னே வரும்படி நினைத்தருளினார். உடனே அத்தீப்பொறிகள் எம்பெருமான் திருமுன் வந்தடைய, எம்பெருமான் அவைகளை மகிழ்வுடன்நோக்கிப் பிறகு வாயுதேவனையும் அக்கினி தேவனையும் பெருங்கருணையுடன் பார்த்து, "நீங்கள் இருவரும் இத் தீப்பொறிகளைச் சுமந்து சென்று கங்காநதியில் விடுங்கள். அவள் அவைகளைச் சரவணப்பொய்கையிற் சேர்ப்பாள்!" என்று கூறியருளினார். அதுகேட்ட வாயுவும் அக்கினியும் நடுநடுங்கி அவைகளைத் தாங்கிச் செல்வது தங்களால் ஆகாத காரியம் என்று விண்ணப்பித்து மனம்வெதும்பி அங்கம் வியர்த்துநிற்க, எம்பெருமான் அப்பொறிகளைச்சுமந்து சென்று கங்கையிற் சேர்க்கும் ஆற்றலை அவர்களுக்குக் கொடுத்தருள, அவர்கள் எம்பெருமான் பணியைச் செய்யச் சம்மதித்தனர்.

அப்போது சிவபெருமான் தேவர்களை நோக்கி, "இத்தீப்பொறிகள் சரவணப்பொய்கையை யடைந்து ஒரு குழந்தையாக ஆகிச் சூரபதுமனுடைய வமிசத்தை நாசஞ்செய்யும். இனிக் கவலை யொழித்துச் செல்லுங்கள்!" என்று கூறியருளினார். உடனே வாயுதேவன் அத்தீப்பொறிகளை யெடுத்துத் தன் தலைமேற் சுமந்துகொண்டு, அக்கினி தேவன் தன்னைப் பின் தொடர்ந்துவர, கங்கையை நோக்கி நடந்தான். தேவர்கள் எம்பெருமான் கூறியருளியதைக் கேட்டுப் உளமகிழ்ந்து தாங்களும் சரவணப் பொய்கைக்குச் சென்று தங்களை உய்விக்க வந்த கருணாசாகரமூர்த்தியைக் காண வேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டு வாயுவையும் அக்கினியையும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். வாயுதேவன் ஒரு நாழிகை அப்பொறிகளைச் சுமந்து நடந்து, பிறகு அவைகளின் வெப்பத்தைத் தாங்கமாட்டாதவனாய் அவைகளை அக்கினிதேவனிடம் கொடுக்க, அவன் அவைகளை ஒரு நாழிகை சுமந்து சென்று கங்கையிற் சேர்த்தான். உடனே கங்காநதி வற்றிப்போயிற்று. கங்காதேவியானவள் அவைகளைத் தன் சிரமேல் தாங்கிச் சென்று சரவணப்பொய்கையிற் சேர்த்தாள். உடனே கங்காநதி முன்போல் நீர் நிறைந்து ஓட வாரம்பித்தது. எம்பெருமான் நுதற்கண்களினின்றும் தோன்றிய அவ்வாறு தீப்பொறிகளும் அப்பொழுதே மலர்ந்த செந்தாமரை மலர்களைப்போல் அமரவும், அவைகளினின்றும்,

"அருவமு முருவுமாகி யநாதியாய்ப்பலவா யொன்றாய்ப், பிரமமாய் நின்ற சோதிப்பிழம்பதோர்மேனியாகக் கருணை கூர் முகங்களாறும், கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டே, யொருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தன னுலகமுய்ய!"

கருணை பொழியும் ஆறு திருமுகங்களையும் பன்னிரண்டு கரங்களையுங் கொண்டு அநாதியாயுள்ள பரம்பொருளானவர் திரு

முருகனாக வந்து தோன்றினார். உடனே தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; வேதங்களெல்லாம் ஆராவாரித்தன; பிரமதேவர், திருமால், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மலர்களைத் தூவித் துதித்துத் தம்மை யாட்கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தார்கள். உலகத்திலுள்ள உயிர்த்தொகைகளுக் கெல்லாம் நன்மையைக் காட்டுங் குறிகளும் அசுரர்களுக்கெல்லாம் மரணத்தைக் காட்டும் குறிகளும் தோன்றின.

வேதங்களின் முடிவினாலும் வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் அளவிட முடியாதவராய் எங்கும் நிறைந்து வியாபித்திருக்கும் நிமலமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே ஆறு திருமுகங்களையுடைய திருவுருவத்துடன் தோன்றி அருளோடு சரவணப்பொய்கையில் நறுமணங் கமழும் செந்தாமரை மலரின்மீது வீற்றிருந்தருளினார். அப்போது திருமால் முதலிய தேவர்கள் கார்த்திகைப் பெண்கள் ஆறுபேர்களையும் அழைத்து குமாரக்கடவுளுக்குப் பால் கொடுத்து வளர்த்துவரும்படி கட்டளையிட, அவர்கள் மனமகிழ்ந்து சரவணப்பொய்கையில் குழந்தையாக எழுந்தருளியிருந்த அக்கடவுளையடைந்து துதிக்க, தம்மை யடைந்தவர்கட்கு வேண்டியவற்றை யுதவும் அப்பெருமான் அவ்வாறு பெண்களும் மகிழ்வுறுமாறு ஆறுகுழந்தைகளின் உருவங்களை யெடுத்துக் கொண்டருளினார். ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களும் பேருவகையடைந்து அவ்வாறு குழந்தைகளுக்கும் தங்கள் தனங்களினின்றும் சுரந்த பாலமுதத்தை யூட்டி அன்புடன் வளர்த்துவந்தனர். அப்போது குமாரக் கடவுள் அவர்கள் அளவற்ற ஆநந்தத்தை யனுபவிக்குமாறு பல திருவிளையாடல்களைப் புரிந்தருளினார்.

இனி, அத்திப்பொறிகள் எம்பெருமான் திருமுன்னரை விட்டு நீங்கியபின் அங்கு நிகழ்ந்தவைகளைக் கூறுவோம். அத்தீப்பொறிகளைக் கண்டு வெருவியோடி அந்தப்புரத்தை யடைந்த உமாதேவியார் தேவர்கள் தடையினால்தான் எம்பெருமான் தம்மிடம் ஒரு புதல்வனைத் தோற்றுவிக்காமல் நுதற்கண்களினின்று தீப்பொறிகளை யுண்டாக்கி ஒரு புதல்வனைத் தந்தருளினாரென்று சினங்கொண்டு திருமால் முதலிய தேவர்களின் பத்தினிமார்களுக்குப் புத்திரசந்தான மில்லாமற் போகும்படி சபித்துப் பிறகு திரும்பி எம்பெருமான் திருமுன்னே யடைந்து தாம் வெருவியோடியதற்குக் காரணத்தை எம்பெருமானுக்குத் தெரிவித்துப் பின்பு அவரது வாமபாகத்தில் எழுந்தருளினார். அப்போது எம்பெருமான் உமாதேவியார் வெருவியோடியபோது அவர் சிலம்புகளினின்றும் தெறித்து விழுந்த நவரத்தினங்களில் அத்தேவியாரது உருவம் பிரதிபலித்ததைக் கண்டு, அவைகள் அவ்வுருவத்தைத் தாங்கிய கன்னியர்களா யாகவேண்டுமெனத் திருவுளங்கொண்டார். உடனே அவைகளினின்றும் நவசக்திகள் உமாதேவியார் உருவத்துடன் தோன்றி எம்பெருமானை வணங்கி அவரிடத்துச் சிந்தையில் விருப்பங் கொள்ளவும், அவர்கள் உடனே கருப்பமுற்றனர். அதுகண்ட தேவியார் மிகுந்த கோபங்கொண்டு, "இங்கு எனக்கு மாறாகிய நீங்கள் இக் கருப்பத்துடன் பலகாலம் இருக்கக்கடவீர்கள்!" என்று சபித்தனர். அதுகேட்ட நவசக்திகள் பயந்து நடுங்க, அவர்கள் தேகங்கள் வியர்த்தன. அவ்வியர்வையினின்றும் எம்பெருமானருளினால் இலக்ஷம் வீரர்கள் செம்பொன்னுடைகளைத் தரித்துக்கொண்டும் கரங்களில் கத்தி கேடயங்களைத் தாங்கிக்கொண்டும் உதித்தனர். அவர்கள் சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்கித் துதிக்க, எம்பெருமான் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் யாவரும் சூரபதுமனாதியர்களை யழிக்கப் பிறந்துள்ள எமது புதல்வனாகிய குமாரக்கடவுளுக்குப் படைகளாக விருந்து வெற்றிகொள்ளுங்கள்!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அவர்கள் மிகவும் அன்புள்ள பரிசனங்களாய்த் திருக் கைலாயத்திலேயே எம்பெருமானுக்குத் தொண்டுபுரிந்துவந்தனர்.

கருப்பமுற்ற நவசக்திகள் உமாதேவியாரது பாதமலர்களைப் பணிந்து அவருக்குப் பலகாலம் தொண்டுபுரிந்துவந்தனர். அக்காலத்தில் நந்தி கணத்தவர்கள் அச்சக்திகளின் கருக்களிற் புகுந்து ஒப்பற்ற வாலிபர்களாய் சுகப்பிரும்மரிஷியைப் போல் எம்மெருமானைத் தொழுது தியானித்திருந்தார்கள். அவர்களது பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாதவராய் அச்சக்திகள் மிகவும் துன்பமுற்று எம்பெருமாட்டியை வணங்கித் துதிக்க, எம்பெருமாட்டி அவர்களது பிரார்த்தனைக்கு இரங்கியும் எம்பெருமான் அவர்களுக்கு அருள்புரியும்படி தமக்குக் கூறியருளிய கருணைமொழிகளுக் கிணங்கியும்

முசலை எழுப்பிவிட்டு நாய் பதுங்கினதுபோல.

அவர்கள் புதல்வர்களைப்பெறும்படி அருளிச்செய்தார். உடனே அச்சக்திகள் வேறோரிடத்துக்குச்சென்று புதல்வர்களைப் பெற்றார்கள். நந்திகணத்தவர்களாகிய அப்புதல்வர்கள் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும் நந்தி யெம்பெருமானையும் போலவே சிவபெருமான் முன்பு தந்தருளிய பெயர்களுடன் பந்தம் நீங்கியே பிறந்தனர். வீரவாகுதேவர், வீரகேசரி, வீரமாமகேந்திரர், வீரமாமகேசுவரர், வீரமாபுரந்தரர், வீரராக்கதர், வீரமார்த்தாண்டர், வீராந்தகர், வீரதீரர் என்னும் அந்நவ வீரர்களும் வளர்ந்த அவயவங்களுடன் பொன்னுடை யணிந்து அந்நவ சக்திகளின் நாபிகளின் வழியே பிரமதேவரைப் போல் பிறந்தனர். அவ்வீரர்கள் சென்று உமாதேவி சமேதரான எம் பெருமான் திருவடிகளை வணங்க, அவர்களிருவரும் அவ்வீரர்களுக்குத் திருவருள் புரிந்தனர். பிறகு சிவ பெருமான் அவர்களொவ்வொருவருக்குமொவ்வொருவாட்படையை யளித்து, "வியர்வையில் தோன்றிய இலக்ஷம் வீரர்களுடன் நீங்களும் சேர்ந்து உங்களுள் முதல்வனாகிய குமார சுவாமியைப் பிரியாமல் அவனது ஏவல்களைச் செய்து கொண் டிருங்கள் !" என்று கூறியருள, அவ்வீரர்களும் இலக்ஷம் வீரர்களுடன் கலந்து நேயம் பாராட்டித் திருக்கைலாய மலையிலேயே வசித்துவந்தனர்.

பிறகு சிவபெருமான் உமாதேவியாருடன் இடப வாகனத்திலேறி சிவகணங்களும், சிவ சாரூப்பியபதவியை யடைந்த பெரியோர்களும், திருமால் முதலிய தேவர்களும் புடைசூழ்ந்து வரப் புறப்பட்டு சரவணப் பொய்கைக்குச் சென்று, இடபவாகனத்தினின்றும் இறங்கி, அப்பொய்கையில் ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களால் அன்புடன் வளர்க்கப்பட்ட ஆறுகுழவிகளாகத் திருவிளையாடல் புரிந்துவந்த தங்கள் அருமைப் புதல்வனை அழைத்து வரும்படி கூறியருள, எம்பெருமாட்டி சரவணப் பொய்கையிற் சென்று தமது திருக்குமாரரது ஆறு திருவுருவங்களையும் தமது இரண்டு கரங்களினாலும் அன்புடன் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டார். உடனே குமாரக்கடவுள் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரண்டு திருக்கரங்களும் உள்ளஒரு திருவுருவத்தைக் கொண்டருளினார். உடனே உமாதேவியார் தமது தனங்களினின்றும் சொரிந்த பாலை அக் கந்தவேளுக்கு ஊட்டியருளி அவரைச் சிவபெருமான் திருமுன்னே வணங்கச் செய்ய, எம் பெருமான் அக் குழவியைத் தமது திருக்கரங்களில் வாங்கித் தம் மார்போ டணைத்துக்கொண்டு, விடையிலேறி அவரைத் தமது பக்கத்திலிருத்திப் பிறகு உமாதேவியாருக்குக் கைலாகு கொடுத்துத் தூக்கித் தமது இடப்பாகத்தில் அமர்த்தியருளினார். அப்போது சிவபெருமானுக்கும் உமாதேவியாருக்கும் மத்தியில் சுப்ரமண்யக்கடவுள் வீற்றிருந்த சச்சிதானந்த சொரூபத்தை யாவரும் கண்டு பரமானந்தத்திலாழ்ந்தனர். பிறகு எம்பெருமான் யாவருடனும் திருக்கைலாயத்துக்கு மீண்டனர்.

தம் தம்பியர்களாகிய இலக்ஷத் தொன்பது வீரர்களுடன் குமாரக்கடவுள் பிரபஞ்சமெங்கும் உலாவி, அஷ்டகுல பருவதங்களையும் ஓரிடத்தில் ஒன்றாகக் கூட்டுவார்; பின்பு அப்பருவதங்களை இட மாறுதலாகப் பூமியில் வைப்பார்; எல்லாக் கடல்களையும் ஒன்றாகச் சேர்ப்பார்; பாதாளத்திலுள்ள சர்ப்பங்களையெல்லாம் பிடித்துக் கொண்டுவந்து பூமியிற் சேர்ப்பார்; பூமியிலுள்ள மலைகளையெல்லாம் பாதாளத்தில் அழுத்துவார்; விசும்பிற் செல்லும் விற்களிரண்டையும் பிடித்து வளைத்து நக்ஷத்திரங்களையும் கிரகங்களையும் உருண்டைகளாகக் கொண்டு தேவர்களது முடி, தலை, மார்பு, தோள், கழுத்து, முகம் இவைகளின்மீது பிரயோகித்துத் தமது வில்வித்தைத்திறமையைக் காட்டுவார். இவ்வாறு மானிடர்களும் தேவர்களும் அச்சங்கொண்டு மனமும் உடலும் நடுங்குதலன்றிச் சிறிதும் தீங்குறாவண்ணம் திருவிளையாடல்களை ஆச்சரியமாகச் செய்தருளினார். அவரது திருவிளையாடல்களைக் கண்டு அவரது திருவுருவத்தைக் காணாது மயங்கி அஞ்சிய திக்குப் பாலகர்கள், சூரிய சந்திரர்கள் முதலாயினோர் சேர்ந்து மேரு மலையில் வசித்துக் கொண்டிருந்த இந்திரனை யடைந்து தங்கள் துயரத்தை எடுத்துக் கூற, இந்திரன் தானும் அவ்வாறே மயங்கித் துன்புற்றதாகக் கூறி பிரமதேவரிடம் போவோம் வாருங்களென்று அவர்களை யழைத்தான். அப்போது அவர்களுடைய மனமயக்கத்தை நீக்கத் திருவுளங்கொண்ட ஷண்முகப் பெருமான் ஒரு திருமுகத்துடன் குழந்தை

முடப்புல் முக்கல நீரைத் தடுக்கும்.

யைப்போல அம்மேருமலையில் அவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படுமாறு தோன்றி, தாமரைப் பூவின் இதழ்களைக் கிள்ளியெறிவது போல் அம்மலையின் சிகரங்களைப் பிடுங்கியெறிய ஆரம்பித்தார். அதுகண்ட தேவர்கள் நிலவுலகத்திலும் ஆகாயத்திலும் பொருந்திய பழைய நிலைமைகளை மாறுபடச் செய்த கொடியவன் இவனேயென்று கூறி, அவருடன் ஆங்கே போர்செய்து வெல்லவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தனர். உடனே இந்திரன் திருவெண்காட்டில் சிவபெருமானைப் பூசித்துவந்த ஐராவத யானையை நினைத்து, அது அங்கே வரவும் அதன்மேலேறிக்கொண்டு போர்க்கோலங் கொண்டு தேவர்களுடன்சென்று குமாரக் கடவுளைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். கொடும் போர் நடந்தது. இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் பொடியாயிற்று! வெள்ளையானை மடிந்தது; பிறகு இந்திரன் முதலான அநேக தேவர்கள் அழிந்தனர்; எஞ்சி நின்ற தேவர்கள் வெருண்டோடா நின்றனர். இதையுணர்ந்த நாரத முனிவர் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவானுக்கு இதைத் தெரிவிக்க, பிரகஸ்பதிபகவான் குமாரக் கடவுளையடைந்து அவரது திருவடிகளை வணங்கி, "சூரபதுமன் முதலாயினோரை அழித்துத் தன் அரசாட்சியை மீண்டும் அடையத் தேவரீரையே சரண்புகுந்திருக்கும் இந்திரனும் ஏனைய தேவர்களும் தேவரீரது மாயையை யுணரமாட்டாதவராய் பேதைமையினால் தேவரீருடன் பொருத பெருங்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்!" என்று கூறிப் பிரார்த்திக்க, குமாரக்கடவுள் கருணைகூர்ந்து அத்தேவர்களையும் வெள்ளை யானையையும் எழுப்பி, அவர்களுடைய மருட்சி முற்றிலும் நீங்கி அவர்கள் தம்மை நன்கு அறியுமாறு அவர்களுக்கு விசுவரூபத்தைக் காட்டியருளினார்.

பிறகு தேவர்கள் திருக்கைலாயத்துக்கு அருகிலுள்ள ஒரு பெரிய மலையில் ஓர் அற்புதமான திருக்கோவிலைச் சமைத்து அதில் அக்கடவுளை நவரத்தின கசிதமான செம்பொற் பீடத்திலமர்த்தி, ஆகாயகங்கையினால் அபிஷேகஞ்செய்து, பீதாம்பரம் முதலியன சாத்தி, சந்தனம் பூசி, அழகிய ஆபரணங்களை அணிவித்து, தேன்பெருகும் மலர்மாலையைச்சூட்டி, முறைப்படி அருச்சித்து ஆராதித்தனர். அம்மலை அன்றுமுதல் கந்தவெற்பு என்னுந் திருநாமத்தைப் பெற்றது. குமாரக்கடவுள் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்றருள, யாவரும் தத்தம் பதிகளுக்கு ஏகினர். குமாரக்கடவுள் திருக்கைலாயத்தி லிருக்கையில், நாரதமாமுனிவர் சிறந்த தேவர்களும், முனிவர்களும் சூழவிருந்து நடத்திய வேள்வியில் யாகாக்கினியினின்றும் ஒரு ஆட்டுக்கடாவானது எழும்பி ஆரவாரித்து உலகத்திலுள்ள உயிர்களையெல்லாம் அழிக்கத்தொடங்க, அம்முனிவர் மிகவும் மனம் வருந்தி அவ்வாட்டைத் தொலைக்கும்படி சிவபெருமானைப் பிரார்த்திக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று வழியில் குமாரக்கடவுளைக் கண்டு அப்பெருமானையே அவ்வுதவியைப் புரிந்தருளும்படி வேண்டினார். உடனே அப்பெருமான் வீரவாகுதேவரை யழைத்து அக்கடாவைப் பிடித்துக்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட, வீரவாகு தேவர் உலகெலாந் திரிந்து பிரமலோகத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்த அக்கடாவைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து அப்பெருமான் திருமுன்னே விடுத்தனர். அப்போது குமாரக்கடவுள் நாரதமுனிவரது வேண்டுகோளுக்கிசைந்து அக்கடாவைத்தமது வாகனமாக்கிக் கொண்டு, யாசத்தை முடிப்பதற்குச் செல்லும்படி அம்முனிவருக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினார். பிறகுஷண்முகக்கடவுள் வேதத்தின் முதலிலுள்ளபிரணவத்தின் பொருளை யுணராமலே படைப்புத் தொழில் இயற்றிவந்த வேதனைச் சிறையிலிட்டுத் தாமே சிருஷ்டித் தொழிலைப் பல காலம் நடத்திவந்து, பிறகு சிவபெருமான் பணித்தருளியபடி பிரமனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து, எம்பெருமான் மிகவும் மனமகிழும் வண்ணம் அவருடைய இருசெவிகளிலும் பிரணவத்தின் பொருளை எடுத்துக் கூறினார்.

அச்சமயத்தில் திருமாலின் புத்திரிகளான சுந்தரவல்லி அமுதவல்லி என்னும் இரு கன்னிகைகள் ஷண்முகப்பெருமான் தங்களைத் திருமணம் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் சரவணப்பொய்கையில் அருந்தவ மியற்றிவந்தனர். ஷண்முகப் பெருமான் அவர்கள் தவத்துக் குவந்து, அவர்கள் முன் தோன்றி அவர்களை நோக்கி, "மூத்தவளாகிய அமுதவல்லியே! நீ இந்திரனுக்கு மகளாகி வளர்ந்துகொண் டிரு! இளை

முடவனுக்கு நொண்டி சண்டப்பிரசண்டன்.

யவளாகிய சுந்தரவல்லியே! நீ நிலவுலகத்தில் சாந்த குணத்தினையுடைய சிவ முனிவரது புத்திரியாகப் பிறந்து வேடர் மகளாக வளர்ந்து கொண்டிரு! யாம் வந்து உங்களை மணந்து கொள்வோம்!” என்று கூறி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பி, கந்தவெற்புக்குச் சென்று அங்கு பெருங் கருணையுடன் எழுந்தருளி யிருந்தார். சில காலம் சென்றபின் முருகப் பெருமான் அம்மலையைவிட்டுத் திருக்கைலாயத்துக்குச் சென்று, பார்வதி பரமேசுவரர்களை வணங்கி அவர்களுக்கு மத்தியில் அருளுடன் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது இந்திரன் திருமால் பிரமதேவர் முதலான தேவர்களுடன் திருக்கைலாயத்தை யடைந்து எம்பெருமான் திருமுன்னர் சென்று வணங்கி யேத்தி தன் குறைகளை எம்பெருமான் இன்னும் நீக்கியருளாமல் நீட்டித் திருத்தல் தகுதியோவென முறையிட்டு வருந்திப்புலம்பினன். சிவபெருமான் திருவருள் கூர்ந்து முருகக் கடவுளைப் பார்த்து, “குமரனே! உலகத்தை வருத்தி பல வுயிர்களுக்கும் துன்பத்தைச் செய்து, தேவர்களது பொன்னுலகத்தை தீக்கிரையாக்கி, கொடுமையினையே செய்து, கெடாத வலிமையுடன் வாழ்ந்துவரும் சூரபதுமனை அவனுடைய அசுரக் கூட்டங்களுடன் அழித்து, வைதிக மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்தி, இந்திரனுக்கு அவனரசை மீண்டு மளித்து, தேவர்களது துன்பத்தை யொழித்து மீண்டு வரக்கடவாய்!” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, பதினொரு உருத்திரர்களையும் எறியீட்டி, கொடி, வாள், வஜ்ராயுதம், அம்பு, அங்குசம், கண்டாமணி, தாமரைபோன்ற ஓர் ஆயுதம், தண்டம், வில், மழு என்னும் பதினொரு சிறந்த படைக்கலங்களாக்கி ஷண்முகப் பெருமானுக்கு அளித்துப் பிறகு பிரயோகித்தால் புராதனமாயுள்ள அண்டங்களிலுள்ள பஞ்சபூதங்களையும் அழிக்கத் தக்கதும், சகல ஜீவராசிகளையும் ஏககாலத்தில் அழிக்கத் தக்கதும், எவர்மேல் பிரயோகித்தாலும் அவரது திறமையையும் வரங்களையும் அழித்து அவருயிரை உண்ணத் தக்கதும், எல்லாப் படைக்கலங்களுக்கும் முதன்மையாக வுள்ளதுமான ஒரு ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தைப் படைத்து குமாரக் கடவுளது திருக்கரத்திற் கொடுத்தருளினர். பிறகு சிவபெருமான் இலக்ஷத்தொன்பது வீரர்களையும், கணத் தலைவர்களையும் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகளுடன் ஷண்முகக்கடவுளுக்குத் துணையாகச் சென்று அசுரர்களை வென்று அழித்து மீண்டு வரும்படி கூறி அவர்களுக்கு அநேக சிறந்த படைகளைக் கொடுத்தருளி, பஞ்சபூதங்களின் வலிமையையும், அவைகளினிடத்துப் பொருந்தியுள்ள பொருள்களின் வலிமையையும், பிரமன் முதலிய தேவர்களது வலிமையையும் பெற்றுள்ளதும், மகாவேகம் பொருந்திய இலக்ஷம் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றதும், மனத்தினும் அதிக வேகத்துடன் செல்லத் தக்கதுமான ஒரு ஒப்பற்ற தேரைச் சிருஷ்டித்துக் குமாரக் கடவுளுக்குக் கொடுத்தருளினர்.

அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்ட குமாரக் கடவுள் தமது தாய்தந்தையர்களது திருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்று, இலக்ஷத்தொன்பது துணைவரும், கணத்தலைவர்களும், பூதப்படைகளும், இந்திராதி தேவர்களும் புடைசூழ, வாயுதேவனைச் சாரதியாகவுடைய சிவபெருமான் அளித்த தேரின்மீ தேறி, பேராரவாரத்துடன் அசுரர்களை யழிக்கச் சென்றனர். வழியில் எதிர்ப்பட்ட தாரகனது மாயாபுரி யென்னும் நகரத்தை யடைந்ததும், தாரகனையும் கிரௌஞ்சமென்னும் மலையையும் அழிக்கும்படி தேவர்கள் வேண்டியதற்கியைந்து ஷண்முகக்கடவுள் தமது அடுத்த தம்பியாரான வீரவாகு தேவரை யழைத்து தாரகனையும் கிரௌஞ்சத்தையும் அழித்து வரும்படி யனுப்ப, அவர் சேனைகளுடன் சென்று தாரகனைத் தருமமான போரில் பல முறை வென்று, அவனுடைய அவுணப் படைகளையும் அழித்தருளினர். போரில் புறங்காட்டி யோடிய தாரகாசுரனைப் பிடிப்பதற்காக வீரவாகுதேவர் அவனைத் தொடரவும், அவன் கிரௌஞ்ச பருவதத்திலுள்ள ஒரு குகைக்குள் ஓடி யொளித்தனன். அவரைத் துரத்திச் சென்ற வீரவாகு தேவரும், அவனைக்காணாது வருந்தித் தேடிச்சென்ற இலக்ஷத்தொன்பது வீரர்களும் பூதத்தலைவர்களும் அக்கிரௌஞ்ச கிரிக்குள் அகப்பட்டு அதன் மாயையினால் மயங்கிச் சோர்வுற்றனர். அதையறிந்த ஷண்முகப்பெருமான் தமது தேரைப் போர்க்களத்துக்கு செலுத்தச் சொல்லி, அங்கு ஆரவாரித்துக் கொண்டு நின்ற தாரகனை எதிர்த்துப்

முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்பட்டதபோல.

போர்செய்து, கடைசியாக அவன் கிரௌஞ்சத்தின் உதவியைக் கொண்டு மாயப்போர் செய்யத் தொடங்கியவுடன், தமது ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தை யெடுத்து, தாரகனைக் கொன்று கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்தழித்து அதனுள் சிறைப்பட்டுள்ள தமது துணைவர்களையும் பூதர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு கணப்பொழுதில் மீண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டருளினார். ஒப்பற்ற வேலாயுதமானது எம்பெருமானிட்ட பணியைக் கணப்பொழுதுக்குள் செய்து மீண்டது.

பிறகு முருகக்கடவுள் தம் துணைவர்களுடனும் சேனைகளுடனும் தேவர்களுடனும் புறப்பட்டுச் செந்திற்பதியை யடைந்து, ஆங்கு ஒரு திருக்கோயில் உண்டாக்கச் சொல்லி அதனுள் பொற்பீடத்தில் அமர்ந்து, அசுரர்கள் அதுவரையில் தேவர்களுக் கிழைத்த கொடிய துன்பங்களைப் பிரகஸ்பதி பகவான் உரைக்கக் கேட்டுப் பிறகு திருமால் முதலியோரை நோக்கி, "தேவர்களையும் முனிவர்களையும் போலவே அசுரர்களும் எம்பெருமானது புத்திரர்களாயினும், அவர்கள் கொடியவர்களாதலால் அவர்களை யழிப்பது தரும சாஸ்திரங்களிற் கூறிய விதிகளுக்கு இயைந்ததாகும். ஆயினும், சூரபதுமனையும் அவன் கிளைஞர்களையும் எச்சரிக்காமல் அழித்துவிடுவது தருமமன்று. ஆதலின் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து வாழ்வுறச் செய்யும்படி சொல்ல ஒரு தூதனை அவனிடம் அனுப்புவது தகுதியாகும். இங்கிருக்கும் வீரர்களில் யாரைச் சூரபதுமனிடம் தூதுவனாக அனுப்பலாமென்று சொல்லுங்கள்" என்று கூறியருளினார். அதுகேட்ட பிரமதேவர் அங்குசென்று மீளவல்லவர் வீரவாகு தேவரேயன்றி வேறெவருமில்லையென்று கூறியருளினார். உடனே ஷண்முகப் பெருமான் வீரவாகுதேவரை யழைத்துச் "சூரபதுமனிடஞ்சென்றுதேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து அழியாம லுய்ந்துபோகும்படி சொல்லி அவனது கருத்தை யறிந்துகொண்டு விரைவாக மீண்டுவரக்கடவாய்!" என்று பணித்தருள, வீரவாகுதேவர் தம்வாட்படையும் ஷண்முகப் பெருமானது திருவருளுமே துணையாகப்புறப்பட்டு காவலாயுள்ள அசுரர்களையழித்துக்கொண்டு வீரமகேந்திரபுரியை யடைந்து ஜயந்தனுக்குத் தைரியஞ்சொல்லிப் பிறகு சூரபதுமனது கொலுமண்டபத்துக்குள் திடீரென்று தோன்றி ஷண்முகப்பெருமானருளினால் சூரபதுமனுடைய சிங்காதனத்துக் கெதிரே தோன்றிய திவ்விய சிங்காதனத்தி லமர்ந்து, எம்பெருமான் கூறியதைச் சொல்லி, வீணே அழிந்துபோகவேண்டாமென்று புத்திமதிகூறி, தம்மைப் பிடித்துக் கட்டும்படி சூரபதுமனால் ஏவப்பட்ட ஆயிரம் அவுணவீரர்களதுசிகைகளை ஒரு திருக்கரத்தினால் ஒருங்கேபிடித்து அவர்களைத் தரையி லடித்துக் கொன்று சூரபதுமனுக்கு எதிரில் அவர்கள் சடலங்களை எறிந்துவிட்டுச் சபையினின்றும் நீங்கி வீரமகேந்திரபுரியை யழித்து தம்மைத் தொடர்ந்துவந்த அசுரசேனைகளையும் சூரபதுமனுடைய இளைய குமாரனாகிய வச்சிரவாகுவையும் அழித்துத் திருச்செந்திற்பதிக்கு மீண்டு, நிகழ்ந்தவைகளை எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

வீரவாகு தேவர் வீரமகேந்திரபுரியை விட்டு அகன்றபின், சூரபதுமன் வேறொரு அண்டத்துப் பிரமதேவரை யழைப்பித்துத் தன் நகரைப் பண்டுபோ லாக்கிக்கொண்டு, தனது அமைச்சர்களுடன் சிவகுமாரனோடு போர் செய்ய வேண்டுவதைப் பற்றி ஆலோசனை செய்யலானான். அப்போது அமைச்சர்கள் ஒருவரொழிய மற்றெல்லோரும் சூரபதுமனது பெருமையையே யெடுத்துப்பேசி, அசுர சேனாதிபதிகளையோ அல்லது அவனது குமாரர்களில் ஒருவரையோ அனுப்பினால் போதுமென்றும், சிறு பாலகனுடன் இராஜாதிராஜனாகிய சூரபதுமன் போர்செய்யச் செல்வது தகாதென்றும் கூறினார்கள். மகிடன் என்னும் மந்திரிமட்டும் விஷ்ணுவை வென்ற தாரகனையும் மாயையில் நிகரற்ற கிரௌஞ்சத்தையும் ஒருங்கே கணப்பொழுதில் அழித்த வீரனைச் சிறு பாலகன் என்று அலக்ஷியமாகக் கூறுதல் அறிவுடையோர்க்கழகல்ல வென்றும் காலதாமதஞ் செய்யாமல் சூரபதுமனே உடனே நேரிற் சென்று போர் செய்யவேண்டு மென்றும் கூறினான். சூரபதுமனது எஞ்சிய தம்பியான சிங்கமுகாசுரன் தன் அண்ணனை நோக்கி தேவர்களைத் துயருறச் செய்தால் அவன் வளப்பங்களனைத்தும் வேரோடழியுமென்றும், சுப்ரமண்யக் கடவுள் தங்களை யழிக்கவந்த சிவசக்தியே யாகும் என்றும், தேவர்களைச் சிறையி

னின்றும் விடுவித்து அப்பெருமான் திருவருளைப்பெறுதலே உய்யுநெறியென்றும் கூறி, அதனால் சூரபதுமன் மகா கோபங்கொண்டு தன்னை இகழ்ந்து வெறுத்ததைக் கண்டு, தான் சொன்னது தவறென்று சொல்லி, சிவகுமாரனைத் தான் எதிர்த்து அழித்து வருவதாகவும் போலிவீரம் பேசினான்.

ஷண்முகப்பெருமான் வீரவாகுதேவர் உரைத்ததைக் கேட்டுப் போருக்கு ஆயத்தமாகி தம் சேனைகளுடன் கடலின் மீது நடந்து சென்று வீரமகேந்திரபுரிக்குச் சமீபத்திற் சென்று, அங்கு ஓர் பாசறை சமைத்துக்கொண்டு, அவ்விடத்துக்கு ஏமகூடமென்று பெயரிட்டருளினார். அவ்வாறு அப்பெருமான் அங்குவந்தடைந்ததைஒற்றுவர்களாலறிந்தசூரபதுமன் பானுகோபனை வரவழைத்து, "சிவன் நம்மைப் பொரும்படி தம் புதல்வனை யனுப்பியிருக்கிறார். ஆதலின் உன்னை யனுப்புவதுதான் தகுதி. நீ சென்று அவனைப் பொருதழித்து வெற்றிவீரனாய் மீள்வாயாக!" என்று கூற, பானுகோபன் விடைபெற்றுச் சேனைகளுடன் புறப்பட்டு குமாரக் கடவுளுடன் போருக்குச் சென்றான். சுப்ரமண்யக் கடவுள் பானுகோபனைப் பொருது வென்று வரும்படி வீரவாகுதேவரை ஆயிரம்வெள்ளம் பூதப்படைகளுடன் அனுப்பியருளினார். வீரவாகுதேவரால் தோல்வியடைந்த பானுகோபன் கடைசியில் மோகப்படையை விட வீரவாகுதேவரும் அவர் சேனைகளும் மயக்கமுற்றனர். அதுகண்ட சுப்ரமண்யக் கடவுள் அமோகப்படையை விடுத்து அம்மயக்கத்தை நீக்கியருள, வீரவாகுதேவர் பானுகோபனை யழிப்பதற்காகச் சிவப்படைக்கலத்தை யெடுத்தார். அதுகண்ட பானுகோபன் தன்னிடம் அப்படைக்கல மில்லாததனால், தன்னால் அவரை யெதிர்த்துநிற்க முடியாதென்று தேர்ந்து, மறுநாள் வந்து அவரை வெல்லலாமென்று நிச்சயித்துப் போர்க்களத்தை விட்டுநீங்கினான்.

தன் புத்திரன் சென்று பகைவரை வெல்ல முடியாமல் நகரத்துக்கு மீண்டதை ஒற்றுவர்களா லறிந்த சூரபதுமன் வெகு கோபங்கொண்டு, மறுநாள் தானே போருக்குச்செல்லவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, மறுநாள் பொழுது விடியுமுன் உலகத்தில் பல பக்கங்களில் வைத்திருந்த அவுணச்சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டுவரச் சொல்லி அச்சேனைகளுடன் போருக்குச் சென்றான். வீரவாகு தேவரால் சிங்கமுகனது மகன் அதிசூரனும் தாரகன் மகன் அசுரேந்திரனும் இறந்தபின், சூரபதுமன் பூதப்படைகளை யழிக்க ஆரம்பித்து, சுப்ரமண்யக் கடவுளால் எதிர்க்கப்பட்டுத் தோல்வியடைந்தான். அப்போதும் சுப்ரமண்யக் கடவுள் அவனிடம் கருணை கூர்ந்து தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவித்துப் பிழைத்துப் போகும்படி கூறியருள, சூரபதுமன் தன்னை எவராலும் அழிக்க முடியாதென்று மருண்டு அகந்தையுடன் அப்பெருமான் வார்த்தைக் கிணங்காமல், மறுநாள் இன்னும் அநேக படைக்கலங்களுடன் வந்து அக்கடவுளை யழித்து விடலாமென்று நிச்சயித்து, மாயத்தினால் தன்னுருவத்தை மறைத்துக்கொண்டுபோர்க்களத்தைவிட்டகன்றான். உயிர்க்குயிராய்எங்கும் வியாபித்திருக்கும் சுப்ரமண்யக்கடவுள் அவன் செய்கையைக் கண்டும் அவனுக்கு 'அதன் பிறகாவது மெய்யுணர்ச்சி வந்து அவன் உய்யலாகாதா வென்ற ஆசையினால் வேற்படையைச் செலுத்தி அவனை யழிக்காது வாளாவிருந்தார்.

போர்க்களத்தைவிட் டகன்ற சூரபதுமனை அன்றிரவு அவன் மகன் பானுகோபன் வந்து கண்டு முதல்நாட் போரில் தனக்கு நேர்ந்ததையுரைத்து, மூன்றாநாட்போருக்கு தான் சென்று சிவகுமாரனையும் அவன் சேனைகளையும் அழித்து வருவதாகச் சொன்னான். அப்போது சூரபதுமன் தன் மகனை நோக்கி சிவ குமாரனை வெல்லத் தன்னால்தான் முடியுமென்றும், அவன் வீரவாகுதேவரை வென்று அழித்தாற் போது மென்றும் கூறினான். பானுகோபன் அவ்விடம் விட்டுத் தன் அரண்மனையை யடைந்ததும், பூதப்படைகள் அந் நகரத்தின் வடக்குப் பக்கத்தையழித்ததாகக் கேள்வியுற்று அசுரத்தச்சனை யழைத்து அதைப் பண்டு போலாக்கச் சொல்லி, அசுரச்சேனைகளை அங்கு காவலாயிருக்க அனுப்பினான்.

மூன்றாம்நாள் சூரியதோயமானவுடன் பானுகோபன் மாயையை நினைத்து, அவள் தோன்றியவுடன் அன்று தான் வீரவாகு தேவரை வெல்லுவதற்குரிய ஒரு மாயப்படைக்கலத்தை அவளிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு போர்க்களத்துக்குச் சென்று வீரவாகு தேவரைப் போருக்கழைத்தான். வீரவாகுதேவர் போருக்

முடிச்சுப் போனதுமல்லாமல், இனித்தவாய்ப்பட்டமும் கூடக் கிடைத்தது.

குச் செல்லுமுன் ஷண்முகப்பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி நிற்க, அப் பெருமான் பானுகோபன் மாயை செய்தால் வேற்படை வந்து அம்மாயையை யகற்றுமெனக் கூறியருளினார். வீரவாகுதேவரால் வெல்லப்பட்ட பானுகோபன்மாயையினால் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு, சூரியாஸ்தமனமாகிவிட்டதாகத் தோன்றும்படி செய்தான். வீரவாகுதேவர் முதலியோர் பானுகோபன் பயந்து ஓடினான் என்று நிச்சயித்து, அஸ்தமனமாகிவிட்டபடியால் தமது பாசறைக்கு மீண்டு கந்த பெருமானைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்ற எண்ணங் கொண்டார்கள். அன்றைய தினமும் தான் தோற்றோடியதாகப் பிறர் தன்னை யிகழாமலிருக்க வேண்டுமேயென்று நாணமுற்று, மாயை தனக்கு அன்று அளித்த மாயப்படைக்கலத்தை விட அது வீரவாகுதேவர் முதலாயினோர் அறிவை யழித்து அவரைக் கொல்லும் ஆற்றலில்லாமல் அவர்களைக் கட்டி ஆகாயமார்க்கமாக எடுத்துக் கொண்டு போய், எழாவது சமுத்திரத்திற் போட்டு விட்டது. உடனே பானுகோபன் சூரபதுமனிடம் சென்று, தான் வீரவாகுதேவரை யழித்ததைக் தெரிவித்தான். அவ்வாறு நினைத்து அவர்கள் களித்திருக்கையில், ஷண்முகப் பெருமானது வேலாயுதம் சென்று மாயையை நீக்கி, வீரர்களையும் சேனைகளையும் திரும்பி வருமாறு கூறி மீண்டது. மீண்ட வீரவாகுதேவர் முதலியோர், பானுகோபனைக் கொல்லாமல் சுப்ரமண்யக் கடவுளிடம் செல்வதில்லை யென்று சபதஞ் செய்துகொண்டு வீரமகேந்திரபுரத்தினுள் நுழைந்து வாயுவையும் அக்கினியையும் அந்நகரை யழிக்கும்படி ஏவி அவுணப்படைகளை அழிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதையறிந்த சூரபதுமன் தன்தேரைக்கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட, அவனுடைய குமாரனாகிய இரணியன் அவனை வணங்கி, "சிவகுமாரரோடு போர்புரிதல் தகுதியன்று. அவரை வணங்குதலே உய்யு நெறி" என்று கூற, அவன் வெகுண்டு அவனை யிகழ்ந்துபேசினான். அப்போது இரணியன் தன் பிழையைப்பொறுக்கும்படி வேண்டி, தானே சிவ குமாரனது தூதுவனான வீரவாகுவை யழித்து வருவதாகக் கூறிப் புறப்பட்டுச் சென்று, வெகு திறத்துடன் போர் புரிந்தும் வீரவாகு தேவரால் வெல்லபட்டு,தன் தகப்பனுக்குக் கருமஞ் செய்யத் தான் ஒருவனாவது உயிருடனிருக்க வேண்டுமென் றெண்ணி, மாயையினால் தன் உருவத்தை மறைத்துக் கொண்டு கடலுக்குள் போய் மச்ச வடிவத்துடன் ஒளித்துக் கொண்டான். பிறகு சூரபதுமனுடைய மற்றொரு குமாரனாகிய அக்கினிமுகாசுரனும், மற்றுமுள்ள மூவாயிரங்குமாரர்களும்,மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய தருமகோபனும் வீரவாகு தேவரையும் அவர் சேனைகளையும் எதிர்த்துப் பொருது மாய்ந்தனர். அவைகளை யறிந்த பானுகோபன் தன் தந்தையினிடம் சென்று சிவகுமாரனை வெல்வது சாத்தியமன்றென்றும், அவர் கையினால் வீணே மாண்டு போகாமல் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து உய்ந்துபோவது நலமென்றும் கூறி, அவன் அதற்கிணங்காது தன்னை நிந்திக்க ஆரம்பித்ததும் தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டி விடை பெற்றுப் போருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று மிகுந்த தீரத்துடன் வெகுநேரம் போர்செய்து கடைசியில் வீரவாகுதேவருடைய வாளுக்கு இரையாயினான். அவ்வாறு தங்கள் சபதம் நிறைவேறியபின் வீரவாகு தேவர் தம் சேனைகளுடன் ஏமகூடத்திலுள்ள தங்கள் பாசறைக்குச் சென்று ஷண்முகப்பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

பானுகோபன் இறந்ததையறிந்த சூரபதுமன் தன் தம்பி சிங்கமுகாசுரனை அழைத்து வரும்படி தூதர்களை யனுப்பினான். சிங்கமுகாசுரன் உடனே சேனைகளுடன் வந்து தன் தமயன் பாதங்களை வணங்கி, ஆதியந்தமில்லாத பரம்பொருளாகிய சுப்ரமண்யக்கடவுளைச் சிறு பாலகனென்றெண்ணி மயங்கி அவருடன்போர் செய்ய நினைத்த அவன் அறியாமையை யிகழ்ந்துரைத்து, அவன் அழிவது நிச்சயமென்றும் தான் போருக்குச் சென்று பகைவர்களைக் கொன்று குமாரசுவாமியையும் வென்றாலன்றி போர்க்களத்தினின்றும் மீளுவதில்லையென்றும் உரைத்து, கணப்பொழுதும் அங்கு நிற்காமல் பகைவர்களிருக்குமிடத்துக்குச் சென்று வெகுநேரம் கொடிய போர்செய்து கடைசியில் வீரவாகு தேவரையும் அவர் சேனைகளையும் மாயாபாசம் என்னும் படைக்கலத்தினாற் கட்டி மயக்கி உதயகிரியிற் சேர்ப்பித்தான். அதை யறிந்த சுப்ரமண்யக்கடவுள் வேலேந்தித் தேரின்மீதேறிச்சென்று சிங்கமுகனுடைய

53. முடிமுடியாய்க் கட்டால், கோட்டை கோட்டையாய் விளையுமா ?

ஆயிரந்தலைகளையும் வெட்டி, அவைகள் திரும்பவும் முளைக்க முளைக்க ஆயிரத்தெட்டுத்தரம் அறுத்து, அவனை யழித்தருளி, ஓர் அம்பைச் செலுத்தித் தன் துணைவர்களையும் சேனைகளையும் கட்டிய மாயாபாசத்தையறுத்து அவர்களை மீட்டுக்கொண் டருளினார்.

சிங்கமுகாசுரன் இறந்தபின், சூரபதுமன் தன் சேனைகளையெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு வந்து கந்தசுவாமியுடன் மாயப்போர் புரிந்தான். அவ்வாறு பொருங்காலையில், அவன் குமாரக் கடவுளுடைய தேரின்மீது பறந்துகொண்டிருந்த கொடியை யறுத்து வெற்றிச் சங்கத்தை முழக்கினான். அப்போது தேவர்கள் யாவருடைய கருத்துக்கு மியைய அக்கினிதேவன் கோழியின் உருவத்துடன் அப்பெருமான் தேரின் உச்சியில் கொடியாக விருந்து ஆரவாரித்தான். ஷண்முகப்பெருமானது பாணங்களினால் அசுரசேனை முழுவதும் அழிந்து, 'சூரபதுமன் தனியனாய் நின்றான். அப்போது அவன் மாயையை நினைத்து, அவள் வந்துசொன்ன தந்திரத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, தன் இந்திரஜாலமென்னும் தேரை யனுப்பி அமுதசீத மந்தரகூடம் (சுதாமந்தர பர்வதம்) என்னும் மலையைக் கொண்டுவரச் செய்ய, அதிலிருந்துவந்த காற்றுப் படுதலும், போர்க்களத்தில் மாய்ந்து கிடந்த அவுணர்களனைவரும் உயிர்பெற்றெழுந்தனர். சிங்கமுகாசுரன், பானுகோபன், அக்கினிமுகாசுரன் முதலியோர் வந்து சூரபதுமனை வணங்கி, பகைவர்களை யழித்து மீள்வதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டு பூதசேனையை வெகு வல்லமையுடன் தாக்கினர். அப்போது சுப்ரமண்யக் கடவுள் பாசுபதப் படைக்கலத்தை விடுத்து அவுணசேனை முழுவதையும் ஏககாலத்தில் அழித்து சூரபதுமனைத் திரும்பவும் தனியனாக்கினார். உடனே சூரபதுமன் தன் இந்திரஜாலத் தேரை ஏவி, சுப்ரமண்யக் கடவுளுடைய சேனைகளனைத்தையும் அண்டத்தினுச்சியிற் சேர்ப்பித்தான். சுப்ரமண்யக் கடவுள் ஒரு பாணத்தினால் அவர்களனைவரையும் மீட்டு, இந்திரஜாலத் தேரைச் சூரபதுமனிடம் செல்லக்கூடாதென்று கட்டளையிட்டருளினார். உடனே சூரபதுமன் சிங்கவாகனத்திலேறிப் போர்செய்ய, குமாரக்கடவுள் அச்சிங்க வாகனத்தை யழித்தருளினார். உடனே அவன் சக்கரவாகப் பக்ஷியின் உருவத்தை யெடுத்துக் கொண்டு பூதர்களை யழித்துக் கொண்டு உலகமெல்லாந் திரிய, ஷண்முகப் பெருமான் பக்ஷிவடிவமெடுத்துக்கொண்டு அவனுடன் தேரின்மீதேறிப் பொருவது தருமமன்று என நினைத்து இந்திரனை மயிலாக்கிக் கொண்டு அந்த வாகனத்தின்மீதேறி அவனைத் துரத்திப் பொருது, அவன் பக்ஷியுருவத்தை இருகூறாக வெட்டித் துணித்தார். பிறகு சூரபதுமன் பல வுருவங்களை யெடுத்துக்கொண்டு மாயப்போர் செய்தான். சுப்ரமண்யக் கடவுள் அவன் மாயத்தை யழித்து, அவன் செய்த தவத்திற்காக அவனுக்குத் தம் விசுவரூப தரிசனம் தந்து சிறிதுநேரம் மெய்யுணர்வைக் கொடுத்துப் பிறகு அதை மறைத்தருள, அவன் அகங்கார வடிவத்துடன் பெரும்போர் செய்துபிறகுசமுத்திரத்தின் மத்தியிற்சென்று அண்டமுகட்டை யிடிக்கும் மாமரவுருவத்துடன் நிற்க, ஷண்முகப் பெருமான் தமது வேலாயுதத்தை யேவி அம்மரத்தைப் பிளந்து சங்கரித்தருளினார். உடனே சூரபதுமன் தன் சுயவுருவத்துடன் உடைவாளையுருவிக்கொண்டு போருக்குவர, அப்பெருமான் வேற்படையினால் அவனுடைய தேகத்தை இருகூறாக்கினார். அவ் விருகூறுகளும் சேவலும் மயிலுமாகி அப்பெருமானை எதிர்க்கவர, அப்பெருமான் அவைகளைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்தருளினார். உடனே சூரபதுமன் பகைமைநீங்கி ஞானம்பொருந்திய மனத்தினனாய் நின்றான். அப்போது ஷண்முகப்பெருமான் கொடியாயிருந்த அக்கினிதேவனையும் மயில்வாகனமாயிருந்த இந்திரனையும் அவர்களுடைய பழைய வடிவங்களை யெடுத்துக் கொள்ளும்படி சொல்லி, சூரபதுமனது இரு கூறுகளாலான மயிலை வாகனமாகவும் சேவலைக் கொடியாகவும் கொண்டருளினார். தேவர்கள் அதுகண்டு ஆரவாரித்துப் பேரானந்த மடைந்து சுப்ரமண்யக் கடவுள்மீது புஷ்பமாரி சொரிந்தனர்.

பிறகு ஷண்முகப் பெருமான், முன்பு தாம் திருமாலின் புத்திரிகளுக்குத் தந்தருளிய வரங்களைப் பூர்த்திசெய்யத் திருவுளங்கொண்டு, இந்திரன் மகளாய்ப்பிறந்து வெள்ளையானையினால் வளர்க்கப்பட்டுத் தெய்வயானை யென்னுந் திருநாமம் பூண்டுள்ள அமுத வல்லியையும், தொண்டை நாட்டில் வள்ளிமலையில் சிவ

(இதன் தொடர்ச்சி 419-ம் பக்கம் பார்க்க.)

437

பார்க்கவன்
அல்லது
பரம ரஹஸ்யம்

(392-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

"என்ன? என்ன?" என பார்க்கவன் வினவினான்.

"பார்க்கவ! துல்யம்!"

"ஆ! துல்யத்திற்கென்ன?"

"ஐயோ! நானெப்படிச் சொல்வேன்? யாரோ திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்களே!"

இடிவிழுந்தவன்போல் நடுங்கி, கதவின்மீது சாய்ந்துகொண்டு, "நீ அதைத் தனியே வைத்திருந்தாயா?"

"ஆளை அழைத்துவர ஒரு நிமிஷம் வெளிச் சென்றேன்." "கதவைப்பூட்டிச் சாவியை எடுத்துப்போக மறந்துவிடலாமா?"

"அதுதானே எனக்குப் புலப்படவில்லை. சாவி என்னிடமே யிருந்தது. அதை வெகு பத்திரமாய் வைத்திருந்தேன்."

"அப்படியானல் செடி எங்கே போயிருக்கக் கூடும்?"

"அதுதானே எனக்குந் தெரியவில்லை. கடிதத்தை நம் ஆளிடம் கொடுத்துவிட்டு உடனே ஓடிவந்தேன். கதவு நான் பூட்டினபடியே தான் இருந்தது. உள்ளேயும் எல்லாம் வைத்ததுவைத்தபடியேதா னிருந்தன. புஷ்பத்தொட்டியை மாத்திரம் காணேமே—!"

கல்பகத்திற்குப் பேசமுடியவில்லை. தேம்பித் தேம்பி அழலானாள். கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ச் சொரிந்தது.

"கல்பகம்! அழாதே; நம் துல்யமலர்ச் செடி, போனது போனதுதான். திருடன் இன்னனென்று உனக்குத் தெரியுமா? அந்த யோகநந்தனன்தான் அப்படிச் செய்திருப்பான். நாம் அவனை ஓடிப்பிடிக்கவேண்டும்!"

"பார்க்கவ, நாம் அவனை எப்படிப் பிடிக்கிறது? எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லையே!"

"கதவை மாத்திரம் திறந்துவிடு. நான் அவனைப்பிடித்து அவன் பண்ணின குற்றத்திற்குத் தகுந்த வண்ணம் சிக்ஷிக்கிறேனா இல்லையா பார்!"

"ஹா, கஷ்டம்! நான் எவ்விதம் கதவைத் திறப்பேன்? சாவி என்னிடம் இல்லையே. இருந்தால் நீர் முன்னமேயே வெளியேறி யிருக்கமாட்டீரா?"

"உன் தகப்பனரிடத்தில் இருக்கின்றனவோ யில்லையோ? ஆம், அவனும் அந்த படுபாபிக்கு உதவிசெய்திருப்பான். அவனை உதைக்கிறேன்—பார்—"

"ஹா—அவ்வளவு சப்தம்போடவேண்டா... ..." என்று முடிப்பதற்குள் கிராதன் "ஹூம்!" என்னும் சத்தத்துடன் அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தான்.

"யார்? உன் தகப்பனா? அடே படுபாவி!" இதற்குள் அவ்விடம் வந்துசேர்ந்த கிராதன் கல்பகத்தை பளீரென்று ஓரறை அறைந்தான். "உம்! சாவியா? சாவியையா எடுத்துக்கொள்வாய்?" என்று அவளை நோக்கிக் கூறினான். பார்க்கவனை நோக்கி, "அடே, தோட்டக்காரப் பயலே! நீயா என்னை உதைப்பாய்? என் மகளும் அதற்குத் துணையாகவா வந்திருக்கிறாள்?" என்று மகா கோபத்துடன் சொன்னான்.

கல்பகத்துக்கு உண்டான பயத்திற்கும் திகிலுக்கும் அளவில்லை. புலியைக்கண்டு நடுங்கும் மான்போல், படிக்கட்டுவழியாய் நடுங்கி ஓட்டமெடுத்தாள். கிராதனும் ஏதோமுணுமுணுத்துக் கொண்டு அவள் பின்னலேயே போய்விட்டான்.

இச்சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது யோகநந்தனும் கருந்துல்யத்தை மறைத்து எடுத்துக்கொண்டு கோட்டைவெளி

(418-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

முனிவனுக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்து வேடராஜனுகிய நம்பிராஜனல் வளர்க்கப்பட்டு வள்ளியென்னும் திருநாமம் பெற்றுள்ள சுந்தரவல்லியையும் திருமணம் புரிந்துகொண்டு வள்ளி தெய்வானை வேல் என்னும் இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி, ஞானசக்தி என்னும் மூன்று சக்திகளோடு, ஆன்ம கோடிகளுக்குத் திருவருள் புரியுமாறு ஞானதேசிகனுய் கந்தவெற்பில் எழுந்தருளினர்.

ஆறிருதடந்தோள் வாழ்க !
அறுமுகம் வாழ்க !
வெற்பைக் கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க !
குக்குடம் வாழ்க !
செவ்வேள் ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க !
யானைதன் அணங்கு வாழ்க !
மாறிலா வள்ளி வாழ்க !
வாழ்க சீரடி யாரெல்லாம் ! !

யே வந்து ஏற்கெனவே தான் ஏற்பாடுசெய்து வைத்திருந்த குதிரைவண்டியிலேறி ஹரிளநகரைநோக்கிச் சென்றான். அந்நகரையடைந்ததும் யாராவது எவ்விதச்சந்தேகமாவது கொள்வார்களோ என்று பயந்தவனாய் செடியை வேறொரு தொட்டியில் பிடுங்கி நட்டுவிட்டு பழையதொட்டியைப் பதினாயிரம் சுக்கலாய் உடைத்து ஓர் பாழுங்கிணற்றில் எறிந்துவிட்டான். இவ்வஞ்சகம் செய்தவுடன் புஷ்பச்சங்கத் தலைவருக்கு, தான் ஒரு கருந்துல்யச் செடியை மலருடன் கொண்டுவந்திருப்பதாகத் தெரிவித்து ஒரு சத்திரத்து விடுதியில் தங்கியிருந்தான்.

பத்தாம் அத்தியாயம்

விசாரணை

பார்க்கவனை விட்டு நீங்கினபிறகு கல்பகம் புஷ்பச்செடியில்லாமல் மறுபடியும் வீடு திரும்புவதில்லையெனத் தீர்மானித்தாள். அவள் தன்னறைக்குச் சென்று பிரயாணத்திற்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் ஒரு மூட்டையாகக் கட்டி, மூன்றாம் முளையைத் தனது மடியில் பத்திரமாக வைத்துக்கொண்டு கதவை இரட்டைப் பூட்டால் பூட்டிவிட்டாள். பூட்டுமுன் தன்னிடமிருந்த 30 ரூபாயையும் எடுத்துவைத்துக் கொண்டாள். இரட்டைப்பூட்டால் தன்னறையைப் பூட்டி, வீட்டில் யாரும் தன்னைச் சில காலம் தேடமாட்டார்களென வெண்ணினாள். சிறைச்சாலையை விட்டு நீங்கினபிறகு, கல்பகம் குதிரைவண்டிக்காரனிடம் வண்டிக்குச் சென்றாள். ஆனால் அவன் குதிரைவண்டியில் யோகநந்தனை அனுப்பினதால், குதிரை வண்டி அவனிடமில்லை. அடுத்த வீட்டிலிருந்த வண்டிக்காரன் தான் மாட்டுவண்டியை யோட்டி வருவதாக ஒப்புக்கொள்ள, அவ்வண்டியிலேறி கல்பகம் ஹரிளநகரம் செல்வாளாயினாள். வண்டியை வேகமாக ஓட்ட, கல்பகம் தான் காலையிலனுப்பிய ஆளை, அவன் வழியில் கண்டு அவனைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டாள்.

*   *   *   *

கருந்துல்யத்தை வளர்க்க ஆரம்பித்தது முதல, அவன் கல்பகம் கிராதனை அநேகமாய்க் காண்பதில்லை. ஆனால் இன்றையதினம் அவளுடன் புசிப்பதற்காகப் பன்னிரண்டுமணிவரையில் காத்திருந்தும் கல்பகத்தைக் காணோம். சற்றுப்பொறுத்தான். கல்பகம்வரவில்லை. சிறிது நேரமாயிற்று. சிறைச்சாலைச் சேவகனொருவனைக் கூப்பிட்டு தன் மகளைத் தேடிவரும்படி கட்டளையிட, அவனும் பலவிடங்களில் தேடி "கல்பகத்தைக் காணோம்" எனக் கூறினான். கிராதன் மனம் திடுக்கிட்டது. தானே புறப்பட்டுத் தன்புத்திரியினறைக்குச்செல்ல, அங்கு கதவு பூட்டியிருந்தது. கூப்பிடக் கூப்பிட பதிலைக்காணோம். உடனே கருமானை யழைப்பித்துப் பூட்டை யுடைத்தெறிந்து உள்ளே நுழைய, கல்பகமில்லை. சிறைச்சாலையிலுள்ள ஒவ்வோரறையையுந் தேடிய பின்னர் யோகநந்தனன் எங்குளன் எனத் தேடியபோது, அவனுங்காணோமெனத் தெரியவந்தது. சரி, உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கும் பாவியாய், தன் சோற்றையுந்தின்று, மகளையுங்கூடத் தனக்குத் தெரியாமல் அழைத்துச் சென்றான் அர்ச்சுன ஸன்யாசியாம் யோகநந்தனனென்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

*   *   *   *

யோகநந்தனன் ஹரிளநகரம் சேர்ந்ததற்கு நான்குமணிக்கப்பால் கல்பகமும் அங்குபோய்ச் சேர்ந்தாள். புஷ்பச்சங்கத்தலைவர் ஹரிஸேனரின் இருப்பிடம் எதென்று விசாரித்து அங்கு சென்றாள். வெளியிலுள்ள சேவகன் அவளை உள்ளே விடமாட்டேனென மறுத்துவிட்டான். பிறகு கடைசியாக அவள், "ஐயா! கருந்துல்யத்தைப்பற்றி அவரைப்பார்க்க வந்திருப்பதாகத் தயவுசெய்து சொல்லும்" என்றாள்.

"கருந்துல்யம்" என்னும் பதம் கைகண்ட மருந்தாயிற்று. ஏனெனில், சேவகன் உடனே உட்சென்று, சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் "ஹரிஸேனர் தங்களை வரச்சொன்னார் அம்மணீ !" எனக் கூறிஅவளை யழைத்துச் சென்றான்.

சற்று உயர்ந்து தடித்த தேகமுடையவராய் 50 அல்லது 55 வயதுள்ள கருணைவிளங்கும் பெரியவரொருவர் நாற்காலியின்மீ துட்கார்ந்திருந்தார். அவர் அன்புடன் கல்பகத்தை யழைத்து,

"குழந்தாய் ! நீ கருந்துல்யத்தைப் பற்றி என்னிடம் பேசவேண்டுமென்றாயாமே?" என, கல்பகம்,

"ஆம் ஐயா ! அதைப்பற்றித்தான் நான் உம்மிடம் வந்தேன். அதை என்னிட மிருந்து யாரோ திருடிக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள் !"

முட்டற்ற பெண்ணுக்கு இரட்டைப் பரியமா ?

"கருந்துல்யத்தைத் திருடினவர்கள்? யார் தெரியுமா?"

"இன்னாரென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒருவர் மீது எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது."

"அப்படித் திருடியிருந்தால் வெகு நேரமாயிராது. கருந்துல்யமலரை இரண்டு மணிக்கு முன்புதான் பார்த்தேன்."

"நீங்கள்—இப்பொழுது—பார்த்தீர்களா?"

"ஏன்? உன் எஜமானனிடந்தான்?"

"என் எஜமானனா?"

"குழந்தாய்! நீ என்ன சொல்கிறாய் என்று உனக்கே தெரியவில்லை போலும்!" கருந்துல்யத்தை இரண்டுமணிக்கு முன்பு ஸ்ரீமான் கருணாகரர் எனக்குக் கொண்டுவந்து காட்டினார். உன்னிடம் கருந்துல்யம் திருடப்பட்டிராது—அவருடையதை நீ திருட, அதை அவர் மறுபடியு மடைந்திருப்பார்."

"இல்லை ஐயா! நீர் யாரைப்பற்றிச் சொல்கிறீரென எனக்குத் தெரியவில்லை. பேரும் புதிதாயிருக்கிறது."

"நான் சொல்வது உண்மையே" என்றார் ஹரிஸேனர்.

"ஆனால்—என்னுடையதைத்—தவிர வேறு—ஏதாவது—கருந்துல்யச் செடியுண்டா?" என்று கல்பகம் நடுக்கத்துடன் கூறினாள்.

"ஆம்."

"அது இங்கேயிருக்கிறதா?"

"இல்லை——சங்கத்துப் பரிசு அளிக்கு முன், செடியையும் மலரையும் பரிசோதிக்கும் பொருட்டு அச்செடி இங்கு கொண்டுவரப்படும்."

"ஐயா! கருணாகரன் என்று நீர் கூறும் இம்மனிதன் மெலிந்த சரீரமும், உள்ளாழ்ந்த கண்களும், கொக்கினதைப் போன்ற கால்களும், கூனுமுடையவரா?"

"நேரில் கண்டதுபோல் சொல்லுகிறாயே?"

"அந்தத் துல்யச்செடி வெண் பீங்கானால் செய்யப்பட்டு, ஓரங்களில் மஞ்சள்நிறமான புஷ்பங்களால் சித்திரிக்கப்பட்ட தொட்டியில் இருந்ததல்லவா?"

"அதை நான் அவ்வளவு நன்றாய்க் கவனிக்கவில்லை. புஷ்பமே அழகாயிருந்ததால் அதையே நோக்கினேன்."

"அது என் துல்யம். என்னிடமிருந்து திருடிக் கொண்டு போகப்பட்ட துல்யத்தை உம்முடைய கருணையினால் அடையலாமென்றிருக்கிறேன். அச்செடி எனதே."

"உன்னுடையதா?"

"ஆம், நானே, விதை விதைத்து, முளைத்த பின்பு அதை வளர்த்தேன்."

"சரி, அந்த விஷயத்தைப்பற்றிச் சத்திரத்தில் தங்கியிருக்கும் கருணாகரரிடம் பேசிக்கொள். பரிசளிக்கும் பொருட்டு, சங்கத்தாருக்குக் கருந்துல்யம் வந்திருக்கிற தென்று நான் தெரிவிக்கிறேன்" என்று கூறி, "குழந்தாய்! போய்வா?" என்று சொல்லி ஹரிஸேனர் அவளை யனுப்பினார்.

புஷ்பத்தை மறுபடியும் காண்போமென்னும் எண்ணத்தால் சந்தோஷமும், பரிசை இழந்து விட்டோமே என்று விசனமும் அடைந்தவளாய் கல்பகம் அவ்வீட்டைவிட்டுச் சென்றாள். கொஞ்சதூரம் சென்றதும் அவளுக்கு ஓர் எண்ணமுண்டாயிற்று. மறுபடியும் ஹரிஸேனர் அகம் நுழைந்து, கருணாகரர் என்று சொல்லப்பட்டவர் அழைக்கப்பட வேண்டுமென்றும், தான் அந்த புஷ்பச் செடியையும் திருடனையுமடையாளங் கண்டுபிடிக்காவிட்டால், அதைப்பற்றி பிறகு வேறொன்றும் பேசுவதில்லை யென்றுங் கூறினாள்.

ஹரிஸேனருக்குக் கல்பகம் சொன்னது உண்மையென்றே தோன்றிற்று. அவர் பதில் கூற வாயெடுக்குமுன் வீட்டுவாயிலில், கரகோஷமும் பெருங்கூச்சலு முண்டாயின.

"என்ன! என்ன! அவர் வந்துவிட்டாரா!" என்று சொல்லிக் கொண்டே, கல்பக மிருந்ததையும் மறந்தவராய் ஹரிஸேனர் வாசற்படிக் கோடினார். வீதியில்பெரும் ஜனக்கூட்டம் கூடியிருந்தது. அக்கூட்டத்திற்குமுன் போர்க்கவசம் பூண்டு, அரச உடைதரித்த ஓர் இளைஞன் ஹரிஸேனர் வீட்டு வாசற்படி யேறினான். அவன்பின்னே இருமெய்க்காப்பாளர் வந்தனர். ஹரிஸேனர் எதிர்கொண்டோடி வந்து, கை கூப்பி,

"அண்ணலே! எங்கள் செல்வ அரசே! தாம் என் வீட்டிற்கு எழுந்தருள என்ன புண்ணியஞ் செய்தேனோ?" என்று வணக்கத்துடன் மொழிந்தார்.

"அன்பர் ஹரிஸேனரே! நான் எத்தேசத்தானென்பது தங்களுக்குத் தெரியாதோ? புஷ்பங்களின் மீது எனக்குள்ள ஆவல் உமக்குத்

தெரியுமே! கருந்துல்யம் மலருடன் தம்மிடம் வந்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்று அதைக் காண வந்தேன். அது இங்கே இருக்கின்றதா?" என்று வினவினர் அரசர் குமாரதேவர்.

"அரசே! இப்பொழுதிங்கில்லை. கருணாகரன் என்னும் ஒருவன் அதைப் பயிரிட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். இப்பொழுது இவ்வூர் தன கோடிசத்திரத்தில் தங்கியிருக்கிறான். கொண்டு வரச் சொல்கிறேன்" எனச் சொல்லி, சிலரை அனுப்பிவிட்டு, "கருந்துல்யம் தனது என்றும், அதனை இக்கருணாகரன் திருடினானென்றும் வாதாடும் ஒரு மங்கை என்னறையிலிருக்கிறாள்" என்றார்.

"அவளது என்று எப்படி நிரூபிக்கிறாள்?"

"அதைத்தான் தாங்கள் வருவதற்குச் சற்று முன் கேட்கலாமென் றிருந்தேன்."

"ஹரிஸேனரே! நன்றாய் அவளை விசாரியும் அரசனும் நீதியதிபனன்றோ? நானும் வருகிறேன்" எனக்கூறி, இருவரும் கல்பகமிருக்கு மறைக்குச் சென்றனர். காலடிச்சப்தம்கேட்ட கல்பகம் திரும்பிப்பார்த்தாள்.

ஹரிஸேனர்——"குழந்தாய்! கருந்துல்யத்தைப்பற்றி உனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் கூறுவாயா?"

"அதற்கென்ன ஐயா? எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் கருணாகரரும், செடியும் இங்கு வர வேண்டுவதே.—கருணாகரன் யோகாநந்தனென்று நான் கண்டுபிடித்து, செடி எனதென்று அறிந்தவுடன், உடனே நம் மன்னனிடமே முறையிடுவேன்" எனத் தீர்மானமாய் மொழிந்தனள் கல்பகம்.

ஹரிஸேனரும் அரசரும் ஒருவரை யொருவர் குறிப்பாய் நோக்கினதைக் கல்பகம் அறியவில்லை.

ஹரி.—"கருந்துல்யம் உனது என்பதற்குச் சாக்ஷி உண்டோ?"

கல்.—"அதை என்னறையிலேயே நட்டு நான் பயிராக்கியதே!"

ஹரி.—"உன்னறையிலா? நீ எங்கே வசிக்கிறாய்?"

கல்.—"லவஸ்தானத்தில்— அங்குள்ள சிறைக்காவலாளர் கிராதரின் புத்திரி."

"புஷ்பங்களின் மீது உனக்குப் பிரியமுண்டா?"

"ஆமாம், ஐயா!"

"அப்படியானால் புஷ்பச்செடி பயிரிடுவதில் தேர்ந்தவளே!"

கல்பகம் சற்றுப் பின் தங்கினாள். பிறகு அவள் மனம் நிறைந்த குரலில், "புஷ்பச்செடிகள் பயிராக்குவதில் எனக்கு அதிகப் பயிற்சியில்லை. நான் ஓர் தாயற்ற பெண். நாலைந்து மாதங்களுக்கு முன், எனக்கு எழுதப் படிக்கக்கூடத் தெரியாது. கருந்துல்யம் என்னாலன்று—ஓர் கைதியால் பயிராக்கப்பட்டது!"

"ஆ—கைதியாலா?" என்றான் அரசன்.

"ஆம், இராஜத்துரோகத்திற்காக குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுச் சிறையிலிருப்பவரால்" என்று அவள் சொல்லக்கேட்ட அரசன், ஹரிஸேனரை மீண்டும் விசாரிக்கச் சைகை செய்தான்.

"சிறைக்காவலாளன் புத்திரியாயிருந்தும், ஓர் குற்றவாளியினிடம் புஷ்பங்களின் பயிற்சியைப்பற்றி நீ மிகவும் விசாரித்ததாய்த் தெரிகிறது."

"நான் தினந்தோறும் அவரைப் பார்ப்பதுண்டு" என்றாள் கல்பகம் நடுக்கத்துடன்.

அரசன் கல்பகத்தின் மனங்கலவரமடைவதை யறிந்து, "நீ சொல்லவேண்டுவது சிறைச்சாலையிலுள்ளவரைப் பற்றியன்று. நமக்கு வேண்டியதெல்லாம் கருந்துல்யத்தைப் பற்றியதுதான். குழந்தாய், அதைப்பற்றி உனக்குத் தெரிந்ததைக்கூறு" என்றார். புதியவர் இவ்விதமாய்த் தன்னைத்தைரியப்படுத்துவதைப்பார்த்த கல்பகம், சென்ற மூன்றுமாதமாக நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாகக் கூறினாள். தன் தந்தையின் குரூர நடத்தையையும், முதல் முளை நாசமடைந்ததையும், அதனால் கைதிக்குண்டான துக்கத்தையும், இரண்டாம் முளை வெளிவருவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட சாதனங்களையும், சிரமத்தையும்—எல்லாம் முடிந்த பிறகு முளை காணமற் போனதால் உண்டான அடக்க முடியாத துக்கத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் சவிஸ்தாரமாகக் கூறினாள்.

இதைக்கேட்ட அரசர், "கிராதனை லவஸ்தானத்திற்கு மாற்றி நான்கு மாதங்கள்கூட ஆகவில்லையே. நீ கைதியை அதிகமாக அறிந்திருக்கமுடியாதே" என்றார்.

"தாங்கள் சொல்வது உண்மையே!"

"அப்படியாயின், கைதியைப் பின்பற்றிச் செல்வதற்காக உன் தகப்பனாரை ஸகேதத்திலி

முதலிலே கெட்டிக்காரன் முடிவிலே சோம்பேறி.

ருந்து லவஸ்தானத்திற்கு மாற்றும்படியாக நீ வேண்டியிருக்கவேண்டும்."

கல்பகம் நாணமடைந்தாள். "ஐயனே! உண்மையைக் கூறுகிறேன். கைதியென்று நீர் கூறுபவரை நான் ஸகேதத்திலேயே அறிவேன்!"

இவள் பேசின வுடனே யோகநந்தனை அழைத்துவருவதற்காகச் சென்றவர்களிலொருவன்வந்து தான் அழைத்துவரச் சென்றவர் வாசலில் இருப்பதாகக் கூறினன். யோகநந்தனும் புஷ்பத்தொட்டியுடன் உள்ளே நுழைந்து,தொட்டியை மேசையின்மீது வைத்தான். அரசர் அதைப்புகழ்ந்து மௌனமாய் ஓராசனத்தி லமர்ந்தார்.

முகம் வெளுத்து, துக்கத்தினுலும், இளைப்பாலுஞ் சோர்வடைந்திருந்த கல்பகம், யோகநந்தனன் குரல்கேட்டதும் பின் திரும்பினள்.

"அவனே! அவன்தான்! கருந்துல்யம் எனதே! என்னுடையதே!" எனக் கதறினள் கல்பகம்.

"கருணைகரரே! இங்கு வாரும்!" என்று அழைத்தார் அரசர்.

யோகநந்தனன் அவசரமாய் அவரிடம்போக, "அரசர்!" என்று கூறிப் பின்னிடைந்தான்.

"அரசரா?" என்று நடுங்கிக்கூறினள் கல்பகம். இதைக்கேட்ட யோகநந்தனன் திரும்பினன். கல்பகம் அங்கே நிற்கின்றாள்! கள்ளன் உடல் முழுவதும் நடுங்கிற்று. முகம் வெளுத்தது. ஆனல் சிறிது கஷ்டத்துடன் தன்னுள்ளெழுந்த பயத்தை அடக்கி, அரசருக்குப் பதிலளிக்க முயன்றான்.

"கருந்துல்யத்தின் இரகசியத்தை நீர் கண்டுபிடித்திருக்கிறீராமே?"

(கலவரப்பட்டவனய்) "ஆமாம்,மஹாராஜா!"

"இதோ இப்பெண்மணியும் அந்த இரகசியத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறதாகக் கூறுகின்றாளே?"

யோகநந்தனன் அருவருப்பைக் காட்டுகின்ற பாவனையுடன் நிற்கின்றான்.

"இவளை உமக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது, மஹாராஜா!"

"குழந்தாய், கருணைகரரை நீ அறிவாயா?"

"கருணைகரரை அறியேன். ஆனல் எனக்கு யோகநந்தனர் மாத்திரம் தெரியும்."

"என்ன, நீ சொல்லுவது ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!"

"இங்கே கருணைகரர் என்னும் பேருடனிருப்பவர் லவஸ்தானத்தில் யோகநந்தனனென்ற பெயருடன் இருந்தார்."

"ஐயா! என்ன சொல்கிறீர் இதற்கு!"

யோகநந்தனன்—— பசபசவென்று விழிக்கிறான்.

"ஆம், நான் லவஸ்தானத்திலிருந்தது உண்மைதான். ஆனல் நான் துல்யத்தைத் திருடவில்லை."

கல்பகம் மகாகோபத்துடன் "என்னறையிலிருந்து நீதான் திருடினாய்!" என்றாள்.

"இல்லவேயில்லை."

"நான் சொல்வதைச் சற்றுக்கேள்: நான் கன்றை நடவேண்டுமென்று பயிர்க்குழி தோண்டின அன்றைக்கு நீ என் பின்னே தோட்டத்திற்கு வரவில்லையா? நான் அதை நடுவதாகப் பாசாங்கு செய்தவன்றைக்கும் நீ என்பின்னலே வரவில்லையா? தோட்டத்தை விட்டு நான் வெளிச்செல்வதைப்பார்த்து செடியின் முளையைப் பிடுங்கிவிட வேண்டுமென்று பயிர்க்குழியினிடம் ஓடி அந்தப்பயிர்க்குழியைக் கிளறித் தோண்டவில்லையா? நல்லகாலம்; உன் ஜம்பம் சாயவில்லை. நான் உன்னை வேணுமென்றே இப்படிச் சோதித்தேன். இதற்கெல்லாம் பதிற்சொல்."———

யோகநந்தனன் என்னும் கருணைகரனுக்கு மேற்சொன்ன கேள்விகளுக்குச் சரியாய்ப் பதிற் சொல்லத் தெரியவில்லை. அரசனைப் பார்த்து,—

"மஹாராஜா! நான் தார்த்தூரக நகரத்தில் இருபது வருஷகாலமாய் துல்யச் செடியைப் பயிரிட்டுவருகிறேன். என் தொழிலில் எனக்குப் பிரக்கியாதியும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் கருந்துல்யம் உற்பத்தி செய்ததை இந்தப் பெண் எப்படியோ அறிந்துகொண்டு லவஸ்தானத்திலுள்ள ஒருவனுடன் மோசக் கருத்தாய் என்னைக் கெடுத்துவிட வழிபண்ணியிருக்கிறாள்.

"நீ சொல்லுகிற அந்த மனுஷன் யார்?"

கல்பகம் தன் இருகைகளாலும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு திக்பிரமையுடன் நின்றாள்.

"அவன் பெயர் பார்க்கவன். காரணேசனின் அந்தரங்க சிஷ்யன்."

அரசனுக்கு இன்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை; முகமோ வெளுத்தது.

"இவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று உன் தகப்பனை லவஸ்தானத்திற்கு மாற்றக் கேட்டுக் கொண்டாய்?

கல்பகம் தலைகுனிந்து நின்றுகொண்டு கண்ணீர் விட்டாள். "ஆம், மஹாராஜா!" என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

கருணாகரனைப் பார்த்து, "மேலே என்ன சமாசாரம்?" என்றான்.

"மஹாராஜா! மேலே நான் என்ன சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது? எல்லாம் தங்களுக்குத் தெரிந்ததே. எனக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருந்ததனால் லவஸ்தானம் சென்றிருந்தேன். அங்கு கிராதரிருப்பதைப் பார்த்து அவருடன் அறிமுகமானேன். அவருக்கு ஒரு மகள் இருந்ததை யுணர்ந்து அவளை எனக்கு மணஞ் செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டேன். நான் மிக்க தனவந்தனல்லன். ஆதலால் எனக்கு இனி வரும் ஆயிரம் பொன்னுக்கு அறிகுறியாக என் கருந்துல்யத்தைக் காண்பித்தேன். இந்தப் பெண்ணும் அந்தப் பார்க்கவனும் எனக்குக் கெடுதிச்செய்யக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு விட்டார்கள். என்றையதினம் புஷ்பம் மலருமென்று நினைத்தேனோ அன்றைக்கு முந்தினநாள் மாலையில் இந்தப்பெண் என்னுடைய துல்யச்செடியை அபகரித்துக் கொண்டாள்" என்று கதை கட்டினான் அவ்வம்பன்.

"ஹா, என்ன புரளிகள்! எத்தனை மோசம்!!" என்று கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருக அரசன் பாதத்தில் குப்புறவீழ்ந்தாள் கல்பகம்!

"குழந்தாய்! நீ பண்ணினவைகள் எல்லாம் மிகவும் தப்பாயிருக்கின்றனவே! உனக்கு இப்படிப்பட்ட துராலோசனைசொன்ன அந்த மனுஷ்யனுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்கப்படும்" என்றார் அரசர். "மஹாராஜா! பார்க்கவன் ஒரு விதத்திலும் தப்புச்செய்யவேயில்லை. முதலிலேயாகட்டும், இப்பொழுது ஆகட்டும்—" என்று கதறினாள் கல்பகம்.

"முதலிலேயா? காரணேசருக்கு உடந்தையாய் சில இராஜத்துரோக நிருபங்களை வைத்திருந்ததனால்தான் பார்க்கவனுக்குத் தண்டனை ஏற்பட்டதென்பது உனக்குத் தெரியாதா?"

"ப்ரபு! அவரிடத்திலிருந்த நிருபங்களின் விஷயங்கள் இன்னவையென்று அவருக்குச் சற்றேனும் தெரியாது."

"அவன் காரணேசரைச் சேர்ந்தவன் என்பதற்கு வேறே ஒரு சாக்ஷியமும் தேவையேயில்லை. தாங்கள் அவனுயிர் வாங்காது மன்னித்துவிட்டிருக்கிறதே போதுமானதே" என்று கூவினான் பயங்கரன்.

"எல்லாம் எனக்கு ஏற்கெனவே தெரியும். இதற்கும் புஷ்பச்சங்கத்திற்கும் யாதொரு சம்பந்தமும்கிடையாதென்று நான்சொல்லவேண்டியதவசியமில்லை. நீ துல்யத்தைப்பற்றிக்கவலைப் படவேண்டாம். நியாயப்படியே நாம் நடப்போம்." (கல்பகத்தைப்பார்த்து), "குழந்தாய்! நீ அநியாயமாய் ஒரு குற்றம் செய்யப்போனாய்! அதற்காக உன்னைத் தண்டிக்கப்போகிறதில்லை. உண்மைக் குற்றவாளி எவனோ அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனையளிப்போம். ஒருவன் இராஜத்துரோகம்செய்து சதியாலோசனைகள் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். களவாடலாகாது என்று உனக்கே தெரியுமல்லவா?"

"கள்ளனா? பார்க்கவன் கள்ளனா? அப்படி ஏதாவது களவுகள் ஏற்பட்டிருக்குமானால் களவாடின பெயர்வழி இவன்தானென்று நான் சத்தியஞ் செய்கிறேன்" என்று கல்பகம் கண்ணீர் வடித்தாள்.

"நீ அதை ருஜூப்படுத்துவாயா?" என்று வெகு சாவதானமாய்க் கேட்டான் யோகாநந்தனன்.

"ஆகா, பகவத் அனுக்ரஹத்தால் ருஜூப்படுத்துகிறேன். அதற்கு எத்தனை முளைகள் உண்டு?" கருணாகரன்—— சற்றுநேரம் யோசித்தான். பிறகு—"மூன்று" என்றான்.

"அவைகள் மூன்றும் எவ்வாறாயின?"

"ஓ, எவ்வாறாயினவா? ஒன்று முளைக்கவேயில்லை. இரண்டாவது முளையிலிருந்துதான் செடி பலிதமாயிற்று."

"மூன்றாவது?"

"மூன்றாவதா!"

"ஆம், மூன்றாவது—எங்கே யிருக்கிறது?"

கருணாகரனுக்குக் கலவரமாய் விட்டது. சற்றுப் பொறுத்து தடுமாறிக்கொண்டே "வீ—ட்—டி—ல்" என்றான்.

"வீட்டிலா? எந்த வீட்டில்? லவஸ்தானத்திலா? தார்த்தூரகத்திலா?"

"தார்த்தூரகத்தில்."

"நீ பொய் சொல்லுகிறாய்! ப்ரபு! அம் மூன்று முளைகளின் உண்மையான விருத்தாந்

முதலைக்கு இல்லை நீச்சம் நிலையும்.

தத்தை நான் கூறுகிறேன் கேளும்! முதல் மூளையைச் சிறைச்சாலையிலே என் தகப்பனார் நசுக்கிவிட்டார். அது இவனுக்குத் தெரியும். நான் நட்ட இரண்டாவது மூளையிலிருந்து தான் கருந்துல்யம் புஷ்பித்திருக்கிறது. மூன்றாவது மூளை இதோ இருக்கிறது!" (மடியிலிருந்து ஒரு காகிதச் சுருளை யெடுத்தாள்.) "இந்தக் காகிதத்திலேயே மற்ற இரண்டு மூளைகளும் சுற்றிவைக்கப் பட்டிருந்தன. மரணதண்டனை யாவதற்குச் சற்று முன்னால் பார்க்கவர் இதை என்னிடம் கொடுத்தார்." கல்பகம் காகிதத்தை விரித்து மூளையை அரசனிடம் கொடுத்தாள்.

கருணாகரன் தடுமாற்றத்துடன் "துல்யத்தைத் திருடினதுபோல் மூளையையும் இவள் களவாடியிருக்கலாம்" என்றான்.

அரசரோ மூளையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கல்பகமும் காகிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த சில வரிகளைக் கவனித்துச்கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று அவள் முகத்தில் ஒரு மாறுதல் தோன்றிற்று. எழுதியிருந்ததைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துப் பிறகு,

"பிரபு! தாங்கள் இதைப் படிக்கவேண்டும்" என்றாள். அரசர் அதைப் பார்த்ததும் பார்க்காததுமா யிருக்கையிலேயே அவர் கை நடுங்க ஆரம்பித்தது. அக்காகிதமும் கீழே விழுந்தது. அதுதான் காரணேசன், தான் பார்க்கவன்பால் அடைக்கலப்படுத்தியிருந்த சிறு பெட்டியைத் தீயிலிடும்படி வேண்டிக்கொண்டு மாயாண்டியினிடம் கொடுத்த கடிதம். அது கீதா புத்தகத்தின் முதற்பக்கத்தில் எழுதப்பட் டிருந்ததென முன்னமேயே கூறியுள்ளோ மல்லவா? அதைப் படித்த பிறகு மெதுவாக மடித்து, கருணாகரனை நோக்கி தம் மனக்கலக்கத்தைச் சற்று அடக்கிக்கொண்டு "————நீ போகலாம்; நியாயப்படி எல்லாம் நடத்தப்படும்" என்று சொல்லி, புஷ்பச்சங்கத் தலைவனை நோக்கி "ஹரிஸேனரே! இப்பெண்மணியும் புஷ்பச் செடியும் உம்முடனேயே இருக்கட்டும். நான் போய் வருகிறேன்!" என்றனர்.

அரசர் அவ்விடத்தை விட்டகன்றனர். கருணாகரனும் எண்ணுவதெல்லாம் எண்ணி மனநொந்துகொண்டே தன் விடுதியை யடைந்தான்.

பதினோராம் அத்தியாயம்

பார்க்கவன் வெளியேறல்

லவஸ்தானத்தில் காலைக்கதிரவனின் கிரணங்கள் சிறைச்சாலையின் சாளரக்கதவை ஊடுருவிச் செல்கின்றன; பக்ஷி ஜாலங்கள் இனிமையாய்ப் பாடுகின்றன. உலகமே இன்பமுற்றிருக்கிறது. ஆனால் சிறையில் இதுவரையிலும் மிகவும் ஆநந்தமாகக் காலங்கழித்து வந்த ஒருவனுக்குமட்டும் இதுவரையில் தான் அனுபவித்தவைகளெல்லாம் துன்பமாகவே தோன்றுகின்றன. இனி எக்காலமும் இன்பத்தைக் காணப்போகிறதில்லை; துன்ப மேகங்களின் கூட்டம் கருத்துவிட்டதென நினைந்து கண்ணீர்விடுகிறான் அவன். இப்படி அவன் நினைந்துகொண்டிருக்கும் தருணத்தில் கிராதன் நுழைந்தான். அவன் கையில் ஒரு பெருங் குறுந்தடி பிடித்திருக்கிறான். கண்களில் பொறாமை ததும்புகின்றது. முகத்தைச் சிடுசிடு வென்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். துர் எண்ணமே அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

பார்க்கவன் அவன் வருகிற காலடி சப்தத்தைக்கேட்டான். ஆனால் அவன் சற்றேனும் திரும்பவில்லை. கல்பகம் வரமாட்டாளென்பது அவனுக்கு ஏற்கெனவே தெரியுமல்லவா? கிராதன் பார்க்கவன் பக்கத்திற் சென்று,

"அடே! உன்னை அடக்க எனக்குத் தெரியும். நீ செய்த தப்பை ஒளிக்காமல் சொல்லுகிறாயா, இல்லையா?" என்று தடியை ஓங்கினான்.

பார்க்கவன் அசையவில்லை.

"கிராத! உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?" என்று கேட்டான். இப்படிக் கேட்டது கிராதனுக்குப் பொறுக்கவே இல்லை. தடியடி தலைமேல் விழுவதற்குள் பார்க்கவன் கிராதன்மீது ஒரேதாவாய்த் தாவி தடியைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். கிராதனுக்குப் பயமும் கோபமும் ஒருங்கே மூண்டெழுந்தன. திணறுகிறான். சற்று நேரத்திற்குள் தன் இடுப்பிலுள்ள உடையில் கையைவிட்டு,

"அடே அப்படியா!" என்று ஒரு சிறு கத்தியை யெடுத்தான். ஆனாலும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. சிறிதுநேரம் இருவரும் ஸ்தம்பம் போல் நின்றார்கள்.

"ஏன் என்னவேண்டுமென்கிறாய்?"

முப்பது பணம் கொடுத்தாலும், மூளிப்பட்டம் போகாது.

"என்ன வேண்டுமோ ? என் மகளெங்கே ?"

"உன் மகளா ?"

"ஆம். என் மகள்தான்" என்று சொல்லி பார்க்கவன் இருக்குமிடத்திற்குக் கத்தியுடன் ஓடினான். அவன் கத்தியை வீசிக்கொண்டேயிருக்கையில், பார்க்கவன் தடியாலோங்கி மண்டையிலடித்தான். கத்தி கீழே விழுந்துவிட்டது. அதன்மேல் காலை வைத்துக்கொண்டு கிராதனை நையப்புடைத்தான். கிராதனுக்குப் பொறுக்கமுடியவில்லை. ஓ வென்றழுதான். விட்டுவிடென்று பல்லைக்காட்டிக் கெஞ்சினான். இந்த நிலைமையில் சிறைச்சாலையிலுள்ள எல்லோரும் வந்து ஒன்றுகூடினார்கள். சிறைக்காவலரை துராகிருதமாய் அடித்து, கொலை செய்ய முயன்றதாகவும், கலகஞ்செய்ய ஆரம்பித்ததாகவும் பார்க்கவன்மீது குற்றஞ்சாட்டி எழுதினார்கள். இத்தகைய குற்றத்திற்குத் தண்டனை எல்லோர் முன்னிலும் நிற்கச்செய்து சுட்டு விடுவதென்று அங்கிருந்த ஒருவன் பார்க்கவனுக்குச் சொன்னான்.

இதைக்கேட்டதும் பார்க்கவனுக்குமனத்தில் ஒருவிதமான கவலையுண்டாயிற்று. இவர்களிப்படிப் பேசிக்கொண்டிருப்பதற்குள் வெளியிலிருந்து, ஓர் உத்தியோகஸ்தன் உள்ளே நுழையவும், சிறைக்காவலாளிகள் அவனுக்கு மரியாதைசெய்து உள்ளே விட்டனர்.

"நீர்தாமா பார்க்கவன் ?"

"ஆம்"

"என்பின்னே வாரும்". எனலும், பார்க்கவனும் பின் சென்றான். இருவரும் வெளியே வந்தனர். அங்கு வந்ததும் தன்னை எங்கு சுட்டுவிடுகிறார்களோவென்று பயந்தவனாய் நாலா பக்கங்களிலும் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான். ஆனபோதிலும் மனோதைரியத்தை விடவில்லை. அங்கு நின்றிருந்த ஒரு குதிரை வண்டியில் இருவரும் ஏறி இரவெல்லாம் பிரயாணஞ்செய்து மறுநாள் காலையில் ஹரிளநகரத்தை யடைந்தார்கள். பார்க்கவனுக்கு ஹரிளநகரத்தில் நடந்தவிஷயங்கள் தெரியாது. கிடக்கட்டும்; காலக்கிரமத்தில் அவனே அறிந்துகொள்ளுகிறவரையில் அவனை விட்டுவிடலாம்.

இதுநிற்க, கல்பகமும் துல்யச் செடியும் அரசனது உத்தரவின்படி ஹரிஸேனரதுவசத்திலேயே தாயற்ற குழந்தைகள்போல விருந்தனர். அன்றையதினம் மாலைவரையில் கல்பகத்துக்கு ஒன்றும்ஏற்படவில்லை. அப்பொழுது ஓர் உத்தியோகஸ்தன் ஹரிஸேனரிடம் வந்து கல்பகத்தை நகர ஸபாமண்டபத்திற்கு வரும்படி அரசர் ஆக்ஞாபித்தாரென்று கூறினான். அவ்விடம் அவள் சென்றபொழுது, மந்திராலோசனை செய்யுமிடத்தில் அரசன் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். அங்கே வேறொருவரும் இல்லை. இவள் சென்று நின்றதும், கல்பகத்தைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்து,

"வா ! குழந்தாய்! இப்படி உட்காரு," என்று சொல்ல, கல்பகம் உட்கார்ந்தாள். அரசன் எழுதிமுடிந்ததும் கல்பகத்தைப் பார்த்து,

"லவஸ்தானத்தில் உன்னுடைய தகப்பனாரிருக்கிறாரல்லவா ?"

"ஆம்."

"உனக்கு அவர்மீது அன்புண்டல்லவா ?"

"இல்லவேயில்லை. எவ்வளவு அன்பிருக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு கிடையாது. அவர் அநியாயமாய்க் குற்றவாளிகளை மிகவும் ஹிம்ஸிக்கிறார்."

"அப்படி ஏதாவது அவர் ஹிம்ஸித்ததை நீ பார்த்திருக்கிறாயா ?"

"ஆகா, பார்த்திருக்கிறேன். பார்க்கவனை—" என்றதும், அவள் கண்களில் நீர்ததும்பியது.

"ஏன் ! என்ன சமாசாரம் ?"

கல்பகம் தழுதழுத்த குரலில், "ப்ரபு, நான் தங்களுக்கு ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை. பார்க்கவன் நிரபராதி யென்று தங்களுக்கே தெரியும்——" மேல் சொல்ல அவளுக்கு நாவெழவில்லை. அரசன் அறிந்து கொண்டான். தான் எழுதியிருந்த கடிதத்தை மடித்து ஓர் உறையில்போட்டு, உத்தியோகஸ்தனொருவனை யழைத்து,

" இங்கிருபத்தை லவஸ்தானக்கோட்டையதிகாரியிடங் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பாய். இதிலிருக்கும் கட்டளைப்பிரகாரம் நடக்கக்கடவீர்கள்" என்றான். உத்தியோகஸ்தன்போய் விட்டான். கல்பகத்தைப் பார்த்து,

"குழந்தாய் ! துல்யமலரின் உற்பத்தியைக் கொண்டாடுந்தினம் நாளைய வெள்ளிக்கிழமை. அத்தினமே நீ ஸுதினமாகக் கருதவேண்டும். ஆதலின் நீ ஸர்வாலங்கார பூஷிதையாய் இருக்கக்கடவாய்!" என்றான் அரசன்.—அரசனெழுதிய கடிதமே பார்க்கவனை ஹரிள நகரத்திற்கனுப்பச் செய்தது.

முப்பணி இட்ட பெண்ணுக்கு கொப்பு ஒன்றுதான் குறை.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

சந்தோஷ சமாசாரம்

ஆநந்தவூ தைமீ 5வ வெள்ளிக்கிழமை ஹரிளநகரத்தில் எங்கும் ஆநந்தக் கோலமாக விருந்தது. என்றுமில்லாத வைபவத்தை ஜனங்கள் கொண்டாடினார்கள். வாழை, கமுகு முதலிய மரங்களை வாசல்களில்நாட்டியும், மகர தோரணங்கள் கட்டியும், பூர்ணகும்பங்கள் வைத்தும், மாடமாளிகைகளின்மீது அழகிய கொடிகள் கட்டியும் எங்கும் இந்திரபுரிக்குச் சமானமாக அவ்வூரார் தம் நகரை அலங்கரித்திருந்தனர். இவ்வுத்ஸவத்திற்குக் காரணம், எப்பொழுதும் புஷ்பங்களின் மேல் மிகப்பற்றுள்ள அவ்வூராரின் மனத்திற்குகந்த கருந்துல்யம் பயிர் செய்யப்பட்டு அவ்வூரில் கொண்டுவரப்பட்டதே. தவிரவும், இவ்வுத்ஸவத்தை கௌரவப்படுத்துவதற்காகத் தம்நாட்டரசனும் வந்து விஜயஞ் செய்து, கருந்துல்யத்தை உற்பத்தி செய்தவனுக்குப் பரிசளிப்பதாக வாக்களித்திருந்தான்.

அவ்வூரார் மிகவும் இராஜபக்தியுள்ளவர்களாகையால், அதன் பொருட்டும், தாம் அவரது செங்கோலின்கீழ் குறைவின்றி வாழ்ந்து வருவதைச் சிறப்பிக்கும்பொருட்டும், இந்நாளைத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடினார்கள்.

கருந்துல்யம் ஒரு மணிப்பல்லக்கின்மீது வைக்கப்பட்டு, ஹரிளநகரின் வீதிகளின் வழியாக பவனியாகக் கொண்டுவரப்பட்டது. பல்லக்கின் ஒருபக்கத்தில் இனமாக அளிக்கப்படும் பொற்காசுகளும் பட்டுப்பையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பல்லக்கின் பின்னால் மிக ஒய்யார நடையுடன் யோகாநந்தனென்னும் மாறுபெயர்கொண்ட வஞ்சகன் கருணாகரன் வந்தான். சிறிது நேரத்திற்கொருதரம், துல்யச் செடியையும் பணப்பையையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டும் அக்கூட்டத்தில் யாரோ ஒருவரை பார்ப்பதற்கு முயன்றுகொண்டு மிருந்தான். எல்லாரையும்விட ஒரு பெண்மணியின் முகத்தைப்பார்க்கப் பயப்பட்டான். ஆகிலும், கல்பகத்தை யெங்கும் காணவில்லை; சிறிது மகிழ்ச்சியடைந்தான். ஊர்வலம் அரசனை எதிர்கொண் டழைக்கச் சென்று நகரத்திற்கு வெளியே உன்னதமான மரங்கள் சூழ்ந்த ஓரிடத்தில் அமைக்கப்பட்ட சிங்காரப் பந்தலில்வந்து நின்றது. அப்பந்தலின் மத்தியில் அரசன் வீற்றிருப்பதற் கென்று அமைக்கப்பட்ட ஆசனத்தினருகில் ஓர் அகன்றமேடையின்மீது கருந்துல்லியம் வைக்கப்பட்டது. ஹரிளநகரத்துச் சிறுமியர்பலர் கருந்துல்யத்தைச் சுற்றி நின்று பல இனிய கீதங்களைப் பாடினார்கள். அத்துல்யமும் மிகவும் கம்பீரமாய்த் தன்னைச் சுற்றியிருந்த சிறுமியர்களின் ஆநந்தத்தை யனுபவிப்பதுபோல் சிறந்து விளங்கிற்று.

இப்படியிவர்கள் களிப்படைந்துஆநந்தமாய்க் கரகோஷஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அருகிலுள்ள பாதையில் ஒரு வண்டி வந்துகொண்டிருந்தது. இவ்வண்டியில்தான் தௌர்ப்பாக்கியனான நம் பார்க்கவன் இருந்தான். வண்டியின் ஜன்னலின் வழியாய் எட்டிப்பார்த்தான். பேரிரைச்சலும் ஆனந்தக் கிளர்ச்சியும் இவனுக்கொன்றும் விளங்கவில்லை. தன்னுடன் கூட வந்த வீரனை "இவை யென்ன?" என வினவினான்.

"தெரியவில்லையா! ஒரு விழா நடைபெறுகின்றது."

"ஆ, விழாவா?" என மஹாதீனமான குரலில் சொன்னான் பார்க்கவன்.

"ஆம். கருந்துல்ய விழா"

"கருந்துல்யமா? ஏங்கே? எங்கே? எங்கே?" என்று கூறி எட்டிப்பார்த்த வண்ணமேயிருந்தான்.

"அதோ தெரியவில்லையா மேடையின்மேல். சரி, சீக்கிரம் போகவேண்டும்" என்று வண்டியை ஓட்டச் சொன்னான்.

"ஓ ஐயனே! கொஞ்சம் என்மீது சற்று இரங்குவீர்! வண்டியை யோட்டவேண்டாம். அதைச் சற்றுப்பார்க்கிறேன். அதுவரையில் சற்றுப் பொறுத்துக்கொள்ளும்! அதோயிருக்கிறதே அதுவா கருந்துல்யம்? கன்னங்கரேலென்று! சற்று இறங்கிக் கிட்டப் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன்."

"உமக்கென்ன பைத்தியமா? நீர் அப்படிப் போகமுடியாது"

"உம்மை மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்."

"நீர் கைதியாயிற்றே. அது உம் மனத்திலிருக்கிறதா?"

"ஆம், நான் கைதிதான். ஆனாலும், நான் வார்த்தை மீறமாட்டேன். நான் தப்பி யோட

முப்பது வருஷம் வாழ்ந்தவனும் இல்லை, முப்பது வருஷம் தாழ்ந்தவனும் இல்லை.

வில்லையென்று சத்தியம் செய்வேன். புஷ்பத்தை மாத்திரம் நான் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்.”

உத்தியோகஸ்தன் பதில் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. வண்டிக்காரனை ஓட்டும்படி சைகை செய்தான். பார்க்கவனோ மறுபடியும் வண்டியை நிறுத்தும்படி கெஞ்சுகிறான். “ஐயா! சற்றுப் பொறுத்துக்கொள்ளும். இந்த விஷயத்தில் சிறிது பெரியமனஸு செய்யும். இது என்னுடையதாய்—கல்பகத்தினிடமிருந்து களவுபோன துல்யமாயிருக்குமோ? நான் இறங்கவேண்டும்! புஷ்பத்தைப் பார்க்கவேண்டும்! வேண்டுமானால் பிற்பாடு என்னைக் கொலை செய்து விடுங்கள்! முதலில் புஷ்பத்தைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வருவேன்!”

“ஏ, இரைச்சல் போடாதே; பேசாமல் வண்டியினுள் உட்கார்ந்துகொள்; மஹாராஜாவின் பரிவாரங்கள் இதோ நிற்கின்றனர்.”

பார்க்கவன் உள்ளே உட்கார்ந்தான். அரை நிமிஷங்கூட அவ்வண்ணம் இருக்கவில்லை. பரிவாரங்கள் முன்னே சென்றபிறகு வண்டிக் கதவின் வழியாய் எட்டிப்பார்த்து கெஞ்சும்பாவனையாக கைகளை ஆட்டினான். இவன் இருப்பதைக்கண்டு பரிவாரங்களுக்கிடையே சென்ற அரசன் அருகில் வந்தான். வண்டியிலிருந்த உத்தியோகஸ்தனைத் தெரிந்துகொண்டதும் வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னான். உத்தியோகஸ்தன் வண்டியிலிருந்து குதித்து நிற்க, அரசன் “யார் இவ்வண்டியில்?” என்றான்.

“மஹாராஜா, தங்கள் ஆணையின்படி லவஸ்தானக் கோட்டையிலிருந்து நான் கொண்டு வந்த கைதி இவன். இங்கு சற்றுநேரம் நிறுத்தும்படி மிகவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறான்.”

“ஆம், மஹாராஜா! கருந்துல்யத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்கிறேன். அதைப் பார்த்ததும் எனக்கு மரணதண்டனை விதித்தாலும் இறக்கத் தயாராயிருக்கிறேன். அப்படி இறக்கும்போது தங்கள் உதாரகுணத்தையே மனத்திற்கொண்டு தங்களை வாயாரத்துதித்துப் பிராணனை விடுவேன்” என்று கைகூப்பிக் கண்ணீர்ததும்பக் கூறினான்.

இவ்விருவரும் இப்படிப் பேசிக்கொண்டு நின்றிருந்தது ஓர் அதிசயக்காட்சியாய் இருந்தது. பரிவாரங்கள் சூழ்ந்துநிற்க, தன் வண்டியிலிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் அரசன் அன்றைய வைபவத்தை கௌரவப்படுத்தப் போகிறான். மற்றவனோ துர்ப்பாக்கியனான ஒரு கைதி. சற்றுநேரத்தில் தூக்குமேடையில் தன் பிராணனை விடப்போவதாக எண்ணியிருக்கிறான்.

அரசன் பார்க்கவனை மிகவும் தீக்ஷண்யமாய்ப் பார்த்து அவனது வேண்டுகோளை வெகு ஆதரவுடன் கேட்டான். பிறகு உத்தியோகஸ்தனைப்பார்த்து, “லவஸ்தானத்தில் சிறைக்காவலனைக் கொலைசெய்ய முயன்ற குற்றவாளி இவன்தானோ? அவன் கீழேயிறங்கிக் கருந்துல்யத்தைப் பார்க்கட்டும். அது ஒருமுறையாவது பார்க்கக்கூடியதுதான்!” என்றான்.

பார்க்கவன் பேருவகைக் கடலில் ஆழ்ந்து ஆநந்தநிர்த்தனம் செய்தான். தட்டுத்தடுமாறி வண்டியினின்றும் கீழ் இறங்கினான். அரசனும் ஜனங்களின் ஆரவார கரகோஷங்களுடன் பல வகை வாத்தியங்கள் ஒலி செய்யவும் இவனது வரவைத் தெரிவிக்க வெடிகள் காது செவிடுபடும்படி சப்திக்கவும் துல்ய மலர்ச் செடி வைத்திருந்த மேடைக்கருகாமையில் அமைத்துள்ள ஸிம்ஹாஸனத்தை நோக்கிச் சென்றான். பார்க்கவனும் நான்கு காவலாளர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அஜ்ஜனத்திரளின் மத்தியிலேயே வழியை விலக்கிக்கொண்டு கருந்துல்யத்தினிடம் வந்துகொண்டிருந்தான்.

கடைசியில் அதைக்கண்டான். தான் இன்னும் ஒரே முறைதான் ஆயுளில் காண்போம் என்று நினைத்த அவ்வரியமலரைக் கண்டான். அதைப் பார்க்கப் பார்க்க அவன் மனத்தில் அடக்கவொணாத் துக்கம் உண்டாயிற்று. தனக்குத் தெரிந்த யாராவது அங்கு இருப்பார்களா என்றும், இருந்தால் அவர்களை ஒரே கேள்வி கேட்கவேண்டுமென்றும் திரும்பி நாலா பக்கங்களிலும் பார்த்தான்; ஒருவரும் அகப்படவில்லை. இதற்குள் எல்லோரும் மேடையை நோக்கிய வண்ணம் இருந்தனர்.

அரசரும் தம்மிருக்கையினின்றும் எழுந்து நின்று ஜனத்திரளைத் தம். இருகண்களாலும் பார்வையிட்டுக் கடைசியில் தம் எதிரேயுள்ள மூன்று பேர்களை மாறிமாறிப் பார்த்தனர்.

அவர்களில் ஒருவன் கருணாகரன். அவன் ஆத்திரத்துடன் பதறியவனாய் அரசனையும் கருந்துல்யத்தையும் பரிசுப் பொன்னையும் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

முழுமணிப் பூணுக்குப் பூண் வேண்டுமோ ?

இரண்டாவது மனுஷ்யன் பார்க்கவன். அவனுடைய கண்களும், கவனமும், உடலும், ஆவியும், எண்ணமும் எல்லாம் கருந்துல்யத்தினிடமே பதிந்திருந்தன.

மூன்றாவது ஹரிளநகரத்துச் சிறுமியர்களின் மத்தியில் சாதாரணமான உடையுடன் அத்தேசத்திற்குரிய சிறுமுகமூடியுடன் நின்றுகொண்டிருந்த ஓரழகிய பெண்மணி கல்பகம். தன்முகம் வெளுத்து மிகவும் களைப்படைந்தவளாய்க் காணப்பட்டாள்.

கடைசியில் ஹரிஸேனரால் தயார்செய்யப்பட்ட ஒரு பத்திரத்தை மெதுவாய் விரித்து, தெளிவாயும் கம்பீரமாயும் பின்வருமாறு அரசர் பேசலானார்:—

"ஹே, மஹா ஜனங்களே! நாம் இன்று ஒன்று சேர்ந்துள்ளதன் காரணம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே.......யார் கருந்துல்யம் உற்பத்தி செய்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பரிசளிப்பதாய் ஏற்பாடாயிருக்கிறது. கருந்துல்யமும் உற்பத்தியாய்விட்டது. ஹரிளநகரப் புஷ்ப சங்கத்தார் ஏற்படுத்தியுள்ளவண்ணம் எல்லா விவரங்களுக்கும் ஏற்றதாய் இதோ உங்கள் முன்னிலையில் வைக்கப்படிருக்கிறது. யாருக்கு இக்கருந்துல்யம் சொந்தமோ அவர்கள் அருகில் வரவேண்டியது" என்று எல்லோரையும் சுற்றிப்பார்த்தார்.

கருணாகரன் மேடையை நோக்கி அதி தீவிரமாய் வந்தான். பார்க்கவனோ தன்னையுமறியாமல் அதே பக்கம் நகரலானான். கல்பகமும் அப்படியே கூட்டத்தின் மத்தியில் வந்து கொண்டிருந்தாள். கல்பகத்தைக் கண்டதும் கருணாகரனென்னும் யோகநந்தனன் இடிமுழக்கம் கேட்ட நாகம்போலானான். பார்க்கவன் தனக்குண்டான ஆநந்தத்தினால் சற்று மெய்ம்மறந்தான். இருவரும் "கல்பகம்! கல்பகம்!!" என்று கூவினார்கள்.

"இத்துல்யம் உன்னுடையதல்லவா?" என்றான் அரசன், வந்த நாரீமணியை நோக்கி.

"ஆ—ம், மஹாராஜா!" என்றாள் கல்பகம்.

"இந்தத் துல்யத்தின் பெயர் இதனை உற்பத்தி செய்தவர்களது பெயரையே இனி வஹிக்கும். ஆதலால் இனி புஷ்பவகைகளில் 'கல்பக பார்க்கவ கருந்துல்யம்' எனக் கூறப்படும்" என்றான்.

இதற்குள் கல்பகத்தைக் கண்டதும் கன்றைப்பிரிந்த ஆவைப்போல் ஓடோடியும் பார்க்கவன் அரசன்முன்னிலையில் வந்துசேர்ந்தான். மற்றொருமுறை கல்பகத்தைக் காணும்படியும் தான் வளர்க்கவெண்ணிய கருந்துல்யமே அங்கிருக்கவும் அனுக்கிரஹித்த பெருங்கருணை வள்ளலின் கருணைத்திறத்தை வியந்து கண்ணீர்விட்டான். அரசன் கல்பகம் பார்க்கவன் இவ்விருவர் கைகளையும் பிடித்து ஒன்று சேர்த்து "இருவரும் நீடூழிவாழ்க!" என ஆசீர்வதித்தான். அதேசமயத்தில் இவைகளைக் கவனித்த கருணாகரன் ஆவென்று வாய்திறந்து கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தான். ஒருவரும் அவனைக் கவனித்தவராகக் காணோம். கீழே விழுந்தவன் யோகநந்தனன் என்ற மறுபெயர் பூண்ட தன் அயல்வீட்டுக்காரனே என்பதையறிந்து பார்க்கவன் ஆற்றொணாத் துயரமடைந்தான். இத்தகைய கொடுந்தொழிலைக் கருணாகரன் செய்வானென்று பார்க்கவன் கனவிலும் கருதவில்லை.

பிறகு வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, எல்லோரும் நகர ஸபாமண்டபத்தை யடைந்தார்கள். எல்லோரும் அவரவர்கள் இடத்தில் அமர்ந்ததும், அரசன் பொற்காசுகள் நிறைந்த பையைச் சுட்டிக்காட்டி பின்வருமாறு கூறினான்.

"ஹே, பார்க்கவ! இப்பரிசு யாருக்கு உரியது என்று கூறுவது மிகவும் கஷ்டஸாத்யமானது. நீயே கருந்துல்யத்தை உற்பத்தி செய்தபோதிலும் கல்பகமே அதை வளர்த்துப் புஷ்பிக்கச் செய்தாள். ஆகையால் அதைக் கேவலம் அவளுடைய ஸ்ரீதனம் என்று கருதுதல் நியாயமன்று; துல்யத்திற்காக ஹரிளநகரத்தார் அளித்த பரிசாகும் இது".

"ஆகையால் கல்பகத்திற்கு இத்தொகையைப் பரிசாகத் தருகின்றோம்; நல்வழியிலேயே அது அவளுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது; அவளும் அதை உனக்குக் கொடுக்கிறாள்; அவளது அளவற்ற அன்பு, வீரம், கண்ணியம் இவைகளுக்கென்றே அவளடைந்த ஸன்மானமாகும் அது. அன்றியும் கல்பகமே நீ நிரபராதி என்பதற்குப் போதுமான சாக்ஷியங்களைக் கொடுத்து உன்னை மீட்டிருக்கிறாள். காரணேசர் எழுதிய நிருபமுள்ள அந்த கீதையின் முதல் தாளை நீயே அடைவாயாக! மூன்றாவது முளையும் அதிலேதான் சுற்றப்பட்டிருந்தது.

"யாதொரு குற்றமும் ஏற்படாமலிருக்க நீ அக்கிரமமாய் அநியாயமாய்ச்சிறைவைக்கப்பட்டாய் என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நீ விடுதலை யடைவதுமன்றி உனக்குச் சொந்தமான பூஸ்திதியும் உன் வசமே அளிக்கப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். காரணேசரின் சிஷ்யனல்லவா நீ? அவரது தமையன் தேவதத்தர் உனக்கு அந்தரங்க நேசரல்லவா? அவர்கள் பேருக்கும் புகழுக்கும் ஏற்றவனாய் நீ நீடூழிவாழ்வாய்! அவர்கள் இருவரும் ஜனங்களின் ஆக்ரோஷ காலத்தில் அநியாயமாய் மாண்டார்கள். அவர்களைப்போன்ற தேசாபிமானிகளைக் காண்பதரிது. நம் நாடு எக்காலத்தும் அவர்களை மறக்காமல் இருக்குமென்று மனப்பூர்வமாய் நம்புகிறோம்!"

இவ்வாறு பேசியபிறகு அரசன் கல்பகம் பார்க்கவன் இருவரையு மழைத்து மறுபடியும் அவர்களை யாசீர்வதித்து உடனே புறப்பட்டுச் சென்றான்.

கல்பகமும் பார்க்கவனும் அன்றையதினமே தார்த்தூரக நகரம் சென்றார்கள். கிராதனுக்குப் பார்க்கவன்மீதுள்ள பகைமையும் கோபமும் இன்னும் தணியவில்லை. அன்றையதினம் தனக்கு விழுந்த அடிகளை இன்னும் மறக்கவில்லை. ஆனாலும் கடைசியில் "அரசனே அவனை மன்னித்திருக்க நமக்குமாத்திரம் என்ன?" என்று எண்ணி பார்க்கவனை மன்னித்து அவனுடன் சமாதானஞ் செய்துகொண்டான்.

வெகுசீக்கிரத்தில் கல்பகத்திற்கும் பார்க்கவனுக்கும் விவாகம் நிறைவேறியது. இருவரும் தம் காலமுழுவதையும் புஷ்பச்செடிகளை வளர்ப்பதிலேயே கழித்துவந்தார்கள்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு.—நம் சந்தா நேயர்களிற் பலர், தங்கள் சந்தாப் பாக்கியை அனுப்பும்படி பலமுறை எழுதிக்கேட்டும் அனுப்பாது மௌனஞ் சாதிப்பது பத்திரிகையை நன்கு நடத்தப் பெரிய இடையூறாகவிருக்கிறது. 14-ம் வருஷத்திய 12 சஞ்சிகைகளையும் மிக்கப் பொருள் நஷ்டத்துடன் நடத்தி வந்திருக்கிறோம். பணசிரமத்தினால், பத்திரிகையை உரிய காலத்தில் வெளியிட மிக்க கஷ்டமாயிருக்கிறது. சந்தா நேயர்கள் இனியாகிலும் தங்கள் பாக்கியைச் சிறிதும் தாமதியாது அனுப்பி எங்களுக்கு ஊக்கமளித்தால பத்திரிகையை மிக்கச் சிறப்புடன் வெளியிட சாத்தியமாகும்.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES.

சங்கீதத்தைப்பற்றிய ஓர் உத்தரவு.—"13-12-1918-தேதி கொண்ட 1599-ம் நம்பர் உத்தரவில் காணப்பட்டிருக்கும் "வாத்தியங்களோடு கூடிய சங்கீதம்" எனின், இனி இந்தியப் பள்ளிக்கூடங்களைப் பொறுத்தமட்டில் பிடில், வீணை இவைகளோடு கூடிய சங்கீதம் என்றே பொருள்படும். ஆதலின் பள்ளிக்கூட இன்ஸ்பெக்டர்கள், தங்கள் அதிகாரத்துக்குட்பட்டிருக்கும் பெண்பள்ளிக்கூடத் தலைவர்களுக்கு ஹிந்து சங்கீதத்தைக் கற்பிப்பதற்கு ஹார்மோனியம் தகுந்த கருவியல்லவென்றும், பிடில் அல்லது வீணையே தக்க கருவியென்றும் உத்தரவு செய்வார்களாக" என்ற இந்த உத்தரவு சென்னை கல்வி இலாகா தலைவரால் வெளியிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மிகவும் சந்தோஷிக்கிறோம்.

*
* *

தபால், ரயில் கட்டணங்கள்.—தபால் கட்டணங்கள் இங்கிலாந்தில் குறைக்கப்பட்டும் இந்தியாவில் அதிகப்படுத்தப்பட்டு மிருக்கின்றன. சமீபத்தில் இங்கிலாந்து வேல்ஸ் இடங்களிலுள்ள ரயில்வே கம்பெனியார் கட்டணங்களை 100-க்கு 25-வீதம் குறைத்துவிட்டனர். இதனால் ஆங்குள்ள வியாபாரிகளுக்கு அதிகமில்லை. உண்டாகு மென்பதற்கு சந்தேகமென்ன? சமீபத்தில் இந்தியாவிலோ, ரயில்வே கட்டணங்கள் மூன்றுமுறையாக உயர்த்தப்பட்டிருக் கின்றன. தபால் கட்டணங்கள் இரண்டுபங்கு அதிகரித்திருக்கின்றன. இவைகளினால் இந்திய வியாபாரிகளும் ஏழைஜனங்களும் மிகுந்த கஷ்டங்களுக் குள்ளாவதை கவர்ன்மெண்டாருக்கு ஜனப் பிரதிநிதிகள் நன்கு எடுத்துக் காட்டவில்லை. என்ன செய்வது? ஆனால் இவ்வித உயர்ந்த கட்டணங்களினால ரயில்வே கம்பெனியாருக்கு தாங்கள் எதிர்பார்த்த வண்ணம் அதிக வரும்படி ஏற்படாதென்றே நினைக்கிறோம் சீக்கிரமே, இதை ரயில்வே கம்பெனியார்கள் உணர்ந்து பழையபடி ரயில் கட்டணங்களைக் குறைக்கவேண்டும். நமது கவர்ன்மெண்டாரும் தபாற்கட்டணத்தை முன்போல் குறைத்தால் அதிகவருமானம் அடையலாம்.

முத்திலும் சொத்தை உண்டு பவழத்திலும் பழுது உண்டு.